Inelul de logodnă

Anne Hampson

CASA DE PRESĂ
ȘI EDITURĂ „VIS“

BEST - SELLER

Vocea lui Miles o trezi brusc pe Monique la realitate.

— Inelul, iubito... scoate-l iute... Să sperăm că Ian nu l-a observat.

Cu inima strînsă, ea își scoase inelul și-l puse în geantă. Oare cînd va putea să și-l pună din nou? Și de ce o cuprindea iarăși neliniștea aceasta ciudată și inexplicabilă? Știa că va trebui să-și scoată inelul și, de altfel, așa făcea în fiecare seară. Dar acum era altceva... gestul avea ceva definitiv... Era ca și cum n-ar mai trebui să-l poarte niciodată...

ISBN 973-96628-0-3

L

Anne Hampson

Inelul de logodnă

CASA DE PRESĂ ŞI EDITURĂ „VIS“

Coperta de:
ELENA MURĂRAŞU- COZMA

Consilier editorial:
ELENA MURĂRAŞU-COZMA
Redactor şef:
TITUS CEIA
Lector:
RALUCA RĂZUŞI
Tehnoredactor:
CRISTI RADIŞ

© Copyright Dora Press 1994
Copyright copertă: Dora Press

ISBN 973–96628–0–3

CASA DE PRESĂ ŞI EDITURĂ „VIS", tel.: 032/117975

Tiparul: S.C. „Dosoftei" S.A. – Iaşi

Capitolul 1

Monique Thornton ridică receptorul. Îşi plimbă maşinal privirea de la inelul ce-i împodobea inelarul stîng la scrisoarea din maşina de scris.

—Holborn, Sayers şi Ford, vă ascult.

—Ce ton oficial!

De la celălalt capăt al firului se auzi un hohot de rîs. Recunoscîndu-şi interlocutorul, Monique surîse.

—Miles! Nu mă aşteptam să te aud la ora asta!

Aruncă o privire asupra ceasornicului fi-

xat pe perete, care arăta ora cinci şi un sfert. În seara aceea, patronul o reţinuse mai tîrziu decît de obicei.

— Mi-am ispitit norocul! Dacă tot nu ai telefon acasă, era singura mea speranţă de a te auzi...

Şi se opri cîteva secunde înainte de a-i spune bomba.

— Monique, urmează să-mi schimb slujba! Diseară am să-ţi povestesc totul, cu deamănuntul... E drept, ştiu că vroiai s-o ajuţi pe sora ta, dar...

— I-am promis să fac perdelele pentru camera pe care-o aranjăm...

Monique nu-şi mai termină fraza; îi fu ruşine să vorbească despre asemenea fleacuri cînd logodnicul ei tocmai o anunţa că şi-a părăsit slujba. Iar el continuă, cu o voce gîtuită de emoţie:

— Şi nu mai poate aştepta? Trebuie neapărat să te văd. Am găsit un post extraordinar. Ard de nerăbdare să-ţi vorbesc... Saddie ar avea ceva împotrivă dacă te-ai ocupa de perdelele ei altă dată?

—Nu, dar...

—Te aştept la şapte şi jumătate în hol la *Dun Cow*. Vom discuta despre toate la cină.

—Miles, stai puţin...

Dar el închisese deja. Îngrijorată, Monique termină scrisoarea. Nu se simţea

[illegible] în apele ei, fără să înţeleagă prea bine de ce. Miles ar trebui să ştie ce face, doar era un om ponderat şi înţelept. Dar Monique nu-l văzuse niciodată atît de [illegible]...

Miles avea un farmec incontestabil. Monique fusese captivată de vraja lui încă de la prima lor întîlnire. La numai şase săptămîni după ce se cunoscuseră, erau logodiţi, iar Monique nu-şi mai dorea decît un singur lucru: să fie soţia lui şi să întemeieze, ei doi, o familie. Visau un mic cuib înconjurat de o pădure şi cîteva poiene de pămînt. De un an de zile tot făceau economii, încercînd să-şi împlinească dorinţa. Mai aveau de strîns cîteva cam vreo doi ani pînă să poată plăti un prim aconto.

Simţindu-se la fel de rău, Monique se grăbi să prindă autobuzul pentru a ajunge la micul bungalow unde, de la moartea părinţilor, locuia împreună cu sora şi cumnatul ei. Părinţii lor îşi găsiseră sfîrşitul pe mare, într-un accident, exact în ziua în care Monique urma să împlinească şaptesprezece ani. La intrare, fata fu întîmpinată de mirosul apetisant de tocană. O pisică vărgată, enormă, începu să i se alinte la picioare.

—Hello! o întîmpină sora ei, zîmbind.

Dar surîsul i se risipi cînd observă aerul preocupat al fetei.

—Ai avut o zi grea?

—M-a sunat Miles exact înainte de a pleca...

Şi se opri, ezitînd să-i spună lui Saddie că Miles îşi abandona serviciul.

—Vrea să mă vadă în seara asta. Te superi dacă las perdelele pentru altă zi?

—Sigur că nu! Dar ai un aer cît se poate de ciudat. Ai cumva necazuri?

Monique se strădui să-i zîmbească încurajator. Nu vroia s-o neliniştească pe Saddie, cu atît mai mult cu cît nici ea nu ştia prea multe despre planurile logodnicului ei.

—Nu, nu... totul merge bine. Pur şi simplu mi-ar fi plăcut să termin odată cu perdelele astea.

—Dar nu-i chiar atît de urgent. La urma urmelor, nu-i decît o cameră de oaspeţi. La ce oră te întîlneşti cu Miles? Cinezi cu noi?

Monique clătină din cap.

—Miles m-a invitat la *Dun Cow*...

—E un local foarte plăcut, dar cam scump pentru cineva care încearcă să facă economii...

Monique nu făcu nici un comentariu. Pesemne că Miles dorea să sărbătorească evenimentul. Suspină adînc, apoi, încer-

cînd să-şi reprime dispoziţia proastă în care se afla, hotărî să nu-şi mai pună nici un fel de întrebări şi începu să se pregătească, pentru a arăta cît mai bine cu putinţă. Făcu un duş şi îşi alese hainele cu atenţie. În picioare, în faţa oglinzii şifonierului, se analiză cu un ochi critic, gîndindu-se la complimentele pe care Miles obişnuia să i le facă:

«Pletele tale seamănă cu mătasea ţesută cu fir de aur curat, care străluceşte în soare... Cînd eşti fericită, ochii tăi albaştri, imenşi, capătă culoarea alabastrului, iar cînd eşti tristă —reflexe de peruzea...»

«Dar, de cînd te-am cunoscut, nu sînt niciodată tristă...»

«Mie nu-mi poţi ascunde nimic. Cînd privirea îţi devine melancolică, ştiu că te gîndeşti la părinţii tăi.»

Odinioară, tot aşa spunea şi bunica ei: «Cine ştie să te privească drept în ochi, poate citi pînă-n adîncurile sufletului tău...»

Zări peria de păr, care făcea parte din trusa de toaletă de argint, oferită de Miles în ziua cînd împlinise douăzeci şi doi de ani, şi începu să se pieptene energic. Avea trăsături regulate, cu fruntea înaltă, nasul mic, în vînt, buze pline şi o bărbie îndărătnică. După Miles, cu greu îi puteai da mai

mult de optsprezece ani. Sigur că şi silueta ei fină şi delicată, talia ei subţire, aveau şi ele un cuvînt hotărîtor.

Monique ajunsese la timp la întîlnire. Abia intrase pe uşa hotelului, cînd simţi o mînă pe umăr. Se întoarse înspre cel atît de bine cunoscut ei, înspre bărbatul acesta cu ten luminos, martorul unei perfecte sănătăţi.

Miles o privea cu admiraţie. Iar zîmbetul lui spunea mai mult decît tot ce ar dori să audă o tînără îndrăgostită.

— Eşti adorabilă, îi şopti el la ureche. Cum se numeşte culoarea rochiei tale?

— Eu i-aş spune albastru întunecat, dar croitorii ar boteza-o cu un nume mult mai exotic...

Monique începu să rîdă, simţindu-se brusc eliberată de neliniştea care o apăsase; îi mai rămăsese doar o curiozitate firească.

— Albastru-întunecat sună deja exotic... sau cel puţin romantic... Îţi accentuează şi culoarea ochilor. Ar trebui să porţi mai des nuanţa asta...

Îi surîse tandru şi, luînd-o de braţ, o conduse spre restaurantul scăldat într-o lumină intimă şi dulce.

— Să luăm ceva mai întîi. Vino, am rezervat o masă liniştită într-un colţ.

Monique stătea ca pe jăratec, dar se abţinu până se văzu, în sfîrşit, instalată confortabil într-un fotoliu tapisat cu catifea moale. Miles luă loc în faţa ei şi începu, fără a mai pierde vreo clipă:

—Draga mea, am găsit o slujbă extraordinară. Undeva în Caraibe, pe o insulă fantastică: Grand Cayman.

Monique îl privi neîncrezătoare şi-l întrebă cu o voce slabă:

—Vei lucra în străinătate? Vei pleca şi mă vei părăsi? Dar cum ai aflat despre postul acesta?

Miles îi zîmbi încurajator.

—Dar nici nu se pune problema că te-aş putea lăsa singură aici.

Şi o prinse de mînă, încercînd s-o liniştească.

—Să încep cu începutul. Cam cu trei săptămîni în urmă, am văzut un anunţ în *Times*. Se căuta o persoană cu talent şi experienţă în arhitectură, pentru a duce la bun sfîrşit restaurarea completă a unui vechi conac ce aparţine unor plantatori din insulele Cayman.

Miles se opri văzînd expresia fetei. Chipul ei oglindea, pe rînd, îndoială, mînie şi reproş.

—Şi ţi-ai depus candidatura pentru acest post în străinătate fără a-mi spune nimic?

Miles, nu te înţeleg...

Fiind pe punctul de a face comanda cuvenită chelnerului, Miles se mulţumi să-i zîmbească din nou, liniştitor. Apoi îşi reluă explicaţiile întrerupte; Monique era numai ochi şi urechi.

— Am răspuns la anunţ dintr-un soi de pornire naturală. Dar nu mă aşteptam cîtuşi de puţin să fiu convocat, şi cu atît mai puţin să primesc postul. În scrisoare, am alcătuit un mic rezumat al experienţei mele în restaurarea reşedinţelor vechi din împrejurimile Dorchester-ului. Cum eram aproape convins că, oricum, candidatura mea nu are nici o şansă de izbîndă, m-am hotărît să nu-ţi spun nimic. Mi-era teamă să nu fii prea dezamăgită dacă proiectul ar fi eşuat.

—Da, înţeleg...

Dar vocea ei spunea clar că, de fapt, nu înţelegea deloc. Îl privi neliniştită.

— Iar acum, îmi spui că nu vei pleca fără mine?! Explică-mi ceva mai amănunţit, te rog.

— Ei bine, deşi am fost convocat, continuam să cred că nu am nici o şansă; iată de ce nu ţi-am spus nimic. Dar, spre marea mea surpriză, m-am găsit pe lista candidaţilor reţinuţi. Am fost chemat din nou, iar două zile mai tîrziu, am primit un

telefon şi o scrisoare care-mi confirma numirea. Nu ţi-am spus nici atunci nimic, pentru că reprezentantul agenţiei mi-a spus că preferă o persoană fără obligaţii, un celibatar care să se poată dărui în întregime lucrului. Prin urmare...

—Dar, Miles, tu eşti logodit...

— Draga mea, lasă-mă să termin. Exista un singur mod de a te lua cu mine: în calitate de secretară particulară. Am redactat pe loc o cerere în acest sens, care a fost imediat acceptată. Imaginează-ţi, îngerul meu, vreme de mai bine de doi ani de zile vei lucra pentru mine!

— Dar mi-e imposibil! Ştii foarte bine că sînt incapabilă să mint, exclamă Monique, clătinînd dezaprobator din cap.

—M-am ocupat de toate...

Vocea lui calmă, expresia destinsă, şi această mînă puternică ce o strîngea pe a ei... toate contribuiau la a o linişti, la a diminua tensiunea nervoasă care o încercase ascultînd povestea lui Miles.

— Cred că nu vei avea prea multe contacte cu proprietarul plantaţiei. Căci eu voi fi angajatul lui direct...

— Dar şi eu, şi eu voi fi angajata lui... îl întrerupse ea cu vioiciune.

—Nu el îţi va da salariul; toate problemele le vei discuta cu mine. Nu-ţi face griji, mă

simt în stare să fac faţă acestei situaţii. Nici măcar nu-i va trece prin gînd să te întrebe de cît timp lucrezi pentru mine...

Monique rămase o vreme tăcută, simţindu-se din nou pîndită de acea stare de disconfort care o necăjise cu puţin timp înainte...

—Iar salariile noastre?...

—Voi cîştiga dublu faţă de cît cîştig acum. Iar plata ta va fi, şi ea, mai mult decît mulţumitoare. Vom putea economisi mai mult decît am prevăzut şi, la întoarcere, ne vom putea, în sfîrşit, căsători.

Era vizibil surescitat, dar Monique se simţea incapabilă să vibreze la unison.

— Ce s-a întîmplat, draga mea? Nu ai de ce să te temi...

Ea se sili să zîmbească.

— Nu... pesemne că sînt cumplit de sedentară.

—Dar nu crezi că-i extraordinar să petrecem un an pe o insulă scăldată de soare?

—Am impresia că....

Dar, de fapt, ce simţea ea? Cum să-i explice teama care o încerca, bătăile accelerate ale inimii, frica de necunoscut?

—Eram atît de fericiţi..., spuse ea într-un sfîrşit. Nu ni se întîmpla nimic extraordinar, e drept, dar nici nimic îngrijorător. Lucrurile îşi urmau cursul lor firesc, fără

întreruperi bruşte.

— Şi aşa ai fi vrut să fie toată viaţa? Dar sîntem tineri, Monique, şi fără obligaţii! Sîntem liberi! Dacă dorim să simţim gustul aventurii, acum avem ocazia. Căci mai tîrziu, după ce ne vom fi instalat şi vom fi avut deja o familie, va fi prea tîrziu. Deocamdată...

Fraza, rămasă în aer, avea aerul unei interogaţii. Monique înălţă capul şi-i răspunse cu o voce cu inflexiuni melodioase, parte integrantă din farmecul neasemuit al făpturii ei:

— Te înţeleg, Miles. Şi sînt sigură că, o dată ajunsă acolo, voi fi foarte mulţumită... Numai că schimbarea asta neaşteptată... N-am părăsit niciodată Dorset-ul.

Se gîndea la colinele înverzite pe care le străbătuse cu Miles în lungile lor plimbări de duminică după-amiază.

— Ştiu, iubito, dar acesta nu-i un motiv să rămîi aici toată viaţa...

— Într-adevăr... Vezi că aveam dreptate cînd spuneam că sînt teribil de sedentară?

— Am să te fac să te schimbi. Vei merge cu mine pe această insulă de vis şi vei profita de fiece clipă. Promite-mi!

—Aşa să fie, Miles.

Îşi dădea oare seama de felul în care îi hotărîse soarta? Nici măcar n-o întrebase

dacă are chef să plece cu el, să-şi părăsească munca, prietenii... La urma urmei, era vorba de un an, sau poate puţin mai mult...

—Şi cine este omul acela? Nici măcar nu mi-ai spus cum îl cheamă.

— Se numeşte Dirk Anderson. Dar nu l-am întîlnit niciodată. Cum nu putea veni la Londra pentru a examina el însuşi candidaţii, s-a adresat unei agenţii. A precizat doar că doreşte un englez cu o experienţă solidă în domeniul restaurării.

Ochii lui străluceau de entuziasm. Dobîndise o reputaţie excelentă în domeniul său şi, dacă ar fi rămas încă trei-patru ani în postul pe care îl deţinea, şi-ar fi putut înjgheba apoi propria afacere. Dar el hotărîse deja, cu orice preţ, iar Monique ar fi mers mai curînd la capătul lumii decît să se despartă de el, fie şi pentru o lună.

O cină minunată, alcătuită din frigărui, fasole verde soté, cartofi la cuptor şi banane, o ajută pe Monique, deja resemnată, să îndepărteze şi ultimele urme de teamă. Şi, spre marea bucurie a logodnicului ei, fata îşi recăpătă, în sfîrşit, buna dispoziţie obişnuită.

Capitolul 2

În luna ce urmă, Monique fu cu totul depăşită de evenimente. Îşi prezentă demisia şi se simţi vinovată în faţa consternării patronului. El considera ridicolă hotărîrea ei de a-şi părăsi serviciul pentru a-şi urma logodnicul.

— Un an trece repede, remarcă el în treacăt.

Dar Monique era mult prea îndrăgostită de Miles, şi nu putea suporta nici măcar gîndul unei despărţiri atît de lungi. În plus, logodnicul ei ar fi preferat, fără îndoială, să

renunţe la noua situaţie decît să plece fără ea.

—Trebuie neapărat să plec.

Tonul ei nu mai lăsa loc nici unei replici. Domnului Ford nu-i mai rămase decît să se încline...

Monique se apucă serios de croitorie, confecţionîndu-şi rochii uşoare, de stambă, potrivite climei Caraibelor. Fu nevoită să facă o mulţime de cumpărături: pantofi, toalete de seară... Cîteodată, se întrista văzîndu-şi economiile topindu-se ca zăpada lovită de razele soarelui, dar Miles o asigura că le va reface cît de curînd, ba chiar le va spori. Începuse să se obişnuiască cu ideea că-şi va schimba existenţa. Asta dorea Miles, iar ea ar fi făcut orice pentru a-l face fericit. Iar el îi vorbea despre viitoarea lor muncă, ce părea cît se poate de simplă şi clară.

Dirk Anderson era celibatar, avea treizeci şi opt de ani şi îşi petrecea cea mai mare parte a timpului pe insulele Cayman. Proprietar al mai multor hoteluri de lux, dorea să facă din vechea locuinţă de plantator o reşedinţă în cu totul alt stil. Casa urma să-şi păstreze actuala originalitate, întreg mobilierul rămînînd cel de epocă. Cele zece pogoane de pămînt urmau să fie transformate într-o grădină tropicală, iar în

mijloc - o piscină înconjurată de tufişuri luxuriante şi de viţă de vie sălbatică, de orhidee şi de arbori exotici. Treptele vor fi din calcar alb, format din corali, la fel şi terasa restaurantului, care va domina imensa plajă. Miles, entuziasmat, îi descria aceste proiecte mirifice, adăugînd propriile-i sugestii.

Monique află cîte ceva despre insulă studiind documentaţia trimisă de Dirk Anderson, precum şi cele cîteva fotografii ale proprietăţii primite de Miles împreună cu precizarea că va trebui să rămînă acolo pînă la definitivarea lucrărilor. Iar Monique se temea ca sejurul lor să nu se prelungească. Dacă trebuiau să rămînă doi ani? Saddie fu încîntată de neaşteptata şansă a surorii sale.

— Sînt sigură că toate colegele tale vor muri de ciudă. Îţi dai seama? Să pleci pe o insulă de vis şi pe deasupra, cu o slujbă atît de bine plătită!

—Iar cînd ne vom întoarce ce se va întîmpla? Nici Miles şi nici eu nu vom mai avea nici o poziţie...

—Veţi avea timp berechet să vă gîndiţi la asta...

Monique trebui să cedeze în faţa evidenţei: sora ei avea dreptate. Era ridicol să-şi facă atîtea griji. Neîndoielnic, înainte

de a lua o astfel de hotărîre, Miles se gîndise şi la viitorul lor. Era încîntat de ideea de a realiza un plan atît de ambiţios. Pînă atunci, nu făcuse decît să restaureze case vechi, fără a le altera, totuşi, farmecul. Acum însă era în joc ceva de o cu totul altă anvergură.

* * *

Traversarea Atlanticului de la Londra la Miami a fost obositoare, dar Monique şi Miles aveau multe să-şi spună, iar timpul trecea repede. La o oră şi jumătate de la aterizare, s-au îmbarcat la bordul unui alt avion care urma să-i depună pe aeroportul *Owen Roberts* din Grand Cayman, unde îi aştepta Ian Lawrence, viitorul asistent al lui Miles. Ian sosise în limuzina mare, albă, a lui Dirk Anderson.

Au luat-o apoi spre nord, pe şoseaua West Bay, iar Ian îşi făcu un titlu de glorie din a le spune numele tuturor hotelurilor fabuloase întîlnite în cale.

Monique îşi prinse logodnicul de braţ.

— Este absolut minunat! Iubitule, îţi mulţumesc că mi-ai oferit această aventură.

În ochii ei luminoşi se citea întrega-i iu-

bine pentru Miles, şi dintr-o dată, ea se simţi la fel de nerăbdătoare ca şi el de a gusta din plăcerile ce păreau a le fi promise. Vor avea cu adevărat ce povesti copiilor şi nepoţilor... Monique, fire romantică, considera un miracol faptul că un tip atît de seducător ca Miles a ales-o tocmai pe ea. Nici o femeie nu putea rezista farmecelor lui. Ar fi putut-o seduce pe fascinanta Cecille Kershawe, vedeta micului teatru de amatori frecventat odinioară şi de Miles. Tatăl lui Cecille era un fabricant de îmbrăcăminte bogat, iar Miles o curtase o vreme pe tînăra actriţă. Dar a abandonat-o brusc din clipa în care a întîlnit-o pe Monique.

— Sper că vei fi fericită aici şi-ţi vei găsi destui prieteni pe insulă. Populaţia este extrem de diversă, dar parcă ţi-am vorbit deja despre asta, nu-i aşa?

— Da... Dacă-mi amintesc bine, se trag din scoţienii şi britanicii care au dezertat din trupele lui Cromwell, precum şi din jamaicanii veniţi să cultive pămînturile.

— Ei, mai sînt şi alţii: galii, irlandezii şi supravieţuitorii unei corăbii de sclavi. S-au căsătorit între ei, rasele s-au amestecat, iar rezultatul este fascinant. S-ar părea că sînt cei mai primitori şi mai călduroşi oameni din lume.

— Sînt sigură că-mi voi face prieteni. În cele din urmă, parcă văd că voi fi tristă cînd va trebui să plecăm!

Cu inima tresăltînd de fericire, Monique uită toate presimţirile rele; era convinsă că într-un astfel de paradis tropical nu li se putea întîmpla nimic rău.

Vila albă, imensă, în care locuia Dirk Anderson, era situată într-un decor de vis. Monique nu văzuse niciodată ceva atît de perfect. Era înălţată pe plaja *Seven Miles* şi înconjurată de pini australieni şi de umbra lor binefăcătoare, care arunca în soare focurile încrustaţiilor de coral. Scările şi verandele erau inundate de flori, iar pe stîncile de coral, murmura vioi un izvor ceşi unea valurile minuscule cu apa unui bazin în care înfloreau nişte nuferi superbi. Dincolo de peluze, după o arcadă de cactuşi, se zărea o piscină cu reflexe de safir.

Ajunseseră pe o alee mărginită de cactuşi şi se opriră în spatele casei, într-o curte semicirculară.

Vocea lui Miles o trezi brusc pe Monique la realitate.

— Inelul, iubito... Scoate-l iute... Să sperăm că Ian nu l-a observat.

Cu inima strînsă, ea îşi scoase inelul şi-l puse în geantă. Oare cînd va putea să şi-l pună din nou? Şi de ce o cuprindea iarăşi

neînțelegea această ciudată și inexplicabilă? Știa că va trebui să-și scoată inelul și, de altfel, așa făcea în fiecare seară. Dar acum era altceva... gestul avea ceva definitiv... Era ca și cum n-ar mai trebui să-l poarte niciodată...

— Tot îți-e teamă de întîlnirea cu patronul? o întrebă Miles, care, aparent, nu-și dăduse seama de disperarea ei.

— Bineînțeles. Mă întreb ce va gîndi despre mine... Dacă îi voi fi de la bun început antipatică?

Miles izbucni în rîs. Nimeni n-ar putea spune că logodnica lui este antipatică!

— Nu va putea decît să te îndrăgească, asemeni mie... În sfîrșit, nu chiar ca mine! adăugă el, glumind. Dar sînt convins că va ști să aprecieze cum se cuvine tînăra pe care am ales-o drept secretară.

—Să sperăm...

Ian îi invită să-l urmeze.

—Domnul Anderson vă așteaptă. Mai tîrziu, după ce veți vorbi cu el, vă voi conduce la hotel, spuse el, conducîndu-i pe treptele de marmură ale terasei.

Pe coasta aceea, Dirk Anderson avea patru hoteluri, iar *Latana*, unde urmau să fie instalați, era unul dintre ele. Monique era nerăbdătoare să vadă apartamentele rezervate lor. După cum li se spusese, fiecare

dintre ele era compus dintr-un dormitor, un salon, baie, bucătărie şi două terase: una dînd în salon, cealaltă în cameră. *Latana* se afla pe plaja *Seven Miles*, la nord de proprietatea lui Dirk Anderson, iar camerele principale aveau vedere spre mare.

—Iată-ne ajunşi...

Ian se opri în faţa unei uşi, la capătul holului imens, bătu şi se dădu la o parte, lăsîndu-i să treacă.

—Mulţumesc, Ian.

Dirk Anderson avea o voce profundă şi gravă, punctată de un uşor accent cîntător cu care Monique urma să se obişnuiască repede. Aici, toată lumea vorbea engleza cu intonaţii galice şi scoţiene sau cu accentul uşor tărăgănat al sud-americanilor. Ca şi în cazul lui Dirk Anderson, predomina un accent scoţian care mîngîia foarte plăcut auzul.

—Ian, aşteaptă, te rog, după cum am stabilit.

Ian plecă capul, îi zîmbi lui Monique şi se retrase discret.

Cabinetul de lucru în care se aflau era extraordinar: pereţii erau acoperiţi de cărţi, mobilele chinezeşti, din bambus şi biroul — din lemn masiv. Pînă şi perdelele erau asortate cu mocheta aurie.

Dar Monique îşi îndreptă întreaga atenţie asupra omului de la birou. Era larg în umeri şi îngust în şolduri, iar magnetismul şi virilitatea lui erau atît de evidente, încît radiau prin toţi porii făpturii sale. Trebuie să fi avut cam un metru şi nouăzeci. Ochii de un gri întunecat, stropiţi cu puncte aurii, îi confereau o distincţie aparte, făcîndu-i privirea ascuţită şi pătrunzătoare.

Fără nici un motiv, Monique îşi simţi brusc pulsul accelerat. Îi observă şi sprîncenele negre, bine conturate, părul negru ca smoala, presărat cu fire argintii, maxilarele puternice şi bărbia voluntară, care adăugau acestui chip mobil şi semeţ un plus de maturitate seducătoare... Rămase fără grai în faţa acestei minuni a naturii, gîndindu-se la toate rasele care ar fi trebuit să se amestece pentru a putea zămisli un bărbat de o frumuseţe desăvîrşită. Pesemne că orice femeie l-ar considera irezistibil, iar Monique fu surprinsă că a putut ajunge pînă la treizeci şi opt de ani fără a se lăsa prins în lanţurile căsătoriei. Era, desigur, cel mai căutat celibatar din Cayman.

El înaintă spre ei cu mîna întinsă, cu un pas tineresc, uşor şi elastic. Miles i-o prezentă pe tînăra sa secretară.

— Încîntat de cunoştinţă, spuse Dirk, pe

un ton curtenitor, dar distant.

O analiza pe Monique cu o privire atît de intensă, încît ea se zăpăci de tot. Avea impresia că este nepermis de tînără, de fragilă; pentru prima oară, se simţea pusă dinaintea unui om care-i era de departe net superior. Era un simţămînt mai curînd neplăcut. Din fericire, el nu-şi putea da seama de efectele produse asupra ei... Dar dacă?... Ochii lui gri, întunecaţi, sclipeau batjocoritor.

— Aşa, deci, sînteţi secretara domnului Marsden... De cît timp lucraţi pentru el?

Şi Miles, care-i promisese că nimeni nu o va întreba aşa ceva! Răspunse în locul ei:

—De aproape doi ani.

Monique plecă privirea, temîndu-se să nu se trădeze. Dintr-o dată, atmosfera păru încordată.

— Înţeleg... Dar păreţi foarte tînără... Cîţi ani aveţi?

Vocea lui Dirk avea inflexiuni grave, care-i sporeau farmecul.

—Douăzeci şi doi, şopti ea.

Dirk se adresă în continuare lui Miles, ca şi cum Monique nici n-ar fi fost de faţă.

—Nu mă aşteptam ca un bărbat cu experienţa dumneavoastră să aibă o secretară atît de tînără şi de seducătoare...

Dar, observînd tresărirea bruscă a fetei,

de copil. Vorbea despre ea ca şi cum ar fi vorbit despre starea vremii! Remarca nu avea nimic curtenitor. Monique crezu că percepe în vocea lui o uşoară nuanţă de ostilitate. Dacă i-ar fi cunoscut vîrsta, cu siguranţă că nu ar fi fost de acord cu părerea ei. În ochii lui, o persoană de douăzeci şi doi de ani nu putea fi decît un copil. Ei bine, ea îi va demonstra că, în ciuda vîrstei, este cît se poate de competentă.

Miles se grăbi să intervină.

— E drept că domnişoara Thornton pare încă tînără, dar vă asigur că nu veţi avea nici un reproş în ceea ce priveşte munca ei.

— Nu mă interesează eficacitatea secretarei dumneavoastră, domnule Marsden. Lucrează pentru dumneavoastră, nu pentru mine!

Monique, atinsă din plin de tonul sarcastic, îl fulgeră cu privirea. O fi el un bărbat superior, frumos şi seducător, dar asta nu-l făcea mai puţin nesuferit! O făcea să se simtă ca un biet obiect lipsit de însemnătate. Monique ar fi dat orice să-i poată plăti cu aceeaşi monedă!

— Şi acum, domnişoară Thornton, dacă tot ne-am cunoscut, vă rog să treceţi să aşteptaţi în salon.

Cuvintele lui nu erau deloc în măsură să-i calmeze iritarea!

Fără a se mai ocupa de ea, Anderson trase cordonul soneriei şi se întoarse apoi spre Miles.

—Am vrut să ne întîlnim imediat ce sosiţi pentru a vă lăsa apoi să vă instalaţi liniştiţi la hotel. Ne vom întîlni mîine dimineaţă la plantaţie. Îl voi trimite pe Ian să vă aducă. Acum, nu vom aborda decît cîteva probleme preliminarii, iar mai tîrziu, vom studia în detaliu planurile pe care le-am alcătuit pentru a schiţa transformările. Liniştiţi-vă, veţi avea toată libertatea de a le modifica dacă veţi găsi imperfecţiuni.

Privirea i se opri asupra chipului palid şi abătut al fetei.

— Nu cred că vom zăbovi mai mult de o oră, dar dacă preferaţi, Ian vă poate conduce la hotel. Nu sînt nici doi kilometri pînă acolo.

Monique ezită, privindu-l întrebător pe Miles.

— Nu aveţi de ce să mă aşteptaţi, domnişoară Thorntorn. Profitaţi de clipele de răgaz şi instalaţi-vă la hotel, îi spuse el.

Intră un servitor, pe care Dirk îl prezentă sub numele de Waldo.

—Însoţeşte-o pe domnişoara la maşină şi spune-i lui Ian să o conducă la hotel.

—Prea bine, domnule Anderson.

Înainte de a ieşi, Monique aruncă o privi-

ce înspre logodnicul ei. Spera din suflet ca el să nu fi observat cît e de descurajată. Nu l suferea de loc pe Dirk Anderson, iar antipatia era vizibil reciprocă.

Capitolul 3

Odată ajunsă în apartamentul său, Aletha, camerista, o anunţă că ea este cea care se va ocupa cu menajul şi cu bucătăria, dacă Monique va dori să ia masa în apartamentul ei. Dar Monique hotărî că este mai practic să ia masa la restaurant, cu excepţia micului dejun, pe care-l va servi foarte devreme. Dar înainte de a se apuca de lucru, dorea să facă o plimbare.

—Doriţi să vă ajut la despachetat, domnişoară Thornton? Mă ocup de toate apartamentele de la acest etaj, dar îmi voi

face de fiecare dată timp pentru a vă ajuta.

Monique îi zîmbi amabil.

— Mulţumesc, Aletha, dar mă descurc şi singură. Dacă voi avea nevoie de tine, te voi chema. Presupun că există o sonerie, nu-i aşa?

— Da, deasupra patului. Acum voi aştepta sosirea domnului Marsden. Va ocupa apartamentul de vis-a-vis.

Monique se simţi în siguranţă: Miles va fi cît se poate de aproape de ea.

Camerista ezita; ar fi preferat să o ajute pe Monique la desfăcutul bagajelor. Dar, în cele din urmă, se îndepărtă cu paşi rari şi atenţi, cu o umbră de reproş în ochi.

— Dacă veţi avea nevoie de mine, nu ezitaţi: chemaţi-mă, domnişoară Thornton.

— De acord, promise Monique, nedorind să o jignească pe tînăra binevoitoare.

Uşa se închise încet. Rămasă singură, Monique aruncă o privire aprobatoare în jurul ei. Dirk Anderson îi era antipatic, dar trebuia să admită că aranjase bine lucrurile. O cameră spaţioasă, un salon de primire şi o bucătărie dotată cu toată aparatura necesară: toate laolaltă alcătuiau un ansamblu bine conceput. Camera de odihnă era mobilată cu fotolii asortate cu canapeaua şi o bibliotecă în care Monique începu să-şi aranjeze bibelourile vechi,

aduse din Anglia.

Dormitorul, în alb şi mov, era înveselit de cîteva tablouri. În sfîrşit, pentru baie fusese aleasă o nuanţă de verde pal asortată cu portocaliu stins. Vaze cu flori, răspîndite în toate camerele, întregeau atmosfera acestui apartament minunat.

Monique îşi privi ceasul. Se grăbi să facă un duş şi se schimbă cu o rochie decoltată din stambă înflorată. «Ce căldură!» suspină ea, ieşind în balcon. Dar, după vremea mohorîtă şi ploile din Anglia, soarele era o adevărată încîntare. În faţa ei se întindea plaja, unde zări cîteva persoane care stăteau la soare, marea luminoasă şi cerul tropical, puţin întunecat, poate, de valul de căldură. Un " papuc zburător" ţîşni înaintea pînzelor albe ale unui iaht. Monique era transportată într-o lume ireală. Privirea-i urcă pe plajă, la grădinile hotelului. Nenumărate flori, orhidee, arbuşti, se întreceau care mai de care într-un joc de culori de o infinită bogăţie. În jurul piscinei, clienţii hotelului, în ţinută de plajă, se delectau cu băuturi răcoritoare sau cu cafea. Da, era o lume ireală, un univers aparte, pe care, pînă atunci, Monique nu-l văzuse decît la cinema.

Şi iată că, cel puţin un an de zile, urma să locuiască în acest paradis! Numai Dirk

Anderson să fi fost ceva mai simpatic...

Se auzi o bătaie în uşă.

— Monique? Eu sînt, Miles.

Ea sări din balcon direct în braţele logodnicului ei.

— Sînt atît de fericită că eşti aici! Anderson te-a reţinut mai mult decît spunea!

Miles o sărută cu duioşie.

— Ştii, am avut multe lucruri de pus la punct. Este o muncă fantastică...

Ea îl zîmbi tandru.

— În orice caz, s-ar spune că te pasionează. Şi Anderson? A fost corect? În sfîrşit, vreau să spun... mi s-a părut atît de ilustrant, de îngîmfat...

Miles înălţă sprîncenele.

— Nu ţi-a plăcut prea mult, nu-i aşa? Cred că trebuie să ştii cum să-l iei.

— Am impresia că nici eu nu i-am prea plăcut. Sînt prea tînără. Dar, la urma urmei, voi lucra pentru tine, nu pentru el.

—Să ştii că el nu s-a plîns de tine...

Monique îl întrerupse cu o voce tăioasă.

—A spus că nu se aştepta ca o persoană ca tine să aibă o secretară atît de tînără. Iar cînd a spus asta, ştia foarte bine că am douăzeci şi doi de ani.

Miles îi înlănţui talia fragilă şi o îmbrăţişă.

— Ce contează? Nu te mai gîndi la asta,

iubito!

—Ai dreptate. Şi oricum, nici nu-l voi vedea prea des.

O clipă, rămaseră tăcuţi. Iar apoi, Miles o anunţă că Dirk Anderson îi invitase la cină, la restaurantul hotelului.

—Doreşte să cunosc una dintre prietenele lui, o decoratoare care va lucra cu mine.

—Credeam că numai tu vei răspunde de lucrări...

—Bineînţeles, numai eu voi dirija restaurarea. Dar de detalii nu mă ocup în mod direct. Această decoratoare are o reputaţie bună în domeniul ei. A aranjat multe interioare din insulă: se ocupă de mobilă, de ţesături, de culori...

—Şi cine este?

—Se numeşte Olivia Cartwright şi este de origine britanică. Se află aici de un an.

—Doar un an—şi a făcut atîtea?

Îngrijorat, Miles o privi atent.

— Ce s-a întîmplat, Monique? S-ar spune... nu ştiu, dar parcă eşti contrariată din cauza acestei femei.

Monique suspină. Şi ea se pricepea la decoraţii şi spera că-i va da cîteva sugestii şi idei bune logodnicului ei. Dar el părea atît de contrariat, încît se grăbi să-l liniştească.

—Nu, nu, totul este perfect. Deci, va tre-

[illegible] cinăm cu domnul Anderson. Va trebui să ne ascundem adevăratele sentimente. Va fi greu, nu crezi?

— Sper că vom reuşi. Doreşti să faci ceva [illegible] înainte de cină? Sîntem aşteptaţi [illegible] la ora opt fix.

— Mi-ar place să mă plimb puţin prin grădină şi pe plajă.

Ea înălţă spre el ochii ei de un albastru pur. Miles aplecă capul.

— Draga mea, ce mult mi-ar fi plăcut să ne căsătorim înainte de a pleca din Anglia! Ce fericire, dacă am fi putut petrece aici luna de miere!

O cuprinse în braţe şi o sărută.

— Dacă ai şti, Monique, cît de mult te doresc! Dacă mi-ai permite, ţi-aş dovedi chiar acum!

Roşind, Monique se desfăcu din îmbrăţişare.

— Chiar dacă am fi vrut, tot nu ne-am fi putut căsători. Domnul Anderson dorea un celibatar fără nici o obligaţie.

Miles o înlănţui din nou şi, uitînd de sine, Monique se lipi de el.

—Eşti minunată...

Blîndeţea şi duioşia glasului logodnicului ei umplură de lacrimi ochii fetei.

— Sînt o proastă, Miles. Sînt atît de fericită că sînt aici, dar, cu toate acestea...

— Eşti obosită, dragostea mea. Ar fi trebuit să te odihneşti înainte de a veni eu. Acum vrei să te întinzi puţin?

Ea clătină din cap.

—Nu. Vreau să mă plimb cu tine.

S-au plimbat prin grădinile hotelului, într-o feerie de arbori exotici, orhidee şi migdali. Înainte de a ajunge pe plajă, au ocolit un gard de oleandri, piscina, şi barul *Rattan*, cel cu acoperişul din paie.

Nisipul era la fel de fin ca pudra. Soarele asfinţea, iar razele lui stinse îmbrăţişară marea, apoi întreg orizontul. Şi, dintr-o dată, se treziră sub bolta înstelată a nopţii tropicale.

Monique cuprinse mîna lui Miles.

—E timpul să ne întoarcem, şopti el, ca şi cum s-ar fi temut să rupă vraja care-i înlănţuise.

— Ce n-aş da să rămînem aici toată noaptea!

—Ar fi cam periculos, draga mea. Şi mie mi-e greu să rezist tentaţiei, glumi el.

Monique se strădui să zîmbească, dar ochii îi erau scăldaţi în lacrimi. Iubirea ei pentru Miles era plină de duioşie şi de respect. Avea întotdeauna încredere în el, oriunde s-ar fi aflat. Dintr-o dată, îşi dădu seama că nu se gîndea la logodnicul ei, ci la un alt bărbat, înalt, distins, cu tîmplele

[illegible]nate, cu ochii adînci, de culoarea [illegible]elului. Nu părea să dea o importanţă prea [illegible] femeilor, şi totuşi, Monique s-ar fi [illegible] să rămînă singură cu el într-un loc [illegible].

Au ajuns apoi la hotel.

—Pune-ţi rochia aceea bleumarin, cu care [illegible] îmbrăcată în seara cînd am cinat la *Dun Cow*, îţi stă minunat. Te aştept în hol.

Ea se învoi, dar chipul lui Dirk Anderson nu-i ieşea din minte. Ar fi preferat să evite această cină, să petreacă această seară doar cu Miles, ca doi îndrăgostiţi aflaţi pe o insulă paradisiacă...

—Să nu întîrzii, draga mea. N-aş vrea să-l facem pe domnul Anderson să aştepte.

Descumpănită, Monique se trezi singură în cameră. Reuşi însă să-şi disimuleze indispoziţia şi, strălucitoare, coborî să-şi întîlnească logodnicul. Ochii îi scînteiau, iar lumina candelabrelor arunca luciri aprinse în părul ei de aur.

—Eşti încîntătoare! Mă întreb dacă merit o astfel de logodnică!

— Şi eu sînt norocoasă, răspunse ea zîmbind.

Dirk era instalat la bar, într-un fotoliu adînc, faţă-n faţă cu o femeie brunetă, incredibil de frumoasă. Monique se opri brusc în faţa acestei scene care-i amintea o

imagine publicitară, în care se vedea chipul unui bărbat distins şi o femeie superbă, într-un decor luxos. Ţineau în mînă un pahar şi se priveau intens. În seara aceea, Monique îşi aminti de acea scenă.

Dirk Anderson se ridică pentru a-i întîmpina. Purta un costum alb, care-i punea în valoare tenul măsliniu. Cînd Monique îi întîlni privirea, o invadă o senzaţie stranie. Se simţea vrăjită, hipnotizată de ochii scrutători care o fixau. Nu mai exista nici barul, iar toată lumea din jur dispăruse. În tăcerea adîncă, Monique rămase prizoniera atracţiei pe care o exercita acest bărbat ciudat, bronzat. El însuşi rămăsese încremenit.

Încet, privirile lui de oţel alunecară de la chipul fetei spre gît, apoi coborîră spre sîni, mîngîindu-le conturul graţios, şi în sfîrşit, învăluiră talia fină, bine pusă în valoare de croiala rochiei. Privea lacom întreg trupul ei, din cap pînă-n picioare. Monique simţi o umbră de nerăbdare la logodnicul ei. O văzu pe tînăra necunoscută punîndu-şi paharul pe masă, şi o pereche de ochi negri îl fixară pe Miles.

Dîndu-şi seama, Monique rupse tăcerea şi... vraja lui Dirk Anderson. Se adresă lui Dirk cu o voce egală, care o surprinse chiar şi pe ea:

—Bună seara, domnule, sper că nu v-am făcut să aşteptaţi.

—Ştiţi foarte bine că nu, răspunse el brusc, deconcertant.

Făcu prezentările, iar Monique şi Miles se aşezară.

—Ce luaţi, domnişoară Thornton?

—Un sherry sec, vă rog.

—Şi dumneavoastră, domnule Marsden?

—La fel.

Miles răspunsese cu un ton sec, iar Monique îi aruncă o privire surprinsă. Părea furios, dar cînd Olivia îi spuse ceva, se întoarse spre ea zîmbind.

Cam douăzeci de minute bune conversaţia se învîrti în jurul proiectului de restaurare a vechii plantaţii. Monique era redusă la rolul pasiv de ascultător, dar profită de acest lucru pentru a analiza atitudinea decoratoarei, care-i inspira o antipatie instinctivă. Mult prea sofisticată, Olivia rîdea cu o afectare provocatoare, conştientă de farmecul ei. Monique trase iute concluzia că era îndrăgostită de Dirk Anderson, dar şi privirea pe care i-o arunca lui Miles, filtrată prin genele ei lungi, machiate, conţinea o invitaţie evidentă. Monique nu suporta deloc ideea că Olivia va fi colaboratoarea apropiată a lui Miles.

Gustarea, alcătuită din fructe de mare

exotice, era delicioasă. Încă o dată, Monique regretă că nu se putea bucura de ea numai cu Miles.

Prin geamul transparent se întrezăreau grădinile luminate, fîntîna, arborii exotici unduindu-se pe fundalul întunecat al mării. Spectacolul era de o frumuseţe fără egal.

Monique ridică ochii de la homarul brun pe care-l gusta, iar privirile i se încrucişară cu cele ale lui Dirk. Spre surprinderea ei, acesta i se adresă amabil:

—La ce vă gîndiţi, domnişoară Thornton?

Ea se întoarse spre Miles, dar acesta era atît de absorbit de conversaţia cu Olivia, încît nici nu o luă în seamă.

— Admiram eficacitatea şi amabilitatea ospătarilor.

—Dar n-au nimic ieşit din comun.

Atinsă de un astfel de răspuns, pe care-l luă drept o grosolănie, Monique îşi înălţă bărbia.

—Să considerăm că n-am spus nimic.

Ochii gri aruncau scîntei de furie, dar Dirk nu spuse nimic. În schimb, se întoarse ostentativ spre Olivia, întrebînd-o dacă mai vrea vin. Al doilea afront! Paharul Oliviei era aproape plin. Subtil, Dirk se adresase Oliviei pentru a nu-i răspunde direct lui Monique.

lui ea simţea că-l antipatizează din ce în ce mai mult pe omul acesta atît de arogant. Şi fu cu atît mai surprinsă şi mai contrariată cînd el se ridică pentru a o invita la dans. Privi înspre Miles, dar era la fel de absorbit de conversaţia lui cu Olivia. Se simţi părăsită şi alunecă lin în braţele lui Dirk, care o conduse spre ringul de dans. Încetul cu încetul, Monique se destinse, uitînd de antipatia faţă de partenerul ei. O conducea cu o uşurinţă extraordinară, pe ea, care nu se simţea niciodată în largul ei cînd dansa cu altcineva decît cu Miles. Nu se crezuse niciodată capabilă să atingă o asemenea armonie cu un bărbat ce părea a excela în materie de dans, precum şi în toate celelalte domenii. Monique simţea pe spate căldura mîinii lui, strîngerea puternică a degetelor fine şi brune pe încheietura palidă şi fină a mîinii ei.

Îşi ridică obrazul spre ea. În ochii lui, care o observau atent, întrezări o expresie insondabilă. Încercă o senzaţie bizară: spatele îi era străbătut de fiori lungi şi accelerarea bruscă a bătăilor inimii o descumpăni. O ţinea atît de aproape, încît nu putea să nu simtă fermitatea trupului lui atletic. Instinctiv, ea încercă să stabilească o anumită distanţă între ei, dar

fără succes. În ciuda dorinţei ei, fu obligată să cedeze voinţei lui, sub acea privire de nepătruns care-i sporea confuzia.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem la masă, pesemne că desertul ne aşteaptă, murmură ea.

—Desertul nu va fi servit decît dacă voi fi eu acolo.

O cuprinse şi mai strîns, pentru a evita, chipurile, ciocnirea cu un alt cuplu.

—Cum vi se pare apartamentul?

— Adorabil, tocmai doream să vă mulţumesc. Amenajarea este perfectă.

— Oh! N-am făcut decît să instalez bucătăria. Dar va fi mai practic pentru dumneavoastră să folosiţi restaurantul.

— Mi-ar fi plăcut să iau micul dejun în balcon.

—Se poate aranja fără probleme, dacă doriţi.

Cînd Dirk îşi conduse partenera înapoi la masă, Miles ridică privirea, zîmbind vag. Expresia Oliviei era mai puţin amabilă. Avea buzele strînse, iar în ochi îi mocnea o furie reţinută.

—N-am observat că te-ai dus să dansezi, Dirk, spuse ea cu o voce acră.

— Asta pentru că erai prea absorbită de conversaţia cu domnul Marsden.

Vocea seacă a lui Dirk conţinea inflexiuni

enigmatică, ce o intrigă pe Monique. Era posibil să se fi înşelat, dar ar fi jurat că între ei fusese ceva şi că se certaseră de curînd.

După desert, Miles o invită pe Monique la dans. Ea suspină, regretînd vremurile cînd puteau să danseze obraz lîngă obraz. Trebuiau să se comporte ca un patron cu secretara lui.

Gîndurile îi zburară la dansul cu Dirk Anderson. Ca şi cum ar fi fost tot în braţele lui, îi simţea apăsarea mîinilor, apropierea trupului, mirosul îmbătător şi tandru al parfumului bărbătesc.

Miles se dădu un pas îndărăt pentru a o vedea mai bine.

—Eşti cu adevărat liniştită, Monique. Cel puţin te distrezi?

—De ce? Te îndoieşti?

Miles îşi încruntă jenat sprîncenele, ca şi cum n-ar fi înţeles întrebarea.

—Ştii foarte bine că nu mă pot arăta prea tandru cu tine.

—Dar nici nu-ţi cer asta... Însă ai fi putut să mă incluzi şi pe mine în conversaţie din cînd în cînd.

— Ştiu... Am observat că erai contrariată şi îmi pare rău... Dar discutam despre lucrări...

— Nu mă refer la începutul serii, cînd

pălăvrăgeaţi toţi trei. Dar după aceea, erai atît de absorbit de Olivia, încît nici n-ai observat cînd m-am ridicat de la masă.

— Ba da, Monique, sigur că te-am văzut. Mi-a fost ciudă că nu te-am invitat primul. Dar Olivia nu mai tăcea.

Şi adăugă, tandru:

— Hai s-o lăsăm baltă, iubito. După ce pleacă ei, vin în camera ta să petrecem o oră împreună.

—Oh, da! Miles, ce mult mi-ar place să se termine totul, să fim din nou acasă! Mă întreb cum se vor sfîrşi toate astea...

Era pe punctul de a izbucni în lacrimi; o cuprinsese o teamă teribilă.

— Monique, draga mea, eşti obosită. A fost o zi cu adevărat istovitoare. Îi voi spune domnului Anderson că ne ducem să ne odihnim.

La puţin timp după aceea, în braţele logodnicului ei, Monique îşi regăsi liniştea şi se întrebă ce o apucase de reacţionase aşa de prost.

—Te simţi mai bine acum?

Îi sărută tandru buzele, obrajii, tîmplele. O oră mai tîrziu, cînd el plecă, Monique depăşise toate neliniştile.

— Să dormi bine, draga mea, şi să nu te trezeşti prea devreme.

Pe buzele fetei plutea un zîmbet de

fericire.

— Îţi promit. Intenţionam să mă trezesc devreme şi să-mi iau micul dejun în balcon înainte de a face o scurtă plimbare. Dar o las pentru altă zi.

Miles părăsi camera, iar Monique rămase în picioare privind, gînditoare, spre uşă.

Tristeţea asta, nodul ăsta din stomac... Teama ei avea pesemne un motiv întemeiat, dar deocamdată nici ea nu prea ştia ce să creadă. Indispoziţia care o cuprinsese în Anglia revenea acum, cu o intensitate sporită. Şi era atît de puternică, încît se întreba dacă n-ar fi mai bine să-l roage pe Miles să renunţe la slujba sa şi să se întoarcă.

Capitolul 4

Se ridicau zorii, mai întîi gri plumburiu, apoi roz. Razele soarelui îmbrăţişau marea şi cerul asemeni lavei unui vulcan. Ascunsă într-un tamarin, o pasăre înălţa în văzduh triluri neasemuite. Pe nisip, un pui pestriţ de becaţină se juca pe mal, lîngă apa rece.

Monique rătăcea pe plaja pustie, cu genele grele de lacrimi refulate, cu inima grea de tristeţe. De trei săptămîni încoace dormea greu. Dar, în noaptea aceea, nu reuşise deloc să închidă ochii. Era perfect

conştientă că Miles, logodnicul ei, era cu totul subjugat de farmecul Oliviei, că era incapabil să reziste atracţiei pe care ea o exercita asupra lui —iar descoperirea aceasta o îmbolnăvea pur şi simplu. Vedea că Miles încerca să lupte, dar o încolţea un presentiment teribil. Acum ştia, toate temerile din ultima vreme anunţau un singur lucru: ruperea logodnei. Sau sfîrşitul. Căci fără Miles, viaţa nu mai avea nici un sens.

Desigur, s-ar fi putut întoarce acasă, în Anglia. În disperarea ei, se agăţa de această idee. Despărţirea va fi greu de suportat, dar o scutea cel puţin să vadă cum o altă femeie îi fura inima lui Miles.

Olivia nu-i putea oferi nimic bun logodnicului ei. Monique era convinsă de asta, şi avea impresia că şi el ştie. Numai că nu-i putea rezista. Lucrau împreună la planurile casei ore în şir, luau masa împreună. Monique era complet exclusă din colaborarea lor şi lenevea ceasuri întregi în micul birou pus la dispoziţie de Dirk Anderson. Îşi umplea ziua doar cu cele cîteva scrisori pe care Miles i le dădea să le dactilografieze.

Nu-i spusese încă nimic logodnicului ei, şi nici Miles nu observase, cel puţin aparent, indispoziţia şi descurajarea ei.

Seara se întîlneau la cină, dar şi Olivia era acolo. Subjugat de prezenţa ei, îşi neglija logodnica şi, cum era un om cinstit, suferea. Într-un fel, Monique îi înţelegea slăbiciunea. Olivia era cu adevărat foarte frumoasă.

Dacă s-ar fi putut prezenta oficial ca logodnici! Olivia n-ar fi reacţionat aşa... Sau, poate, cine ştie...

Iniţial, Monique crezuse că Olivia e îndrăgostită de Dirk Anderson. Dar, în cele cinsprezece zile de absenţă a lui Dirk, între Miles şi Olivia lucrurile luaseră deja o altă turnură. În seara cînd s-a întors din călătorie, Dirk a luat masa cu ei trei. O invitase pe Monique la dans, iar interesul lui, fie el dictat numai de o simplă curtenie, pusese gaz peste foc în sufletul fetei. Pentru o clipă, ea îşi lăsă capul pe umărul lui Dirk, căutînd puţina tandreţe de care avea atîta nevoie.

Ce putea face? Alungînd această întrebare fără răspuns, părăsi restaurantul şi o luă pe o cărare umbrită de palmieri maiestuoşi. «Trebuie să mă întorc acasă... Dar sînt încă logodnica lui Miles» îşi spuse ea. Pînă atunci, nu-i spusese nimic lui Miles despre atracţia lui pentru Olivia, de teamă ca nu cumva el să nu profite de ocazie pentru a rupe logodna. Se agăţa de

speranţa că totul se mai putea încă aranja, dar legătura dintre ei era într-adevăr pe punctul de a se rupe. Miles ar fi fost în stare să se căsătorească cu Olivia? Gîndul acesta îi străbătu inima ca un pumnal. Să trăiască pentru Miles... Închise ochii pentru a alunga imaginea logodnicului ei unit cu altă femeie. Deodată, în mijlocul gîndurilor sumbre, auzi un zgomot de paşi. Se apropia cineva. O siluetă înaltă... Dirk Anderson! La început, simţi nevoia să facă cale-ntoarsă şi să fugă, căci nu vroia să-i vadă ochii înroşiţi. Dar el o zărise deja, şi se apropia cu un pas elastic, vioi. Ce făcea acolo atît de devreme?

Monique rămase nemişcată. Dirk nu-i inspira nici o simpatie, dar avea atîta nevoie de companie, încît ar fi accepta-o chiar şi pe a lui. Poate ar putea sta puţin de vorbă... Dirk se opri lîngă ea.

—Sînteţi matinală, domnişoară Thornton. Nu aţi putut dormi?

Monique îşi plecă ochii uzi de lacrimi. Dirk o observa cu o privire prea atentă, prea pătrunzătoare.

—Nu aţi putut dormi? repetă, surprins de tăcerea ei.

— Nu, spuse ea în cele din urmă, nu mă simţeam prea bine. Poate căldura... Nu sînt obişnuită.

— Totuşi, noaptea a fost rece pentru anotimpul acesta.

—Da? murmură ea.

El continuă, cu o autoritate reţinută.

—Se întîmplă ceva cu dumneata, domnişoară Thornton. De aseară am avut impresia că ceva nu e în regulă. Doream să vă văd astăzi pentru a discuta. Sînteţi angajata mea... Ştiu, lucraţi pentru Marsden, dar eu vă plătesc. Trebuie să asigur confortul tuturor angajaţilor mei. Nu vă convine biroul? E drept că nu-i prea mare, dar aveţi aer condiţionat.

Era mai aproape de ea decît ar fi dorit, şi-i simţea din plin căldura corpului viril. Şi aseară, cînd dansase cu el, se lăsase subjugată, ca şi prima oară, de farmecul lui. O subjuga şi acum, iar Monique se simţea cît se poate de vinovată. Îl iubea pe Miles, nu avea dreptul să se gîndească la un alt bărbat în afară de el.

—N-am nimic. Trebuie să mă întorc, spuse ea.

—Aveţi ceva anume de făcut?

Ea îl privi surprinsă.

— Nu, dar trebuie să iau micul dejun înainte de a pleca la birou.

—Îl vom lua împreună la hotel. Am avut cîteva reclamaţii şi vreau să verific eu însumi despre ce e vorba.

—Şi aţi ajuns prea devreme, nu-i aşa?

Surprinsă, Monique ezita. Invitaţia lui Anderson era absolut neaşteptată.

—Aşa este. Şi m-am hotărît să dau o raită prin grădină.

O domina cu înălţimea lui şi era atît de aproape de ea, încît o atingea.

—Puteţi să-mi povestiţi despre necazurile dumneavoastră la micul dejun.

—Dar nu s-a întîmplat nimic... Eu...

O întrerupse brusc.

— Evident că este ceva. Nu jucaţi teatru cu mine, domnişoară Thornton. Este un sfat. Şi răbdarea mea are limite.

El se întoarse. Gata să-l urmeze, Monique se împiedică de o rădăcină şi ar fi căzut cu siguranţă în cactuşii ţepoşi dacă Dirk n-ar fi prins-o.

— Oh!... Sînt dezolată, sînt cu adevărat proastă...

Nu-şi mai termină fraza. Dirk o ţinea prizonieră, strîngîndu-i trupul lîngă al său; ea simţea puterea de oţel a muşchilor bărbatului. Monique era subjugată de privirea lui pătrunzătoare. Erau singuri sub palmieri. Dirk aplecă încet capul, iar Monique îşi simţi gîtul uscat. Nu, nu vroia să o sărute... Totuşi, inima îi bătea nebuneşte, iar sîngele îi pulsa în vene.

Chipul lui bronzat era aplecat deasupra

atrundeau. Fără a se mai gîndi, abandon
rice rezistenţă şi-i oferi buzele. Avea atît
evoie de iubire, de duioşie... Cînd buzel
or se întîlniră, ea cedă cu totul plăcerii
ărutul, la început uşor şi dulce ca
îngîiere, deveni dintr-o dată sălbatic
rzător. Dirk o strîngea atît de tare, încît
e tăie respiraţia. Monique închise ochii
ncapabilă să-şi reţină lacrimile d
emuşcare ce udau obrajii lui Dirk. Fără
lua în seamă, el îşi plimbă mîinile de-
ungul taliei ei. Mîini calde şi reconfor
ante... Privirea lui arzătoare nu o părăsea.
—Sînteţi o femeie foarte frumoasă, spus
l, cu o voce vibrantă, gravă. Cum d
atronul dumneavoastră nu s-a îndrăgosti
ncă?
Monique se desprinse din braţele lui
ltima întrebare a lui Dirk o nelinişti. Da
hipul lui sumbru era impasibil. Dintr-
ată, dori să înţeleagă, să descifrez
îndurile lui ascunse. Îşi şterse ochii.
—Nu trebuia să mă sărutaţi, murmură e
oşind, nemulţumită de lipsa ei d
ezistenţă.
—De ce nu?
—Dar... sînteţi aproape un străin pentru

—Dar de ce străinii n-ar avea dreptul la sărut? o întrebă el, ironic. A fost o ıcere pentru amîndoi. Este cel mai bun de a-ţi începe ziua.

—Vă bateţi joc de mine...

Ce-ar gîndi Miles dacă ar şti că s-a lăsat rutată de un alt bărbat? O inundă un val vinovăţie. În aceeaşi timp, ştia însă că, că Dirk ar fi vroit, ea s-ar fi abandonat ı nou buzelor lui. Buzele lui, mîinile lui ıde pe trupul ei, îi răscoleau o senzaţie exprimabilă. Nu exista nici o îndoială: est bărbat cunoştea femeile şi le spreţuia. Probabil că toate i se aruncau braţe. Totuşi, instinctul ei îi spunea că, ată îndrăgostit şi căsătorit, Dirk ar fi fost babil de fidelitate.

Dirk o privea ironic pe Monique. Pe zele lui flutura un surîs uşor. Ruşinată, plecă genele. Chipul lui exprima un emenea dispreţ, o asemenea siguranţă... că şi-ar fi dorit o aventură cu ea, ar fi tut-o avea oricînd. Şi nu se îndoia deloc asta!

— Ce vă face să credeţi că-mi bat joc de mneata, Monique? întrebă el, fără a-şi răsi zîmbetul ironic.

roşi uşor. Surîsul lui Dirk se transformă în hohot de rîs. Acest străin cu chipul dăltuit în piatră îi ghicea toate gîndurile cu o exactitate deconcertantă.

—Mergem? repetă ea, evitînd răspunsul.

El consimţi tăcut, iar pînă la hotel nu mai schimbară nici un cuvînt.

Restaurantul însuşi era o adevărată grădină de vară, ornamentată cu plante de tot soiul. Fiecare masă era decorată cu un buchet de orhidee ori cu o singură floare de iris.

Personalul se precipită în jurul lui Dirk; un chelner îi instală la o masă aşezată lîngă vitraliile frumos colorate. Monique privi în jur, dar era încă prea devreme pentru ca Miles să fi coborît.

—Ce serviţi? întrebă Dirk.

—Nu mănînc prea mult. Doar nişte ouă şi cîteva felii de pîine prăjită cu unt.

Se simţea intimidată şi încerca să nu se arate astfel. Dacă ar fi fost mai puţin sigur de el, mai puţin cuceritor...

—Cafea?

—Da, vă rog.

Dirk făcu comanda şi, fără nici un preambul, trecu la atac.

—Acum vă rog să-mi explicaţi ce nu merge.

O fixă cu ochii lui întunecaţi, aşteptînd

răspunsul. Expresia lui hotărîtă o încurcă pe Monique. În cele din urmă, ea minţi:

—De fapt, nu s-a întîmplaat nimic, domnule Anderson.

—A, deci în ţara dumneavoastră este obiceiul să te plimbi în zori pe plajă, cu o figură de parcă ai purta pe umeri povara întregii dureri din lume?

—Sigur că nu...

—Atunci, ce făceaţi acolo aşa de dimineaţă?

— Este problema mea, spuse ea, sperînd ca el să-i înţeleagă rezerva.

Dar el continuă fără a băga de seamă acest lucru.

—Spuneţi-mi sincer, vă deranjează interesul lui Marsden pentru Olivia?

— De fapt, ce vreţi să spuneţi, domnule Anderson? răspunse ea cu nervozitate.

— Exact ceea ce am spus. Nici mai mult, nici mai puţin.

El se afundă în fotoliu şi cuprinse dintr-o privire întreaga sală, supraveghind serviciul restaurantului.

—Pentru domnul Marsden nu sînt decît o angajată. Nu văd de ce ar trebui să mă intereseze viaţa lui personală.

Dirk surîse bizar.

— Aşa deci, nu sînteţi decît o angajată, murmură el ironic. Relaţiile lui personale

nu vă privesc cîtuşi de puţin.

Monique se prefăcu a nu observa aluzia cuprinsă în ultimele lui cuvinte, şi reuşi totuşi să-şi păstreze sîngele rece.

— Nu ţin deloc să-mi bîrfesc patronul, domnule Anderson.

Surîsul lui Dirk se accentuă.

— Încerc să aflu de ce sînteţi îngrijorată, Monique. Şi, în cele din urmă, îmi veţi spune!

Ea era cu totul derutată de interesul lui. Pînă atunci, îi păruse atît de indiferent... Chiar şi cînd dansase cu ea, se arătase atît de rece, de distant... Dar dimineaţă o sărutase. Şi acum...

Emana ceva irezistibil, care o lăsa fără apărare... Îi era atît de teamă că-i va smulge adevărul ascuns cu atîta grijă... Spera că minciuna va fi suficient de credibilă.

— Mă plictisesc la birou, domnule Anderson. Nu am destul de lucru.

Dirk păru surprins.

— Nu m-aş fi gîndit niciodată la asta...

Din tonul vocii lui, Monique înţelese că nu era deloc convins.

— Dar aveţi perfectă dreptate, reluă el. Nu, într-adevăr nu prea aveţi de lucru. Marsden ar fi trebuit să-şi dea seama.

Monique crezu că întrezăreşte o urmă de

mînie în vocea lui, dar bănuiala îi fu spulberată. Dirk era pe punctul de a observa o tînără chelneriţă, o negresă care pălăvrăgea cu un client în timp ce alţii aşteptau să fie serviţi. Cu maxilarele încleştate, rosti scurt un ordin către o altă ospătară, mult prea încet pentru ca Monique să poată auzi ceva. Avertizată de colegă, tînăra negresă aruncă o privire jenată în direcţia lui Dirk. Era evident că nu-şi văzuse patronul în sală. Monique se nelinişti pentru ea şi se întrebă dacă nu cumva va fi concediată. Incidentul fiind închis, Dirk se întoarse spre Monique.

— Voi găsi o soluţie pentru dumneavoastră. Secretara mea personală tocmai urmează să fie operată. Nu i-am găsit încă o înlocuitoare. Cînd nu mai aveţi ce face pentru domnul Marsden, puteţi veni la mine la birou să mă ajutaţi.

Zadarnic căuta Monique un pretext pentru a se sustrage acestei propuneri. Era cu atît mai greu cu cît tocmai ea se plînsese de lipsa de activitate. În plus, Dirk Anderson era cel care o plătea. Avea dreptul să-i ceară să lucreze pe măsura salariului.

Şi-au luat primele înghiţituri în tăcere, apoi Dirk începu să-i explice în mare ce aştepta de la ea, neglijînd dinainte

eventualele ei obiecţii.

—Îl voi întîlni astăzi pe patronul tău şi-i voi propune să beneficieze de serviciile tale dimineaţa. După-amiezile veţi lucra cu mine. Mi-ar place să vă întîlniţi cu secretara mea pentru a vă explica modul nostru de lucru.

—Doriţi să încep din după-amiaza aceasta? întrebă Monique, deja îngrijorată că nu va putea satisface o persoană atît de pretenţioasă ca Dirk Anderson.

—Cu cît mai repede, cu atît mai bine.

Era un ordin, şi Monique se gîndi că este mai bine să nu-l comenteze. De fapt, începuse să se obişnuiască cu gîndul că va colabora cu Dirk Anderson. Încetul cu încetul, temerile i se spulberară. Secretara o va iniţia în toate problemele şi o va ajuta să evite majoritatea greşelilor. Ea schiţă un zîmbet uşor.

Ochii lui gri o fixau cu o neaşteptată căldură. Monique îşi ţinu respiraţia, surprinsă de frumuseţea acestui bărbat. Brusc, în mintea ei se ivi o presimţire, o emoţie inexplicabilă care o făcu să tremure, convinsă că i se va întîmpla ceva cu totul neaşteptat.

Capitolul 5

Monique ieşi din micul ei birou, îndreptîndu-se spre casa mare pentru a-l căuta pe Miles. Dirk îl informase despre dispoziţiile lui în ceea ce o privea pe Monique, iar Miles găsi că ideea este excelentă.

— Nu mi-am dat seama că ai atîta timp liber, căci aş fi încercat să-ţi găsesc o distracţie. Dar, în sfîrşit, domnul Anderson a rezolvat foarte bine problema.

Monique nu făcu nici un comentariu. Dar, pentru prima dată de cînd se

cunoşteau, nu-l crezu pe Miles. Nu observase că se plictiseşte pentru un motiv bine întemeiat: era acaparat de Olivia.

Înălţată într-un decor odinioară splendid, casa stăpînului era o minunăţie, fiind de departe cea mai frumoasă dintre casele vechi de pe insulă. Flancat de două corpuri orientate spre est şi spre vest, corpul principal era alcătuit dintr-un hol imens, care dădea în camerele de la parter; tot aici era şi bucătăria pardosită cu marmură. O scară monumentală ducea la etaj; în dreapta acesteia era salonul, iar în stînga, sufrageria, amîndouă în formă de cruce şi ornate cu cornişe în formă de plante, cu şeminee decorate cu sculpturi fine şi cu vitralii colorate. La al doilea nivel se aflau unsprezece dormitoare, unele dintre ele fiind odinioară rezervate servitorilor.

Aici îl găsi Monique pe Miles discutînd aprins cu Olivia, superbă în salopeta ei bleu. Cu o privire indiferentă, decoratoarea înregistră intrarea fetei îmbrăcate cu o rochie albă de bumbac, încinsă cu o curea roz. Părul îi mîngîia umerii în valuri mătăsoase.

— Domnule Marsden, eu plec să iau masa, îi spuse ea cu un ton din care răzbătea decepţia şi reproşul.

Nici nu mai era vorba acum să ia toate

mesele împreună, doar ei doi, aşa cum plănuiseră înainte de plecare. De obicei, se întîlneau doar seara la cină, iar la prînz, doar arareori şi, de fiecare dată, în prezenţa Oliviei. Monique, complet exclusă din conversaţia lor, se simţea părăsită şi izolată.

— Apoi va trebui să-l văd pe domnul Anderson.

Maşinal, Miles consimţi:

— De acord. Atunci, pe diseară.

Fără a mai spune nimic, Monique se răsuci pe tocuri şi plecă. O oră mai tîrziu, urca aleea cea mare care ducea spre casa impunătoare a lui Dirk Anderson. Waldo o conduse în biroul în care Dirk îi întîmpinase prima dată.

Stătea lîngă fereastră, în picioare, iar ea avu timp să-i admire pe furiş profilul dur şi voluntar. El îi aruncă o privire pătrunzătoare, îndulcită de un zîmbet uşor, care o aruncă într-o stare de confuzie, făcînd-o să încerce sentimente contradictorii. Scena de dimineaţă îi reveni brusc în minte, şi avu senzaţia că aerul se încarcă de electricitate. Trecu o eternitate. În sfîrşit, fără a-şi lua ochii de la ea, Dirk rupse tăcerea.

— Sînteţi gata să începeţi lucrul, domnişoară Thornton? Întrebarea nu avea nimic

neliniştitor, dar vocea fetei tremură uşor cînd răspunse:

— Sînt la dispoziţia dumneavoastră, domnule Anderson.

— Birourile mele sînt jos, într-o clădire aflată cam la o sută de metri de aici. Vă voi conduce, veţi face cunoştinţă şi cu domnişoara French.

Bronzată şi zîmbitoare, secretara lui Anderson era o fată drăguţă care părea dispusă să o ajute pe Monique, şi-i explică rapid toate detaliile. Dirk îşi pregătise corespondenţa la dictafon, astfel încît nu mai apăru după-amiaza aceea. Monique nu-l revăzu nici a doua zi, căci Valerie French îi duse ea însăşi scrisorile la semnat. Dar, după cum fusese prevăzut, secretara plecă la spital, iar acum era rîndul lui Monique să îndeplinească obligaţia de secretară. În timp ce Waldo o conducea spre biroul lui Dirk, Monique simţea că o părăsesc puterile. Îl găsi aşezat la birou, absorbit de lectura unui document. Pentru moment, ea rămase în picioare pînă ce el îi acordă cuvenita atenţie.

Monique era departe de a fi fericită, fiind încă preocupată de telefonul pe care tocmai i-l dăduse lui Miles, pentru a-i propune o partidă de tenis înainte de cină. El nu-şi

ascunse nerăbdarea.

—Am mult de lucru, Monique. Scuză-mă, nu văd cum aş putea scăpa înainte de şapte.

—Atunci cinăm mai tîrziu? Ce zici?

Urmă o tăcere încurcată, care-i dovedi lui Monique că Miles căuta un pretext. Aştepta cu inima strînsă...

— Iubito, te superi dacă nu vom cina împreună diseară? Olivia vrea să-mi arate nişte schiţe pe care le are acasă.

— Cum? Şi eu să rămîn singură în timp ce tu iei masa cu Olivia... la ea?

—De fapt, ştii... mă gîndeam...

Începuse să se bîlbîie, dar Monique, dezamăgită şi furioasă, închise telefonul. Spera că va suna mai tîrziu, dar aşteptă în zadar.

Cînd Dirk Anderson îşi ridică în sfîrşit ochii din dosarul pe care îl consulta, Monique, cu mapa de scrisori sub braţ, ghici din privirea lui că va dori să cunoască motivul tristeţii ei. Măcar de şi-ar reţine lacrimile! În nici un caz nu dorea să plîngă în faţa lui.

Întrebarea aşteptată nu întîrzie prea mult.

— Ce s-a întîmplat, domnişoară Thornton?

— Sînt puţin obosită, asta e tot. Suport

greu căldura.

—Iarăşi căldura?

Cu o figură sceptică, Dirk luă scrisorile pe care i le întindea.

—Mi se pare că aveţi aer condiţionat, nu-i aşa? Haideţi, aţi face mai bine să vă aşezaţi şi să-mi povestiţi totul. Cred că ghicesc oarecum ceea ce vă nelinişteşte, dar aş vrea ca dumneata să fii cea care îmi spune.

— Am cîteva necazuri personale, murmură ea, cu o voce abia şoptită. Dacă nu mai aveţi nevoie de mine, eu plec...

—Luaţi loc!

Îşi flutură capul a refuz, dar fără prea mare convingere. Bărbatul acesta părea capabil să-i ofere puţina tandreţe de care avea acum atîta nevoie. Ochii i se împăienjeniră de lacrimi.

—Este cinci şi jumătate. Serviciul meu se termină la cinci, spuse ea cu o voce nesigură. Aş dori să plec.

Dirk nu-şi pierdu calmul.

— V-am spus să luaţi loc. Trebuie să vă aşez cu forţa?

—Ce... ce-aţi spus?

—Aţi auzit destul de bine.

Se ridică şi făcu un pas spre ea. Prudentă, Monique se grăbi să i se supună.

—Bun. Acum vă ascult.

Personalitatea lui Dirk emana o

asemenea autoritate, încît Monique trebui să cedeze şi să i se supună întru totul. Reuşi, însă, să ascundă ceea ce era mai important.

— Trebuia să iau masa cu Miles... în sfîrşit, cu domnul Marsden.

—Şi el cinează cu Olivia?

Monique înţelese acum că el era la curent.

— Da. S-au dus la ea să studieze nişte schiţe.

Dirk clătină din cap cu un aer înţelegător. Monique ar fi pariat că ştia totul.

— Foarte bine, reluă el cu fermitate. Prin urmare, vei putea cina cu mine.

—Eu? Singură cu dumneavoastră?

Spatele îi fu străbătut de un frison... o senzaţie stranie...

— Nu am de gînd să mai invit pe nimeni, adăugă el.

Vocea îi trăda amuzamentul.

— La... la restaurant? abia reuşi ea să articuleze.

—Da, aşa mă gîndeam. Dar dacă doriţi să rămînem aici...

—Nu, nu. La restaurant e foarte bine.

Ea îi mulţumi cu un surîs stins.

—Sînteţi amabil că m-aţi invitat, domnule Anderson.

—Poţi să-mi spui Dirk.

Monique simţi că roşeşte şi îşi întoarse privirea fără să răspundă. Compania lui Dirk o salva de la o seară de singurătate. Se simţea încurajată şi, încet-încet, începea să-şi revină. Dar cît de fericită ar fi fost să petreacă seara liniştită, doar cu Miles... Încă era încurcată de întîlnirea de dimineaţă cu Dirk, de pe plajă. Dar nu trebuia ca această amintire obsedantă să o împiedice să petreacă o seară plăcută!

Sub privirea lui insistentă, Monique realiză că avea ochii plini de lacrimi.

— Mă îndoiesc că mi-ai spus tot necazul, reluă el. Vom vorbi diseară. Pînă atunci, te poţi duce la hotel să te odihneşti puţin.

Nu se punea problema să reziste acestui ordin, aşa că Monique consimţi maşinal. La urma urmelor, era spre binele ei. Avea nevoie să se destindă, să uite ceea ce i se întîmplase, precum şi ceea ce se petrecuse cu bărbatul pe care îl iubea.

* * *

În aşteptarea orei cînd îl va întîlni pe Dirk, Monique se plimba prin grădina hotelului. Coborînd sub linia orizontului, soarele tivea arborii de şofran; în curînd, crepusculul muie cerul şi pămîntul în purpură.

Monique urcă în cameră, se întinse în pat, dar nu reuşi să-şi afle liniştea. Se simţea epuizată, fără vlagă, cu inima îngheţată şi întreg trupul greu, ca şi cum ar fi fost bătută. Era sfîşiată de presimţirile sumbre, de angoasa inexplicabilă care o hărţuia încă înainte de plecare. Intuiţia nu o înşelase.

Aruncă o privire spre ceas, şi se hotărî să coboare pentru a-l aştepta pe Dirk în salon. El ajunsese deja, şi văzîndu-l, reuşi să schiţeze, cu buzele uscate, un zîmbet chinuit. Un val de disperare o gîtuia pur şi simplu.

El îi veni în întîmpinare, îmbrăcat cu un pantalon de mătase şi o cămaşă brodată cu iniţialele lui; gulerul desfăcut lăsa să se vadă pieptul arămiu şi cîteva fire de păr încreţite.

—Bună seara, Monique.

—Bună seara, răspunse ea slab. Ai ajuns mai devreme.

—Şi tu.

Privirea lui întunecată mîngîie încet fiecare trăsătură a obrazului ei, înainte de a se fixa în ochii fetei.

—Doreşti un aperitiv? Sau preferi o plimbare în grădină? Este destul de răcoare acum...

—Nu-mi doresc în mod special să beau...

Monique nu reuşea cu nici un chip să desluşească expresia privirii care o cuprinsese. Avea de ce să se teamă de acest om? Era angajatul lui, era un bărbat superior, aparte. Şi totuşi, o sărutase...

— Da, o plimbare, de ce nu? Cînd am venit, am făcut doar cîţiva paşi, pentru că n-am vrut să vă fac să aşteptaţi, spuse ea cu o politeţe desăvîrşită.

Surîsul enigmatic primit drept răspuns nu era în măsură să-i spulbere temerile.

Şi dacă omul acesta era periculos? Era atît de îndrăzneţ! Decît să se joace cu focul, poate că ar fi mai bine să-l părăsească tot atunci şi să cineze singură în camera ei. Cel puţin ar fi în siguranţă.

Dar cînd o luă de mînă, ea nu se opuse deloc. O conducea deja afară.

— Sînt de acord cu plimbarea; vom sări peste aperitive.

Monique se lăsă condusă. Stăpînită mereu de aceeaşi emoţie, nu-şi mai dorea decît un singur lucru: ca acest bărbat atrăgător să o găsească îndeajuns de seducătoare pentru a-i dărui puţină consolare.

Ultimele sclipiri ale asfinţitului ieşiră din hotel, mergînd încet spre un colţ de grădină, ferit de briza umedă de către tamarini şi palmieri. În penumbra mov care

se întindea deasupra mării, îndulcind conturul lucrurilor, luminile hotelului răspîndeau halouri clare, iar cele cîteva lămpi colorate luminau fîntînile şi tufişurile. Magia acestui spectacol o transportă pe Monique în lumea basmelor cu zîne la care visase înainte de plecare, cu mult timp în urmă... Dar nu şi-ar fi închipuit niciodată că, abia debarcată pe insulă, îşi va pierde logodnicul.

Dirk o auzi suspinînd şi se aplecă înspre ea. Monique îi strînse mîna, nervoasă, şi murmură cu o voce tremurătoare, împotriva voinţei ei:

—De ce am venit aici... de ce?

Înregistra mecanic frumuseţea decorului, parfumurile rare, îmbătătoare, ale florilor, muzica exotică ce se auzea în surdină din hotel... Noaptea tropicală o cufunda în magie şi în mister...

Dirk îi cuprinse protector umerii.

—Ce nu merge bine?

Ea se sprijini instinctiv de trupul lui puternic. Erau singuri, departe de hotel. În faţa lor se întindea nemărginirea mării. Dirk se opri în faţa ei; în întuneric, ea îşi ridică privirea spre el. Inima îi bătea năvalnic, iar sîngele îi clocotea în vene. Dirk atinse în treacăt gura fetei, apoi buzele lui alunecară, uşoare, pe obraz,

zăboviră o clipă pe tîmpla fetei, în timp ce mîinile îi cuprindeau mijlocul. Senzualitatea gesturilor lui o aruncă pe Monique într-un vîrtej de senzaţii ciudate. Imaginea logodnicului îi trecu fugitiv prin faţa ochilor, dar obrazul lui Dirk era acolo, aproape de al ei, cu contururi vagi, întunecate. Şi buzele lui, care îi căutau gura... O cuprinse o dorinţă irezistibilă.

— Marsden e de vină, nu-i aşa? Ai face bine să-mi mărturiseşti acum totul, înainte de cină.

O săruta cu o patimă reţinută. Monique ghici efortul lui de a se stăpîni.

—Eşti îndrăgostită de el?

Ea se dădu îndărăt; i se tăie deodată răsuflarea. Era inutil să mai lupte împotriva perspicacităţii lui Dirk. Era sigură că ghicise totul.

—Sare în ochi, nu-i aşa?

Dirk nu zări tristeţea din ochii fetei, dar nu putu să-i scape nuanţa disperată a vocii. Fără a-i răspunde, o cuprinse în braţe şi o sărută cu duioşie. Iar ea fu surprinsă de delicateţea acestui bărbat atît de năvalnic, de pasionat. Se întreba dacă nu cumva ascunde ceva, şi încearcă, subtil, să-i cîştige încrederea. Doar Miles îi spusese că Dirk cunoştea lumea; călătorise mult. Ştia să se poarte cu femeile şi era

sigură că citea în inima ei ca într-o carte deschisă, că îi ghicea sentimentele, fragilitatea. Avea atîta nevoie de alinarea pe care doar un om ca Dirk i-o putea oferi, încît o cuprinse din nou teama. Nu mai avea deloc încredere în puterile ei.

Ghicindu-i parcă gîndul, Dirk o săruta din ce în ce mai pasionat. Mîinile lui deveneau mai îndrăzneţe, mai intime. Monique îi răspundea, strîngîndu-se la pieptul lui, iar mîinile lui îi cuprinseră gîtul. Şi nu-şi mai veni în fire decît în clipa în care mîinile lui, pătimaşe, încercau să-i desfacă bluza. Se smuci din braţele lui, stacojie.

— Să mergem să cinăm, îi spuse ea, gîfîind.

Dirk hohoti înfundat, iar Monique nu era sigură că nu-şi bate joc de ea.

—Cum vrei, Monique.

În atmosfera strălucitoare a restaurantului, ringul de dans din sticlă, luminat feeric, părea o pată vie de lumină. Fură conduşi la masa lui Dirk, izolată de sală prin vaze cu palmieri şi spalieri cu viţă-de-vie sălbatică. Un ventilator făcea aerul plăcut şi răcoros.

La îndemnul lui Dirk, ea alese friptură de broască ţestoasă, fructe de arbore de pîine umplute şi o salată de fructe exotice

garnisită cu frişcă şi arahide. Dirk comandase un vin nobil, franţuzesc. Între două feluri, o invita mereu pe Monique la dans, astfel încît ea sfîrşi prin a-şi depăşi tristeţea care o măcina. Nu se mai simţea tristă, ba chiar trebuia să admită că se simţea foarte bine.

—E prea devreme ca să mergi la culcare, făcu Anderson. Ce-ai spune de o plimbare pe faleză?

În mod normal, judecînd după ceea ce se întîmplase înainte de cină, ea ar fi trebuit să refuze şi să se ducă la culcare. Dar întîlni ochii lui Dirk, plini de promisiuni ascunse, şi se lăsă cuprinsă de vraja acestei personalităţi stranii.

Înţelegînd ce risc îşi asumă, mai ales în starea de slăbiciune în care se afla, spuse:

—Doar cîteva minute.

Pe jumătate amuzat, pe jumătate ironic, Dirk o întrebă:

—Ţi-e frică să rămînem singuri?

—De ce să-mi fie frică? îi replică ea.

Vocea lui avea o nuanţă provocatoare.

—Pentru că noaptea e romantică, pentru că mă atragi foarte tare, iar asta te nelinişteşte.

Ea suspină. Genul acesta de complimente erau un balsam pentru rănile ei sufleteşti... Şi le dorea, iar el ştia foarte

bine. De altfel, era întotdeauna cu un pas înaintea ei, ceea ce îl făcea cu atît mai periculos. Monique era cuprinsă de temeri contradictorii, sfîşiată între prudenţa cuminţeniei şi dorinţa de a i se abandona. Lui Miles îi păsa prea puţin de ea. În clipa aceea, dacă, printr-o minune, s-ar fi gîndit la ea, nu şi-ar fi închipuit-o altfel decît dormind.

—Crezi că sînt cu adevărat seducătoare?

Trebuia să fie într-adevăr disperată pentru ca să pună o astfel de întrebare care, în mod normal, nu i-ar fi trecut niciodată prin gînd.

—Tocmai ţi-am spus asta, şi ştiu că eşti conştientă şi tu de formele tale, răspunse el ironic, dar fără răutate. De altfel, nu e prima dată cînd îţi spun acest lucru. Şi la prima noastră întîlnire am remarcat acest fapt.

—Ai avut de-a face cu multe femei?

În ciuda îndrăznelii neobişnuite la ea, Monique aştepta răspunsul lui fără nici o umbră de ruşine.

—Nici mai mult, nici mai puţin decît orice alt bărbat de vîrsta mea.

—Ce are a face vîrsta?

—Oricum, la patruzeci de ani, ţi s-au oferit deja mai multe ocazii decît la douăzeci sau la treizeci.

—Aşa-i, şopti ea.

Erau pe terasă. Monique urmărea cu privirea dansul unui fluture uriaş orbit de lumina unui lampadar.

—E ciudat că nu te-ai căsătorit încă, gîndi ea cu voce tare.

— Căsătoria e făcută pentru oameni resemnaţi şi sedentari, nu pentru aventurieri.

—Femeile pe care le-ai sedus n-au însemnat nimic pentru tine?

Pentru o clipă, el păru să întrezărească emoţia din ochii mari şi frumoşi ai fetei.

—Am impresia că nu ai o experienţă prea bogată în acest domeniu.

Ea încuviinţă mecanic.

—Atunci, iată un prilej în plus de amuzament pentru tine.

—La fel poţi gîndi şi în ceea ce te priveşte... îi spuse bărbatul cu o blîndeţe persuasivă.

Era mai curînd un sfat decît o invitaţie la aventură. Ea rămase mută. Se gîndea la minunata ei poveste de dragoste cu Miles. Ce-a mai rămas din ea acum?

Era singura ei experienţă şi nici nu-şi dorea alta.

Dirk o luă de braţ. Era conştientă că atingerea trupului puternic al bărbatului o răscolea; îi simţea în toate fibrele puterea şi

tracția. El rupse tăcerea.

—Mergem?

—Da.

Luminile hotelului dispăruseră. Cutreierau plaja pustie, în tăcere, ascultînd glasul valurilor care se spărgeau de țărm. Sub cerul înstelat, noaptea era liniștită... atît de pașnică... Monique îl privi pe furiș pe Dirk; el simți, și se întoarse imediat spre ea. Cu nervii încordați la maximum, ea percepea confuz pasiunea după care se conducea acest bărbat extraordinar.

Vocea rațiunii îi poruncea să facă pe loc cale întoarsă. Dar plutea într-un fel de vid, care-i suprima orice rațiune.

Pe țărm, un palmier singuratic adăpostea cîteva bănci. Dirk o purtă într-acolo, invitînd-o să ia loc aproape de el. O cuprinse pe după umeri; chipurile li se atingeau.

Cînd o înlănțui și o sărută, ea îi oferi buzele, răspunzînd sărutărilor lui și abandonîndu-i-se așa cum n-ar fi crezut că e în stare cu un alt bărbat în afară de logodnicul ei. Dar chipul lui Miles se estompa încet pe măsură ce Dirk o îmbrățișa mai strîns...

— Trebuie să știi să profiți de viață, Monique. Ești atît de atrăgătoare...

Cuvintele lui vibrau de o dorință greu

ascunsă. Monique nu se înşela. Fără să-şi facă iluzii, observă cu cîtă îndemînare, datorată probabil obişnuinţei, ştia să o mînuiască aşa cum dorea. Era îndrăgostită de un bărbat şi îşi petrecea seara cu altul. Pesemne că Dirk gîndea că e destul de coaptă pentru o aventură. Cu tehnica lui bine pusă la punct, Dirk îi părea o pasăre de pradă sigură că nu-şi va scăpa victima.

În ciuda luciditătii, era incapabilă să lupte împotriva atracţiei irezistibile pe care o exercita asupra ei.

— E adevărat, trebuie să profiţi de viaţă, murmură ea, cu o voce înlăcrimată.

—Ştiam că ai să spui da.

Îi cuprinse talia cu un gest posesiv. Monique îi căută privirea, dar nu află acolo decît indiferenţă. Buzele lui schiţau un zîmbet triumfător. Fără să bage de seamă teama ei, o sărută cu nonşalanţă. Pradă unei senzaţii ciudate, un amestec de durere şi excitaţie crescîndă, Monique întredeschise buzele şi tresări cutremurată întîlnind limba lui umedă. O mîngîia pe spate, lipind-o de el, iar Monique se simţi luată de un vîrtej necunoscut şi irezistibil; toate simţurile îi erau excitate la maximum.

—Eşti încîntătoare!

Buzele lui Dirk îi căutau sînii, mîna lui îi mîngîia gîtul fin şi dulce. Ea se simţi

pătrunsă de un fior năvalnic.

—Te doresc, Dirk.

Abia şoptite, aceste cuvinte o aruncară într-un abis de ruşine şi vinovăţie. În zadar încerca să se opună prin fiecare fibră a trupului ei încordat.

Dirk era ca un lup; gîndurile lui nu aveau nimic curat... Dar ce importanţă avea?

Monique se abandonă plăcerii crescînde pe care i-o provocau mîinile lui ce-i frămîntau sînii; buzele lui senzuale le striveau pe ale ei. În vene îi curgea foc şi întreg cerul se clătina deasupra-i. Şi uită totul, în afară de Dirk.

Cînd o slăbi din îmbrăţişare, Monique îi observă chipul enigmatic, ars de soare, şi se întrebă a cîta va fi fiind pe lista lui de cuceriri. Luna plutea deasupra copacilor, ca o corabie de lumină pe roşul întunecat şi înstelat al cerului. Cîte fiinţe sînt conştiente de nimicnicia vieţii pămînteşti? O secundă de dezechilibru, şi totul dispare.

Eliberîndu-se de gîndurile negre, Monique îşi îndreptă din nou atenţia înspre străinul puternic şi întunecat de lîngă ea, omul care a ştiut să o joace aşa cum a vrut. Dar de ce să nu fi încercat?

— Ştiu ce gîndeşti, Monique. Dar locul e prost ales. Să mergem în camera ta.

În camera ei... Tresări şi întoarse capul

pentru a-şi ascunde încurcătura. Era prea riscant, iar îndrăzneala nu era tocmai punctul ei forte.

— Eu... eu nu ştiu. Nu e bine, nu, bolborosi ea.

—Crezi că-i mai bine aici, afară?

Mută de ruşine, ea simţi că el îşi dăduse perfect seama de vulnerabilitatea ei.

Dirk murmură cîteva cuvinte de neînţeles. O cuprinse din nou; mîinile lui căutau lacome rotunjimile sînilor ei. Şi totuşi, se nărui în voluptatea acestui contact între două trupuri, două guri...

Zece minute mai tîrziu se aflau în camera ei. Într-o stare de semi-conştienţă, incapabilă să-şi amintească cum au intrat în hotel, îşi lăsă privirile să rătăcească pe fereastră, în grădinile exotice ce duceau spre plajă. Acolo, jos, în întuneric, marea se contopea cu cerul. Universul e atît de vast... şi viaţa atît de scurtă... Îmbătrînim înainte să ne dăm seama...

Cu un suspin adînc, privi bărbatul de lîngă ea, atît de sigur de el... Ca un tigru gata să se arunce prăzii, Dirk o fixa printre pleoapele pe jumătate închise. Ajunsese prea departe ca să mai poată da înapoi; depăşise chiar şi limitele temerilor ei. Miles era responsabil. Doar supărarea lui, interesul lui excesiv pentru o alta, pentru o

femeie poate mai frumoasă, au adus-o în acest impas.

Deodată, Monique scuturâ din cap. Nu, nu numai el era vinovat. În fond, era şi el doar un biet om. Olivia îl ispitise şi Miles nu a avut puterea să i se opună. Astfel de situaţii apar în fiecare zi.

— La ce te gîndeşti, Monique? răsună vocea dulce a lui Dirk.

—La nimic ce te-ar putea interesa.

— Nici măcar nu ştii ce mă interesează! Oricum, avem ceva mai bun de făcut decît să pălăvrăgim!

Ruşinată, moartă de vinovăţie, ea deschise gura pentru a-i spune că se răzgîndise, dar Dirk o împiedică.

—Monique, vino lîngă mine.

Inima îi tresăltă; i se puse un nod în gît. Bărbatul acesta era doar un străin, şi totuşi...

Dirk repetă, autoritar:

—Ţi-am spus să vii aici!

Ea observă trăsăturile aspre care se desenau pe fundalul întunecat al mării. După o clipă de ezitare, înaintă încet pe covorul gros şi se opri în faţa lui, tristă şi palidă, în ciuda roşelii uşoare care-i colora pometii. El întinse braţele, iar ea se prăbuşi la pieptul lui; inima îi bătea nebuneşte. Era cuprinsă de o dorinţă nebună şi de teamă

pentru ziua de mîine.

Degetele lui lungi îi mîngîiară faţa, apoi lunecară pe sub mătasea grea a pletelor, adunîndu-le în mănunchi, obligînd-o să-şi lase capul pe spate. Privirile li se întîlniră; Monique simţea acut virilitatea şi magnetismul care se degaja din făptura lui. Dispăruse orice noţiune de bine şi de rău, iar ea îşi uită pînă şi cele mai scumpe principii. Fiecare părticică din ea dorea să aparţină acestui străin.

Gemu imperceptibil, şi crezu că întrezăreşte o schimbare subtilă în privirile lui scrutătoare. Se îndulcise cumva expresia ochilor lui? Nu putea şti cu siguranţă, căci în ochii se putea ghici totuşi o expresie de ironie şi amuzament. Buzele lui arogante i le căutară pe ale ei şi le obligară să se deschidă, apăsîndu-le, muşcîndu-le, excitîndu-le.

Lipită de el, ea îşi înfipse unghiile în spatele lui Dirk. Mirosul lenjeriei curate, amestecat cu parfumul lui inim îi îmbăta simţurile. Extazul zguduia prelung trupul fetei, în valuri succesive. Mîinile lui Dirk alunecau pe spatele ei, sfîrşind prin a-i înlănţui talia.

Rîse, triumfător; Monique, înnebunită de ruşine, trebui să recunoască încă o dată că în faţa puterii lui imense nu avea nici o

posibilitate de apărare. Ştiuse să-i trezească emoţia, să o facă să atingă paroxismul. Cutremurată, nu se putu abţine să-i pronunţe numele. Primi drept răspuns aceeaşi hohot sarcastic.

Cu o mînă îi desfăcu abil fermoarul rochiei, făcînd-o să cadă la picioarele ei. Monique era încurcată la culme. Era cu desăvîrşire goală în faţa străinului care zîmbea, cu ochii lucind de senzualitate, ocupat să analizeze frumuseţea rară a rotunjimilor ei dulci.

—Eşti una dintre cele mai frumoase femei pe care le-am văzut vreodată, şopti el. Sărută-mă.

Complet dezorientată de acest compliment , care-i amintea cît de puţin contau pentru el toate acestea, rămase nemişcată. Nici ea nu ştia prea bine ce dorea de fapt. O declaraţie de dragoste? O cerere în căsătorie? Promisiunea eternei fidelităţi? Jurămîntul că este femeia vieţii lui?

Nu, bineînţeles. Asemenea vapoarelor care se încrucişează noaptea pe mare, ea şi Dirk s-au întîlnit şi se vor despărţi curînd. Acest bărbat arogant va rămîne cu o amintire plăcută şi cu satisfacţia de a fi ştiut să profite de slăbiciunea ei.

—Nu trebuie...

Totodată, ardea de dorinţa de a fi în braţele lui. Nu conta ce se va întîmpla, viitorul nu mai exista.

—Şi totuşi, draga mea, o vei face.

Cu un surîs încrezător, îi desfăcu sutienul. Monique se ghemui la pieptul lui... şi, dintr-o dată, atitudinea lui se schimbă, înduioşat, pesemne, de gestul jenat al fetei.

—Eşti adorabilă, îi şopti.

Cu mîini duioase, îi mîngîia pielea. O trase mai aproape, obligînd-o să ridice bărbia. Cu ochii sclipind de patimă, excitat de apropierea trupului gol care aproape că-l atingea, îi şopti, cu o voce calmă şi compătimitoare:

—Eşti nefericită, Monique, să nu-mi spui că nu-i aşa!

Cîteva secunde se simţi atît de dezorientată, încît nu reuşi să scoată un sunet. Şi, deşi ştia că va regreta, în cele din urmă i se destăinui:

—Miles şi cu mine trebuia să ne căsătorim...

—Trebuia?

Nu părea prea surprins. Îi mîngîia mîna stîngă, iar Monique îşi dădu seama că urma subţire a inelului de pe degetul inelar o dăduse de gol. Nu se gîndise deloc la asta.

—V-aţi despărţit?

În ochii lui întunecaţi plutea o expresie sălbatică.

—Nu, sîntem încă logodiţi, dar...

Nu-şi dezlipea privirea de pe locul unde fusese inelul de logodnă.

—Ai ghicit de la început că eram logodiţi, nu-i aşa? Ştiai că n-am lucrat niciodată pentru el?

—Nu sînt totuşi vrăjitor.

— Şi, cu toate acestea, l-ai păstrat pe Miles...

—Avea avantajul de a fi aici. Am renunţat s-o iau de la capăt, aş fi avut prea multe probleme. Sînt într-adevăr nerăbdător să termin cît mai repede lucrările.

Din vocea lui străbătea o undă de nerăbdare. Era clar că nu avea nici un chef să prelungească o conversaţie mondenă. O ridică în braţe, iar ea îşi lăsă capul pe umerii lui. Dorinţa ei se trezi din nou. Era atît de mică, de vulnerabilă dinaintea forţei lui...

O întinse pe pat, analizînd liniile trupului ei, începutul pîntecului, muntele lui Venus. Ea se destinse, dar, cum el se pregătea să-i înlăture şi ultimul veşmînt, începu dintr-o dată să plîngă încetişor, incapabilă să-şi reţină lacrmile refulate de multă vreme.

—Dirk... eu...

Nu se putea hotărî să-i mărturisească adevărul, înfricoşată de acest uriaş bronzat căruia i se abandonase. Cum să-i spună că se răzgîndise? Că, în sfîrşit, auzise, ca printr-o ceaţă, vocea raţiunii? În plină disperare, se oferise unui bărbat care nu conta deloc pentru ea şi nu va conta niciodată.

—Ei bine... ce s-a întîmplat?

Se depărtă de ea.

—Te-ai răzgîndit?

—E rău ceea ce facem, ştiu, simt că nu e bine...

—Puţin mai tîrziu, nu crezi?

Ironia lui nu avea nici o urmă de răutate. Mirată, ea se nelinişti.

—Te-ai supărat?

Dirk rîse forţat şi se întoarse:

— Primul meu eşec... Nu-i nimic, mă voi întoarce, micuţa mea Monique...

Ea se ridică, hipnotizată de uşa care se închidea în spatele lui, îngheţată pînă-n străfundurile fiinţei. Nu rezolvase nimic. Încurajată de plecarea lui Dirk, era totuşi dornică să cunoască pînă la sfîrşit tot ce i-ar fi putut ea oferi. Conştientă de incoerenţa gîndurilor ei, se chinuia cu atît mai mult şi nu reuşea deloc să se concentreze. Seara aceea fusese atît de ireală... Dirk acceptase prea uşor refuzul ei.

Ce înseamnă asta, oare? Ştia bine că, dacă ar fi insistat, putea face cu ea tot ce dorea. Şi plecase... De ce?

Îi fu greu să-şi adune gîndurile, nedumeririle; nu găsi nici o explicaţie, aşa că renunţă de a se mai gîndi. Nu dorea să se mai gîndească la situaţia aceasta nefericită, şi asta cît mai repede! Uitase însă că a doua zi urma să-l revadă pe Dirk. La gîndul revederii, teama o cuprinse din nou. Simţea nevoia să părăsească insula, să dispară fără a mai revedea pe nimeni...

Dar nu putea pleca încă.

Era totuşi logodnica lui Miles; era îndrăgostită la nebunie de el şi mai păstra o urmă de speranţă că se va întoarce la ea.

Doar dacă...

Capitolul 6

Monique îşi acordă cîteva clipe de răgaz; stătea pe balcon, respira aerul proaspăt şi rememora întîmplările din ziua precedentă.

Se trezise la şapte fără un sfert, speriată de zgomotul unei averse tropicale. După seara petrecută cu Dirk, se aştepta să nu închidă ochii toată noaptea şi, cu toate acestea, dormise foarte bine.

Pe la opt, Miles bătu încetişor la uşă. La început crispată, se calmă repede, spunîndu-şi că nu avea de ce să se confe-

sèze omului vinovat în cea mai mare măsură de cele întîmplate. Spre surprinderea ei, constată că poate discuta cu Miles fără să-şi piardă nici calmul, nici zîmbetul.

— Draga mea, pot intra pentru cinci minute?

Îi deschise uşa, invitîndu-l să ia loc. Dar el se îndreptă spre ea, cuprinzîndu-i mîinile.

— Sper că nu mi-ai simţit lipsa prea tare aseară.

Avea un aer cu adevărat nefericit, dar, pentru prima dată, Monique nu era deloc dispusă să-l compătimească.

— Am cinat cu Dirk. A fost foarte plăcut, răspunse ea cu răceală.

—El te-a invitat?

—Da, cînd a aflat că sînt singură...

Miles suspină.

— Îi spusesem că îmi petrec seara cu Olivia. Totuşi, sînt surprins că te-a invitat să-i ţii companie.

Şi pentru că Monique tăcea, Miles continuă:

—Dirk Anderson este un *don Juan* de cea mai joasă speţă. Sper că nu vă întîlniţi cu regularitate.

Ochii albaştri ai lui Monique scînteiau de furie. Nu obişnuia să se lase în voia mîniei, dar acum îi fu greu să se abţină.

—Dacă se va întîmpla să fiu singură şi el mă va invita, nu văd de ce l-aş refuza.

Miles înălţă sprîncenele, dar nu ridică mănuşa.

—Draga mea, nu vreau decît să te protejez.

—Cel mai bun lucru ar fi să mă laşi singură, rosti ea insinuant.

Şi nu se supără cînd îl văzu roşind: nu era în stare să-i răspundă.

—Cine ţi-a povestit că Dirk o face pe *don Juan-ul*?

—Olivia.

— Şi eu, care aveam impresia că ei sînt ceva mai mult decît prieteni.

— Ea nu ţine prea mult la prietenia lui, ştie cîte parale face.

—Ce contează? În sfîrşit, acum vreau să-mi iau micul dejun. Trebuie să-mi aducă platoul.

—Vrei să plec?

Ea clătină din cap. Era palidă şi simţea un gol în stomac.

—Vrei să rămîi, Miles?

El zîmbi, dintr-o dată liniştit.

—Da, mi-ar face plăcere.

Monique se îndepărtă, dureros de conştientă că, de cînd intrase în cameră, nu schiţase nici măcar gestul de a o săruta.

Îşi luară micul dejun în tăcere şi porniră

spre plantaţie. Lui Monique îi era greu să suporte tensiunea dintre ei şi avu o clipă dorinţa de a-i mărturisi totul. Dar se opri la timp: ar fi fost pentru el un pretext prea bun să rupă logodna. Disperată, se agăţa de o ultimă speranţă: era suficient să uite de frumoasa Olivia pentru ca totul să fie ca la început. Bineînţeles, ea îndepărtă din gînd chipul lui Dirk Anderson.

La ora zece, Miles o întîmpină pe Olivia şi dispăru cu ea. Monique îi reîntîlni la dejun, iar Olivia o primi cu o indiferenţă ostilă.

— S-ar părea că după amiezile lucrezi pentru Dirk, îşi începu ea atacul.

— Da, aşa am stabilit, răspunse rece Monique.

— Miles mi-a spus că aseară aţi cinat singuri.

Privirea Oliviei era tăioasă.

Monique se întoarse spre Miles. Era aşezat tot la masa de lucru, unde, cu cîteva clipe în urmă, Monique îi găsise aplecaţi asupra planurilor, obraz lîngă obraz.

— Da, aşa este.

— Îţi dau un sfat: nu fi prea familiară cu el.

Monique răspunse calmă aluziei făcute de Olivia.

— Numai că, vezi tu, din păcate n-am nevoie şi nici n-am chef să ascult sfaturile

tale.

Olivia nu mai avu timp să-i răspundă, căci Monique ieşise deja.

* * *

La două fără un sfert, crispată, Monique se prezentă în biroul lui Dirk. Pulsul îi bătea nebuneşte. De cum păşi în cameră, simţi o tensiune insuportabilă. Cu o foaie de hîrtie în mînă, Dirk o primi cu un aer amuzat, nonşalant. Îi năvăli în minte amintirile din noaptea precedentă. Monique roşi sub privirea inchizitorială care o pipăia. Dirk rupse tăcerea.

—Ei!? Ai dormit bine?

—Foarte bine, mulţumesc. Dar nu mă aşteptam să te găsesc aici, adăugă ea cu un aer întrebător.

—Vreau să-ţi cer o favoare.

—Adevărat?

Întrebarea ei mărturisea atîta neîncredere, încît Dirk izbucni în rîs.

— Nu te teme! Nu doream decît să te ocupi de nepoata mea în timpul vacanţei.

Ea îl privi fără să înţeleagă.

— Nepoata ta?... Să mă ocup de nepoata ta? Şi munca mea... şi Miles?

Dirk îi explică că Lucie, nepoata lui, se supusese voinţei lui, ca de obicei, şi venise

de la Londra fără surle şi tobe.

— Acum e la mine. Dacă ar fi să judec după vacanţele anterioare, nu-mi va lăsa o clipă de răgaz. Acum am prea mult de lucru ca să-mi pot pierde vremea cu ea, cel puţin în timpul zilei. Iată de ce aş prefera să-i ţii companie cît va fi aici.

—Dar munca mea... insistă ea.

—Domnul Marsden se va descurca şi fără tine. Olivia ştie să dactilografieze destul de bine, deci îi poate fi şi secretară.

De această dată, fusese sever şi autoritar; chipul îi era ferm. Olivia putea ţine secretariatul... Cu inima răvăşită de durere, Monique reuşi totuşi să se stăpînească.

— Domnule Anderson, dar lucrez şi pentru dumneavoastră...

Vocea i se frînse.

—Poţi să mă numeşti în continuare Dirk.

El păru să se gîndească puţin.

— Pot găsi o dactilografă printre angajaţii hotelului, iar la tine voi apela doar pentru scrisorile confidenţiale. Haide, nu-ţi fă griji. Ocupă-te de Lucie, asta-i important. Nu vreau să mă lovesc tot timpul de ea.

Afecţiunea ce răzbătea din intonaţia lui uşor iritată trezi interesul lui Monique. Îl întrebă cîţi ani are nepoata lui.

— Nousprezece ani. Bun, acum vino cu mine.

Făcu o pauză şi adăugă:

— I-ai spus ceva domnului Marsden despre... confesiunea ta de aseară?

—În ceea ce priveşte logodna noastră?

Monique clătină din cap.

— Nu cred că i-ar place să ştie că eşti la curent cu minciuna lui, adăugă ea.

— Bine, atunci nu-i voi spune nici eu nimic.

* * *

Îndată ce o văzu pe nepoata lui Dirk, toate temerile lui Monique dispărură. Brunetă, cu ochii vioi, Lucie avea trăsături fine şi o siluetă armonioasă; vitalitatea ei era de-a dreptul molipsitoare. O întîmpină pe Monique cu un zîmbet sclipitor şi cu o strîngere energică de mînă.

Dirk nu le însoţise dintr-un simplu capriciu. E drept că-şi apăra libertatea, dar ştia şi că Monique avea nevoie de o schimbare. Iar ea era departe de a bănui că omul acesta, aparent dur şi insensibil, era capabil de sentimente atît de subtile.

Dirk le părăsi repede, avertizînd-o pe Monique că a doua zi va trebui să dactilografieze cîteva scrisori.

—Dacă aş fi ştiut că îmi voi găsi aşa repede o prietenă, aş fi venit mai demult!

exclamă Lucie. M-am hotărît să vin în ultimul moment. Sînt atît de impulsivă! Dealtfel, cred că ţi-a spus unchiul meu.

Monique nu se mai simţise demult aşa veselă. Ba chiar îi veni să rîdă.

— Da, a făcut o aluzie în acest sens. N-ai fost demult aici, nu-i aşa?

— Am fost acum patru luni, pentru o săptămînă. Dar în vacanţa trecută am stat o lună. Eu aş mai fi rămas, dar unchiul Dirk se săturase. N-aş putea spune că a fost frumos din partea lui, dar, oricum, răbdarea nu este punctul lui tare.

— Vezi tu, e foarte ocupat... încercă Monique să-l apere.

— Da, da, ştiu. Dar dacă ne-am ocupa puţin şi de noi? Trebuie să ne cunoaştem mai bine.

Fără a-şi face griji, Lucie începu să-i dea o sumedenie de informaţii despre ea. Era unica fiică a unei familii suspuse şi locuia în Surrey, într-un conac vechi. Monique înţelese că locuinţa tinerei era replica —ce-i drept, mai mare şi mai frumoasă — casei pentru care ea şi Miles făcuseră economii timp de un an de zile. Apoi, Lucie, cu o maturitate uimitoare pentru vîrsta ei, începu să-i povestească despre numeroşii săi prieteni.

— Cum poţi fi sigură de buna credinţă a

unui bărbat? De unde să știu eu că acești tineri amabili se interesează cu adevărat de mine, sau vînează doar zestrea?

—E normal, îmi închipui că asta e soarta tuturor moștenitorilor. În locul tău, și mie mi-ar fi fost frică de o alegere greșită.

Gînditoare, Lucie o aprobă.

— N-am spus niciodată nimic nici unchiului Dirk, nici părinților mei, doar de asta vin aici fără să-i previn. Mă atașez de cîte un tînăr, ies cu el, și apoi, dintr-o dată, mă cuprinde frica. Atunci o șterg în Cayman. Aici mă simt în siguranță, la adăpost de orice influență, și pot reflecta cu mintea limpede. Sper că unchiul Dirk mă va suporta o vreme.

—Ești foarte înțeleaptă.

—Nu știu dacă sînt înțeleaptă, dar cel puțin mă străduiesc!

Și își încheie fraza cu un hohot de rîs cristalin. Dar își reluă apoi tonul grav și continuă:

— Anul trecut aproape că mi-am pierdut capul cu desăvîrșire pentru un Adonis care m-a subjugat cu totul. Eram pe punctul de a-i acorda mîna mea. Și, dintr-o dată, crac! Instinctul de conservare s-a declanșat, mi-am făcut bagajele și m-am trezit aici, la Grand Cayman. După o săptămînă de reflecție, mi-am dat seama că nu eram

îndrăgostită de Derek mai mult decît de alţi băieţi care m-au atras înainte de a-l cunoaşte pe el.

—Atunci, să înţeleg că acum eşti în pericol?

—Da, am cunoscut un tînăr, dar părinţii mei nu-l plac. Eu însă sînt nebună după el. De aceea trebuie să analizez bine lucrurile.

În sinea ei, Monique admira tăria de caracter a lui Lucie, capacitatea de a se feri de pericol. Şi, fără să vrea, făcu o comparaţie cu propria ei situaţie. Îşi aminti de vechiul ei patron care făcuse totul pentru a o păstra. O sfătuise chiar să-l lase pe Miles să plece singur, dar, pe atunci, gîndul acesta era o adevărată tortură. Acum însă, se întreba dacă nu cumva n-ar fi fost mai bine să-l fi ascultat pe domnul Ford. N-ar mai fi fost nevoită să asiste la agonia brută a iubirii lor.

Îşi adună gîndurile şi se întoarse spre Lucie:

—Cît crezi că vei rămîne aici?

Lucie îşi trecu gînditoare mîna prin pletele mătăsoase.

—Nu ştiu, cel puţin o lună, cred.

O lună... Pe Monique o încînta perspectiva. Prezenţa agreabilă a fetei o va sustrage de la necazurile ei.

— Şi acum, e rîndul tău, o încolţi Lucie.

Unchiul mi-a spus că eşti secretara celui care se ocupă de restaurarea acestei case minunate. Dar se pare că nu ai prea mult de lucru şi a profitat de asta ca să-ţi pună în spinare prezenţa mea stînjenitoare.

Monique consimţi, ezitînd să completeze spusele lui Lucie, şi să-i mărturisească problemele ei reale. Presimţea că-şi va uşura în curînd sufletul, fiind sigură că nepoata lui Dirk o va înţelege. Pentru moment însă, hotărî să-şi păstreze taina.

Soarele apunea. Era timpul să se întoarcă la hotel.

Chipul frumos al lui Lucie se posomorî.

— Chiar trebuie să pleci? Nu cinezi cu noi?

— Nu sînt îmbrăcată şi, în plus, de obicei cinez cu Miles... în sfîrşit, cu domnul Marsden.

În sinea ei, Monique era convinsă că ar fi preferat să rămînă cu Lucie şi Dirk, decît să asiste încă o dată la complicitatea dintre Miles şi superba Olivia. Dar spera încă la o revenire a logodnicului ei. Aştepta cu disperare să-i spună: «Iubito, hai să cinăm împreună, doar noi doi.» Căci în clipa aceea va fi cu siguranţă vindecat.

— Iei masa de fiecare dată cu patronul tău?

— Da... în sfîrşit, ieri seară am cinat cu

unchiul tău, pentru că eram singură.

Privirea lui Lucie exprima interes şi surpriză.

—Unchiul Dirk te-a invitat?

—Da...

Lucie înălţă uşor din sprîncene, iar chipul ei luă o expresie gînditoare.

—O cunoşti pe Olivia?

Întrebarea neaşteptată o luă pe Monique prin surprindere.

—Da, da, bineînţeles... De ce?

—Ultima oară cînd am fost aici, era, ca să zic aşa, logodnica lui Dirk. De fapt, aşteptam dintr-o clipă în alta invitaţia la nuntă, şi chiar începusem să mă întreb ce s-a întîmplat.

—Logodiţi?

Încă din prima zi, Monique simţise că între ei este ceva. Îşi amintea foarte bine că bănuise faptul că Olivia e îndrăgostită de Dirk.

— Acum nu par a se vedea prea des. Olivia lucrează mult cu domnul Marsden.

Lucie privea distrată grădina şi marea aurită de ultimele pîlpîiri ale soarelui.

— E foarte pricepută în domeniul ei. Unchiul Dirk a lucrat adesea cu ea la amenajarea hotelurilor. E firesc să aibă şi acum nevoie de ajutorul ei. Dar... ultima oară erau mai mult decît prieteni. De altfel,

s-au simpatizat încă de la sosirea ei pe insulă. Bănuiam chiar că unchiul Dirk s-a îndrăgostit. Dar ia aminte că nu eram prea încîntată de ideea că-mi va fi mătuşă! Nu suport deloc aroganţa ei! Dar unchiului îi plăcea... în fine, o găsea seducătoare... De cîteva luni încoace, n-a mai invitat pe nimeni la cină în afară de ea. Îi rezerva toate serile. De altfel, sînt sigură că de asta m-a trimis acasă. Îl încurcam...

Dirk trecea prin faţa geamului. Lucie adăugă:

—Mă întreb dacă s-a despărţit cu adevărat de ea...

Monique nu avu timp să-i răspundă, căci Dirk intrase în cameră.

—Tot aici sînteţi?

Se uita întrebător de la una la alta.

— Credeam că vă găsesc afară, bucurîndu-vă de ultimele raze ale soarelui.

Lucie schiţă un surîs.

— Mîine voi recupera decalajul orar. Ale mele vor fi şi piscina, şi arşiţa soarelui!

Monique se ridică.

— Eu plec. Dirk, doreşti să vin mîine la prima oră?

Roşi, conştientă de privirea intrigată a lui Lucie şi de sclipirea amuzată din ochii lui Dirk.

—Nu rămîi cu noi la cină?

Tonul vocii lui era foarte clar. Deşi sub formă de întrebare, invitaţia era, de fapt, un ordin.

—Dar eu... de obicei...

— «...mănînc cu domnul Marsden şi cu prietena lui, Olivia». Ei bine, în seara asta ai face bine să rămîi cu noi.

Aruncă o privire spre orologiu, ignorîndu-şi voit nepoata.

— Te conduc la hotel, ai timp să te schimbi. Îi voi telefona lui Marsden să-l avertizez de modificarea programului.

Şi ieşi, lăsînd-o pe Lucie moartă de curiozitate, iar pe Monique în culmea încurcăturii. Nepoata lui Dirk nu rămase prea mult tăcută.

— Presimt un mister în toate acestea. Ai face bine să-mi povesteşti totul, Monique. Sînt groaznic de curioasă, şi n-am de gînd să te las pînă nu-mi spui tot.

Aşa stînd lucrurile, Monique hotărî că-i mai bine să-i explice situaţia.

— Bine, conchise Lucie. Bine, totul mi-e clar ca apa de izvor. Vrei să-ţi spun ce cred?

—Păi... da, dă-i drumul.

—Rişti să suferi.

—Nu mai mult decît acum. Fata asta mi-a furat logodnicul.

— După părerea mea, nu-i chiar pierdut.

Iată ce cred eu: Olivia şi Dirk s-au depărtat unul de altul. Pesemne că Olivia speră să-l facă să revină, făcîndu-l gelos. Logodnicul tău a apărut la momentul potrivit. Pur şi simplu se foloseşte de el. Această femeie nu are scrupule, am simţit asta de cînd am cunoscut-o. Se poate chiar să fie la curent cu logodna voastră, şi oricum nu-i pasă. Nu-i deloc corectă. Şi unchiul Dirk şi logodnicul tău ar face mai bine să o evite.

—Crezi că se foloseşte doar de el?

Creştea speranţa în Monique, dar o speranţă amestecată cu un fel de regret inexplicabil. Îl plăcea oare mai mult pe Dirk decît pe Miles? Era imposibil, şi totuşi, bărbatul acesta se insinuase definitiv în viaţa ei.

— Crezi că Olivia îl iubeşte încă pe unchiul tău?

Lucie înălţă sprîncenele şi schiţă o strîmbătură sceptică.

— Dacă-l iubeşte? Olivia e incapabilă de iubire! Vrea să îl ia în stăpînire pe unchiul meu, dar mai ales pentru banii lui. Sînt convinsă de asta.

Dacă Olivia vîna averi, Miles nu era o partidă prea serioasă. Lucie avea dreptate: nu era decît un instrument în mîinile Oliviei. Felul indiferent în care Dirk vorbise în dimineaţa aceea despre Miles şi Olivia îi

confirma lui Monique ipoteza fetei.

—Poate că nu-i prea tîrziu...

Gîndise cu voce tare. Lucie o analiza cu o privire din care nu se putea citi nimic.

—Eşti gata să-l ierţi?

Înainte de toate, Miles fusese singurul bărbat din viaţa ei. Monique răspunse, dar fără entuziasm:

—Îl iubesc. Şi, înainte de a veni aici, eram fericiţi.

Brusc, se opri. Chipul lui Miles dispărea, şi apărea altul, cu trăsături dure şi colţuroase. Confuză, pradă emoţiilor ei contradictorii, Monique îşi simţi gîtul uscat.

— Monique, nu te simţi bine? o întrebă Lucie, neliniştită de paloarea ei subită.

—Nu... nu... mă simt bine.

Îi scăpa adevărul. Plutea într-o ceaţă, incertă, incapabilă să-şi scoată din minte chipul omului care o obseda.

Monique reuşi să zîmbească.

—Nu-ţi fă griji, Lucie.

Şi încercă să vorbească despre altceva. Cu uşurare, Monique văzu că se apropie ora de plecare. Era profund tulburată de propriile ei gînduri. Era victima unor idei care n-ar fi trebuit să-i încolţească niciodată în suflet. Şi ceea ce nu dorea să recunoască nici în ruptul capului, în străfundul inimii era pe punctul de a o admite.

Capitolul 7

În picioare în faţa oglinzii, Monique admira rezultatele eforturilor de a se face cît mai frumoasă pentru bărbatul care o invitase la cină. Era inutil să se mai ascundă după degete: dorea să o placă.

Rochia lungă, verde-deschis, presărată cu margarete albe şi galbene, cădea în falduri uşoare, subliniindu-i liniile graţioase. Alesese un colier, o pereche de cercei foarte simpli şi sandale argintii.

Sub umbra întunecată a genelor lungi,

ochii ei semănau cu *lapis-lazuli*. Îngrijorată de temeri nedesluşite, trebui să se supună evidenţei. Pînă în acea seară, toate presimţirile ei sumbre se confirmaseră. Dar acum? Ce i se va întîmpla oare? Nu se putea să fie atrasă de Dirk! Prea îl antipatiza la început... Şi totuşi... n-ar fi fost prima femeie care s-a îndrăgostit de un bărbat după ce mai întîi l-a urît. Îndrăgostită... Nici măcar nu putea articula bine acest cuvînt. Lupta încă, din toate puterile, cu puterea imensă care o răvăşea.

Agitată, ea măsură camera în lung şi în lat; rochia ei lungă aluneca pe podea ca trena unei rochii de mireasă. Închise ochii. Voia să uite, să alunge cu orice preţ ideea care o măcina. Nu accepta să i se supună! Lucie o făcuse să sufere cumplit. Era dovada că suferinţa ei cumplită era reală... Dar dacă Miles nu o părăsea pentru ochii frumoşi ai Oliviei? Ar fi fost oare la fel de vrăjită de acest străin enigmatic?

Cu un suspin de nerăbdare, îşi luă poşeta din lamé, puse în ea un pieptene şi o batistă parfumată. Dirk îi spusese că Ian va veni să o ia de la hotel. Pesemne că o aştepta deja jos.

Trecînd prin faţa camerei lui Miles, se opri o clipă. Deşi Dirk îl anunţase, desigur, de venirea lui Lucie şi de noile îndatoriri

pentru următoarele zile, nici măcar nu încercase să o caute, să-i vorbească. Cînd se întorsese la hotel, îl căutase peste tot: în camera lui, în holul hotelului, la piscină... Nu era nicăieri. Sau mai bine spus, era, desigur, cu Olivia. Nu mai avea nevoie de Monique să-şi petreacă seara. Resemnată, se îndreptă spre ascensor.

Dirk şi nepoata lui o aşteptau pe terasă. Se ridică în întîmpinarea ei, mai frumos decît de obicei, într-un costum alb care-i punea în valoare tenul întunecat. Părul lui strălucea; firele cărunte aruncau reflexe argintii. Au schimbat o privire care dură o eternitate, ca şi cum Lucie nici nu ar fi existat. Dirk o cîntărea din priviri, zăbovind asupra liniilor dulci ale pieptului ei, asupra rotunjimilor delicate ale umerilor dezgoliţi, asupra siluetei fine... În cele din urmă, ochii lui se fixară pe chipul ei. Între ei se stabilise un fel de curent misterios, iar Monique, cu nervii încordaţi, cu inima bătîndu-i să-i spargă pieptul, era scuturată în aceeaşi timp şi de friguri, şi de valuri de căldură. Prezenţa lui Dirk o făcea să-şi piardă încă o dată cumpătul. În ciuda aroganţei şi durităţii, exercita asupra ei o atracţie nestăpînită, iar el ştia foarte bine acest lucru.

—Eşti superbă, Monique! exclamă Lucie.

Monique îi aruncă o privire recunoscătoare, mulţumindu-i în gînd că rupsese tăcerea tensionată care se instalase.

— Unde ai găsit o rochie atît de încîntătoare?

—La Londra, înainte de a pleca.

Pe buzele ei palide înflori un zîmbet. Dirk îi oferi un fotoliu comod.

— La Londra... repetă Lucie. N-am văzut niciodată ceva atît de minunat.

—Eu nici atît, murmură Dirk.

Era ceva în vocea lui care-i spunea că acest compliment nu se referea doar la rochie. Sub privirea lui uşor batjocoritoare, obrajii lui Monique se împurpurau, amintind-şi de cele petrecute în seara precedentă. Din fericire, astăzi prezenţa lui Lucie va împiedica lucrurile să ia o întorsătură nefericită.

Au luat o cină excelentă, alcătuită din fructe de mare, apoi au trecut pe terasă pentru a servi cafeaua şi lichiorurile, pălăvrăgind toţi trei. Dar cînd Dirk îi propuse lui Monique să o conducă la hotel, pe Lucie nu o invită.

Nepoata lui Dirk observase în seara aceea, în repetate rînduri, anumite detalii ciudate în atitudinea unchiului ei şi a lui Monique. Politicoasă, se oferi să-i înso-

ţească, dar nu insistă, şi Monique avu impresia că Lucie nu dorise decît să observe reacţia lui Dirk.

Cu chipul impasibil, el îi explică pe un ton neutru:

— Vreau să vorbesc cu Monique despre anumite lucruri. Nu e cazul să vii cu noi.

— Da? făcu Lucie, cu o mutră prefăcut indiferentă. Atunci, noapte bună, Monique. Vii devreme mîine dimineaţă?

—Cînd vrei tu, răspunse Monique, evitînd privirea scrutătoare a lui Lucie.

— Imediat după micul dejun, de acord? Vom merge să înotăm. Iar după-amiază, Ian ne va duce la plimbare cu maşina.

Şi întoarse spre Dirk o privire jucăuşă.

— Unchiule Dirk, îmi permiţi să-l monopolizez pe Ian?

—Fă ce vrei tu, numai nu-mi încurca mie lucrul.

Vocea lui era seacă, dar Monique observă în ochii lui o undă de bunătate, de indulgenţă.

În maşină, Dirk o anunţă:

—Am telefonat lui Marsden. Ştie acum că Olivia se va ocupa de munca de secretariat.

—Aş fi vrut să stau de vorbă cu el, dar nu l-am găsit nicăieri.

—Era la Olivia.

—Ah!...

—Cît timp aţi fost logodiţi?

—Sîntem încă logodiţi!

—Hai, ştii foarte bine ce vreau să spun.

Străbăteau încet coasta, sub luna plină care se reflecta în apele întunecate ale Caraibelor.

—De un an.

—Atunci, nu-i îndrăgostit cu adevărat de tine.

Monique fu cuprinsă de indignare.

— M-a iubit cu adevărat! Eram foarte îndrăgostiţi unul de altul, îndrăgostiţi nebuneşte...

Dirk îi aruncă o privire amuzată.

— Nebuneşte spui? Dacă ar fi fost aşa, n-aţi fi aşteptat atît, nici el, şi nici tu.

Datorită întunericului, Dirk nu văzu roşeaţa care cuprinsese obrajii lui Monique.

—Nu ne puteam căsători încă.

— Iubirea rezolvă toate problemele, remarcă el maliţios.

— Nu aveam destule economii ca să ne putem cumpăra casa.

Pesemne că vorbele ei îl amuzară, căci chicoti uşor.

—Dar este evident că vocea trupului nu a fost prea puternică.

—Să schimbăm subiectul, vrei? spuse ea, pe un ton acru. Am multe scrisori de dactilografiat mîine?

—De fapt, nici eu nu ştiu, spuse el, abia ascunzîndu-şi un căscat.

Nemulţumită, Monique luă o mutră ofensată.

—Dirk, dacă te plictiseşti, poţi să conduci mai repede.

—N-aş putea să mă plictisesc vreodată cu tine. Eşti cea mai seducătoare femeie pe care am întîlnit-o pînă acum.

Pentru cîteva momente, se aşternu tăcerea. Apoi, încercînd să-şi stăpînească tremurul, Monique reuşi să articuleze:

—Uiţi că sînt logodită cu Miles.

— Vrei să te măriţi cu el, după cîte ţi-a făcut?

În străfundul sufletului, chiar şi ea începuse să se îndoiască. S-ar fi putut ca Dirk să nu caute decît o aventură şi nimic altceva, dar ea era prinsă în capcana unor sentimente confuze. Ce ştia bărbatul acesta despre iubire? Simţise oare vreodată plăcerea extraordinară a dragostei? Era posibil, dar dacă încercase vreodată acest simţămînt, fusese, desigur, pentru Olivia. În cele din urmă, ei doi vor fi din nou împreună.

—Te conduc în cameră, spuse el, parcînd maşina în faţa hotelului.

Lui Monique îi îngheţă sîngele în vine. Se aştepta la aşa ceva încă de cînd se

despărţiseră de Lucie. Dar crezuse că îi va propune o plimbare în grădină sau pe plajă. Dar nu se aştepta la propunerea de a o conduce în camera ei.

—Nu ştiu dacă..., începu ea.

Dirk rîdea de confuzia fetei. Nu o lăsă să continue, ci o sărută, gura lui posesivă atingîndu-i buzele şi aducînd-o în culmea neliniştii.

— Să intrăm, spuse el, ridicîndu-i pe umeri bretelele subţiri ale rochiei.

Ea protestă, dar Dirk o avertiză:

—Fără proteste!

Îi deschise portiera şi, luînd-o de braţ, o conduse spre hotel.

— Oamenii îşi vor da seama, spuse ea, închizînd ochii din cauza luminii brutale.

—Oamenii?

—Da, personalul hotelului.

— Ce idee! Luăm ascensorul. S-ar putea crede că urcăm la bar să bem ceva.

Ar fi dat orice să poată lupta împotriva atracţiei pe care o exercita asupra ei acest bărbat care avea răspuns la toate. Dar îl urmă.

Cînd ajunseră în dreptul ascensorului, Monique îi zări pe Miles şi pe Olivia printr-o uşă de sticlă ce dădea spre grădină. Văzînd expresia de pe chipul logodnicului ei, nu se putu abţine să nu remarce:

—Nu crezi că au un aer fericit?

Dirk întoarse capul, dar uşa ascensorului se închise, iar ea surprinse irisul curios al ochilor lui, care o fermeca atît de mult.

— Presupun că Lucie ţi-a povestit. Ţi-a spus, probabil, de legătura mea cu Olivia.

—Legătură! Ea... şi cu tine...

Şocată de sinceritatea brutală a lui Dirk, Monique reuşi cu greu să-şi adune gîndurile.

—Ea a luat relaţia în serios. Spera că, în cele din urmă, mă voi căsători cu ea.

Ascensorul ajunse la etajul lor. Dirk îi împărtăşi gîndurile sale:

—S-ar fi putut să mă însor cu ea. M-am gîndit că ar fi timpul să întemeiez o familie. Dar nu mă grăbeşte nimic. Nu m-am hotărît să mă predau, legat de mîini şi de picioare, unei femei care vrea să fac conversaţie în fiecare seară.

—Eşti cinic! Să ştii că însurătoarea are şi avantaje! exclamă Monique, dîndu-şi tot atunci seama că uitase cheia la recepţie.

Privirea lui Dirk erau batjocoritoare.

—Ce ştii tu? Din cîte cunosc eu, n-ai fost niciodată căsătorită!

—Dar ghicesc că aşa trebuie să fie

Dirk aştepta ca ea să scoată cheia din poşetă.

—În orice caz, strălucita ta intuiţie femi-

nină nu te-a avertizat de pericolele care te vor ameninţa venind aici. Să nu-mi spui că ai prevăzut atitudinea logodnicului tău!

Şi atunci, ea îi povesti toate temerile pe care şi le făcuse înaintea plecării. Aparent surprins, Dirk nu făcu nici un comentariu şi îi ceru cheia camerei.

—Lasă-mă să deschid uşa.

—Am uitat cheia jos.

Monique urmări cu privirea silueta atletică ce se depărta cu paşi mari pe holul hotelului.

Abia dispăruse Dirk, că Miles şi coborî din lift, tras la faţă, cu gura strînsă şi fălcile încleştate. Cum o zări pe Monique, se destinse şi schiţă un zîmbet.

—Iată-te! Şi eu care credeam că cinezi cu domnul Anderson!

— Tocmai m-a condus înapoi. Am uitat cheia jos şi s-a dus să mi-o aducă.

Monique răspunsese mecanic, nemulţumită de apariţia neaşteptată a logodnicului ei, pe care şi-l închipuia luînd cina jos, cu Olivia.

Neîncrezător, Miles repetă:

—Domnul Anderson a coborît să-ţi aducă cheia? Şi te-a condus pînă aici? În camera ta?

—Da...

—Dar, Monique, chiar era necesar să...

Vocea lui era mai curînd îngrijorată decît iritată.

—Nu-mi place deloc această situaţie!

Ochii fetei se aprinseră brusc.

—Nu crezi că te gîndeşti cam departe? Nu ştiu dacă eşti în măsură să judeci prietenia mea cu Dirk.

—Prietenia ta?

Fruntea lui Miles se încreţi.

Monique îi tăie vorba.

— Nu ţi-a telefonat Dirk să-ţi spună că a venit nepoata lui? Cît ea va fi aici, nu voi mai lucra pentru tine.

—Da, sînt la curent.

—Olivia se va ocupa de corespondenţa ta.

—Ei... da.

Vocea tulburată mărturisea deschis tristeţea lui.

— Eşti supărată pe mine că lucrez prea mult cu Olivia?

—A lucra e una, Miles, iar a-ţi petrece cu ea toată ziua, e alta, cu totul alta. Uiţi că sîntem logodiţi.

Îi vorbise cu o răceală de care nu se crezuse în stare.

El făcu un gest de neputinţă.

— Da, sîntem logodiţi, dar nu ne putem afişa... Ce vrei să fac?

— Poţi să-ţi limitezi relaţiile cu Olivia la probleme strict profesionale.

Pronunţînd aceste cuvinte, Monique îşi dădu seama că, de fapt, nici relaţiile ei cu Dirk nu erau strict profesionale. Doar Miles era vinovat, el o împinsese să-şi caute puţină tihnă alături de altul...

— Dacă Olivia vrea să cineze cu mine, ce să-i spun? Cum o pot refuza?

Monique suspină. Şi Dirk, care nu mai venea! Oare ce îl reţinea atît?

— Lasă, du-te. Vezi, ţi-am spus că nu ne aşteptă nimic bun aici. Era ca un al şaselea simţ.

— Cînd se vor sfîrşi lucrările, totul va fi din nou bine.

— Miles, eşti îndrăgostit de Olivia. Să nu spui că nu-i adevărat. Te-ai gîndit însă că ea se foloseşte de tine în scopuri personale?

Monique îşi muşcă buzele, regretînd că spusese deja prea multe.

—Ce vrei să spui? Ce scopuri personale?

—Oh! Nimic! Nu vreau să intru în detalii.

De cînd se cunoşteau, Monique nu-i vorbise niciodată lui Miles pe un astfel de ton; suferea profund pentru aceasta. Miles o privi disperat.

— Sînt complet dezarmat, Monique. Nici măcar nu mai pot gîndi. Pînă şi munca mea va avea de suferit! strigă el.

Monique schimbă vorba.

— Ce faci aici? Te-am văzut ieşind acum

nici cinci minute.

— Eram cu Olivia în barul din grădină... Aveam de analizat cîteva probleme legate de decorare, adăugă el, prevenitor, văzîndu-i expresia feţei. Mi-am uitat banii şi m-am întors să-i iau.

Se auzi uşa ascensorului. Dirk urca şi se apropia de ei, cu pasul său elastic, atît de aparte.

Miles păru brusc cuprins de un acces de furie. Îl apostrofă pe Anderson cu un ton spart:

— Domnule Anderson, logo... secretara mea mi-a spus că o veţi însoţi pînă în camera ei. Este oare necesar? După părerea mea, locul dumneavoastră nu este aici.

Dirk înălţă sprîncenele.

— Hotelul îmi aparţine. Am toate drepturile din lume între pereţii aceştia.

Miles era încurcat; ochii lui fixau cheia pe care Dirk o ţinea în mînă.

—Scuzaţi-mă, murmură el încet.

Monique înţelese brusc că logodnicul ei nu mai era bărbatul pe care-l cunoscuse. El, care fusese întotdeauna atît de puternic, de mîndru, iată-l acum incapabil să se sustragă influenţei nefaste a Oliviei şi înclinîndu-se în faţa lui Dirk pentru a nu-şi pierde slujba!

— N-ar fi trebuit să spun asta, domnule Anderson.

— Să nu mai vorbim... Am văzut-o pe Olivia în hol. Părea nerăbdătoare, adăugă Dirk sarcastic.

Miles aruncă o privire fugară spre Monique. Era clar că nu-i venea la socoteală să-şi lase logodnica singură cu Dirk.

—Mă gîndeam că vă duceţi la culcare... E trecut de zece şi jumătate...

— E încă devreme. O conduc pe Monique la o plimbare pe plajă, dar trebuie să-şi ia o eşarfă.

Dirk o privi de sus. Dezorientată, Monique se bucură totuşi că Dirk avusese prezenţa de spirit să găsească o explicaţie pentru prezenţa lui.

—Eu... mă duc să-mi iau şalul.

Nu dorea decît un singur lucru: să-şi găsească pacea şi liniştea în camera ei. Dirk se aplecă să-i descuie el însuşi uşa, zîmbindu-i apoi sarcastic lui Miles.

—Miles, în locul tău n-aş lăsa-o pe Olivia să aştepte prea mult.

Miles înţelese că era un mod de a-l concedia.

—Aveţi dreptate...

Se întoarse buimăcit spre Monique şi îi ură noapte bună. Dirk îşi dădu seama că

Monique îşi reţinea cu greu lacrimile.

— Nu-ţi fă rău singură! Ai face mai bine să priveşti adevărul în faţă. Logodna ta e pe ducă, recunoaşte!

Ea clătină din cap şi îşi muşcă buzele pînă la sînge.

—Nu, nu se poate! Nu s-a sfîrşit totul între noi! Oh, anunţul acela blestemat!

Dar Monique ştia că trecutul nu poate fi schimbat. Descumpănită de această descoperire, nu reuşi să se stăpînească, iar Dirk putu citi în sufletul ei ca într-o carte deschisă.

O observa, gînditor şi sever. În cameră se lăsă o tăcere adîncă. Reacţia lui Dirk îi provocă lui Monique altă senzaţie deosebită. Ca şi cum dorinţele şi visele ei cele mai ascunse se desfăceau progresiv din meandrele gîndurilor ei... Nu recunoştea aici nimic din iubirea pentru Miles de pînă atunci. Avea o nevoie nestăpînită de Dirk... să o ajute să uite de Olivia...

Incapabilă să-şi ia privirea de la el, îşi simţea obrajii înflăcărîndu-se, pe măsură ce dorinţa îi creştea. Se apropiară unul de altul, ca atraşi de un magnet. Mişcările lor erau atît de fireşti, ca şi cum ar fi fost căsătoriţi de multă vreme. Cele două trupuri se uniră; nimic nu le mai putea

despărţi. Dirk îi mîngîia corpul îngheţat, iar mîinile lui calde şi puternice îi declanşau valuri de căldură binefăcătoare. Gura lui dominatoare dădea ordine tăcute, iar ea se supunea lor, avidă. Cu blîndeţe, el îndepărtă bretelele rochiei, îşi plimbă degetele pe sînii ei, observîndu-i reacţiile. Monique se lăsă dusă într-un vîrtej de plăcere. Se lipi de Dirk, fără a fi atins totuşi punctul culminant al excitării.

—Dirk, murmură ea încet, iubeşte-mă, te rog, iubeşte-mă...

— Monique! exclamă el, cu un fel de triumf în glas.

Cu mîini experte, îi scoase rochia. Acum, Monique era în picioare lîngă pat, privind în gol. El zîmbi.

—De ce nu? Nu trebuie să pierzi astfel de ocazii. Dezbracă-mă, dacă vrei.

Monique roşi. Sînii i se întrezăreau prin dantela sutienului.

—Eu... aş vrea să-ţi scot vesta , murmură ea timidă, cu genele plecate.

Dirk o privea amuzat cum se chinuia cu nasturii vestei, ca şi cum i-ar fi ars degetele. Se strădui puţin, iar vesta căzu. Sîngele i se înfierbîntase. Vedea muşchii lui Dirk conturîndu-se sub ţesătura fină a cămăşii. Într-un elan de afecţiune şi de dorinţă, îl cuprinse în braţe şi îşi lipi

obrazul de pieptul lui. Era pradă unui extaz necunoscut. Miles n-o făcuse niciodată să simtă ceva asemănător, în timp ce Dirk exercita asupra ei o stăpînire fără egal. Dacă bărbatul acesta se va căsători într-o zi, soţia lui va trebui să admită de la început că el era stăpînul, iar voinţa lui nu trebuia în nici un chip nesocotită.

—Ei, asta-i tot? o tachină el.

Ea înălţă spre Dirk o privire plină de dorinţă şi clătină din cap, gîtul fiindu-i prea uscat pentru a putea vorbi. Trăgea neîndemînatecă de cămaşă pentru a i-o scoate din pantaloni, şi-l privi din nou.

— Va dura ceasuri întregi în ritmul ăsta! Să te ajut, spuse Dirk, rîzînd dulce.

Monique făcu un gest de refuz. Desfăcuse deja nasturii, şi îi scoase cămaşa subţire. Îl mîngîie încet, timid la început, cu degete tremurătoare, atingînd-l, asemeni unei adieri. Apoi Dirk îi purtă mîinile peste umerii care se contractau de plăcere. Brusc, ea îşi opri mîngîierea şi îl privi întrebătoare. În ochii lui exaltaţi lucea o patimă gata să se dezlănţuie.

—Monique!

Vocea lui îşi pierduse accentul dulce, cîntat; acum era răguşită, gravă, stăpînită de dorinţă. Monique tremura sub buzele lui senzuale care-i explorau gîtul, zăbovind

după ureche, în timp ce mîinile lui îi frămîntau sînii. Ea gemu uşor.

Dirk se îndepărtă, susţinînd-o, ca şi cum ea ar fi fost pe punctul de a se prăbuşi.

—Monique, eşti o minune.

Uimită în faţa plăcerii lui, ea plecă ruşinoasă ochii. Ştia că pentru el nu era decît o cucerire în plus. Şi totuşi, ca şi în ajun, nu profitase de avantajul lui. Şi în seara aceasta ar fi putut face din ea ce ar fi dorit. Îşi pierduse cu totul cumpătul. Dar el parcă ezita să se poarte cu ea ca şi cu toate celelalte, să o înscrie şi pe ea pe lista lui cuceriri. Dacă ar fi fost mai puţin timidă, l-ar fi întrebat de ce se poartă astfel. Îi dărui un zîmbet de o infinită tandreţe. Ochii lui Dirk sclipiră, apoi se întunecară, ca de obicei.

—Pleci? întrebă ea, văzîndu-l că îşi adună cămaşa de pe jos.

—Nu asta vrei?

Enervarea imperceptibilă ce răzbătea din vocea lui îi înfipse un pumnal în inimă.

—Dacă rămîn, nu mai răspund de mine...

— Eu... eu cred că-i mai bine să pleci, şopti ea cu o voce tremurată.

Monique îşi trase şi ea un capot.

— Hai să mergem puţin pe plajă. E drept că nu mă grăbesc să te părăsesc, dar dacă nu ieşim din cameră...

Şi îşi termină fraza înălţînd din umeri.

—Ai chef de o plimbare?

Ea consimţi cu plăcere.

— Da, aş vrea mult. Mă duc să mă schimb.

—Cîtă pudoare, aşa, din senin! o tachină el.

Dar ea intră totuşi în baie, iar cînd reveni, îmbrăcată cu pantaloni albi şi o cămaşă bleu, el încă rîdea.

— Şi dacă ne întîlnim cu Miles şi cu Olivia? îl întrebă ea.

— Se aşteaptă să ne vadă jos, nu se vor mira. Dealtfel, e destul loc pentru toţi, spuse el, uşor enervat.

Era gelos oare pe Olivia? Monique refuza să se gîndească. Era cu Dirk şi, spre surpriza ei, Miles nu ocupa acum nici un loc în gîndurile ei, şi aşa destul de confuze.

Plaja părea o insulă pustie, departe de orice urmă de civilizaţie. Chipul lui Dirk se contura clar în lumina lunii.

— Parcă ar fi la începutul lumii, şopti Monique, privindu-şi însoţitorul.

—Cîtuşi de puţin; lúmea s-a ivit din haos şi ceaţă, protestă el cu vioiciune.

—Vroiam să spun... după...

—Atunci, milioane de ani după începutul lumii...

— Şi apoi s-au născut toate aceste

planete!... Ce miracol!

Ea vorbea cu sine, privind marea pierdută în negura orizontului.

—Întreaga viaţă este un miracol. Cei mai mulţi nu se gîndesc la asta, nu-şi folosesc nici măcar jumătate din imaginaţia pe care o au, rosti el grav.

—Eu da. Şi ştiu cum a început viaţa...

—Mai curînd ştii *unde*, o corectă el.

—Da, în mare, pornind de la o celulă.

—Şi de unde venea această celulă?

Monique abandonă partida rîzînd. Ajunseseră la gardul de cactuşi şi, de comun acord, se aşezară pe o bancă, în calda intimitate a nopţii tropicale. Franjuri de nori ascundeau luna. Nimic nu tulbura tăcerea plăcută.

Monique se lăsă pătrunsă de magia spectacolului. Apoi privirea ei căută obrazul întunecat, cu trăsături regulate, care o domina. Pe buzele lui Dirk plutea un surîs.

Monique se simţi obligată să vorbească, cuprinsă de o emoţie profundă care nu se explica decît printr-o speranţă nebunească: era oare cu putinţă ca Dirk să fie îndrăgostit de ea?

—E minunat, spuse.

Ea îşi plecă ochii, suspinînd. Ce nesăbuită putea să fie! Pentru că Dirk se

purtase neaşteptat de delicat cu ea, imaginaţia ei o luase razna. Totuşi, o explicaţie trebuia să existe. Dar cheia misterului era în mîinile lui.

—Ce-i aşa de minunat? Luna şi stelele?

—Da, şi influenţa lor asupra lucrurilor.

—Eşti la fel ca toate femeile; ai capul plin de gînduri romantice.

Îşi bătea joc de ea, dar vocea lui avea totuşi o anume căldură...

—Bărbaţii nu sînt în stare de romantism?

Monique ar fi preferat să nu fi pus această întrebare, dar acum era prea tîrziu. Aştepta cu interes răspunsul.

—Vrei să ştii, desigur, dacă eu sînt capabil de a fi romantic. Ei bine, răspunsul este nu. Cred că Miles al tău e un specialist în materie. Şi nu cred că ţi-a folosit la ceva.

Ea nu răspunse cinismului lui deliberat. Miles o părăsise, iar Dirk ştia prea bine.

Şi totuşi, lucru ciudat, în clipa aceea nu dădu nici o importanţă trădării logodnicului ei.

Capitolul 8

Olivia vorbea cu o voce egală, dar Monique simţi perfect veninul cuprins în cuvintele ei aparent lipsite de importanţă.

—Te vezi des cu Dirk în ultima vreme. Să nu ai încredere în el! E periculos să întreţii un anumit gen de prietenie cu el.

Monique nu se osteni să-şi ascundă animozitatea.

— Domnişoară Cartwright, nu-i chiar aşa cum spuneţi...

Olivia o întrerupse.

— Nu-i cazul să despicăm firul în patru.

Te-am sfătuit...

— Iar eu v-am mai spus odată că nu am ce face cu sfaturile dumneavoastră!

Cele două femei stăteau de vorbă într-unul din birourile de la plantaţie. Monique venise să-i spună lui Miles că va lipsi trei zile; se întîlnise acolo cu Olivia, care deschisese această discuţie. În orice caz, Lucie prevăzuse bine totul. Monique nu se mai îndoia că Olivia se folosise de Miles pentru a-l face să fie geloasă pe Dirk.

Şi iată că era rîndul Oliviei să fie geloasă pe Monique!

—De fapt, de ce vrei să vorbeşti cu Miles? E foarte ocupat acum. Şi, cum nu mai lucrezi pentru el...

Olivia se opri, pentru că Miles tocmai intra. Privirea lui trecu de la una la alta. Nu-i scăpaseră ultimele cuvinte, dar o întîmpină pe Monique încercînd să zîmbească:

—Bună! Doreai să mă vezi?

—Da... Pot să-ţi vorbesc între patru ochi? spuse ea, arătînd spre uşă.

— Dar... dar bineînţeles, domnişoară Thornton.

—Chiar e necesar, Miles?

Olivia intervenise impulsivă, dar roşi văzînd aerul mirat al celor doi.

— Asta... în sfîrşit, pentru că eşti foarte

ocupat, după cum îi explicam domnişoarei Thornton, preciză ea dispreţuitoare.

— E chiar atît de important? spuse el cu glas stîngaci.

Monique îi analiză puţin, apoi anunţă, resemnată:

— Vroiam să vă spun că voi lipsi trei zile. Dirk, în fine, domnul Anderson, pleacă în Jamaica pentru trei zile, pentru probleme de afaceri, iar Lucie îl însoţeşte. Mi-a cerut să merg cu ei pentru ca să mă ocup de nepoata lui în timp ce el va fi ocupat cu afacerile.

Se lăsă o tăcere grea; două perechi de ochi furioşi o fulgerau pe Monique.

Olivia interveni prima, cu privirile scînteietoare:

— În Jamaica? Credeam că aţi venit aici să lucraţi, domnişoară Thornton...

— Ştii că trebuie să se ocupe de nepoata domnului Anderson. Dar trebuie să mărturisesc că şi eu sînt surprins de plecarea asta, completă Miles pe un ton sec.

Monique îl privi sfidător.

— Dacă tot mă ocup de Lucie, nu văd nimic surprinzător în faptul că trebuie să o însoţesc.

Dar era numai pe jumătate adevărat! Şi Monique se minuna de norocul ei. Urma să viziteze una dintre cele mai frumoase

insule ale Caraibelor...

—Da, da, sigur...

Miles evită privirea acuzatoare a logodnicei lui, care se întreba ce-o fi gîndind el de fapt. Fusese fascinat de frumoasa Olivia, captivat de inteligenţa ei... Dar nu ştia că nu este decît un biet pion în mîna ei. Totuşi, jocul era pe punctul de a se întoarce împotriva Oliviei.

—Cînd pleci? întrebă Miles.

— Ian m-a adus pînă aici să vă anunţ. Tocmai îmi împachetam lucrurile.

Olivia rămăsese în picioare, cu o expresie de furie întunecată în ochi, pradă unei mînii îngheţate, care se ghicea din contracţiile convulsive ale gurii şi din broboanele de sudoare care îi acoperau fruntea.

Miles nu observase nimic, se gîndea la ale lui, cu privirea pierdută în gol.

—Nu vă mai reţin, mă grăbesc şi eu.

Monique era palidă: nu se simţea bine în această atmosferă tensionată.

—Cînd te întorci?

—Vineri după-amiază.

Şi dispăru în fugă pe alee, grăbită să recupereze timpul pierdut cu această întîlnire neprevăzută.

— A trebuit să-mi las aici jumătate din haine, suspină ea, închizîndu-şi valizele.

Tocmai se pieptăna, cînd sună telefonul. Monique ezită să răspundă, convinsă că la telefon era Miles. Şi nu se înşelase.

— Monique, Olivia e îngrijorată. Crede că ar trebui să renunţi la călătorie. Anderson nu-i inspiră nici o încredere, şi nici mie, de altfel. Rămîi aici, draga mea. Fă-mi mie plăcerea asta. La urma urmei, eşti logodnica mea şi cred că am anumite drepturi...

Cuprinsă de furie, Monique trînti receptorul fără nici un cuvînt. Cîteva minute mai tîrziu părăsea hotelul alături de Ian.

* * *

Îşi sărbătoriră prima seară în Jamaica la restaurantul hotelului *Ocho Rios*, unde erau instalaţi. După cocktail, serviră homar şi cîteva aperitive delicioase. Orchestra se auzea în surdină, iar Dirk îşi tot invita însoţitoarele la dans.

La coniac, Lucie, după ce îi privi o clipă, îi anunţă că vrea să meargă la culcare.

—Sper să nu vă supăraţi pe mine, dar mie somn. Avionul mă oboseşte întotdeauna, făcu ea căscînd.

— Ia te uită, asta-i ceva nou! exclamă Dirk.

—În orice caz, aşa este în seara asta.

Lucie se întoarse spre Monique.

—Îmi dai voie?

—Sigur că da.

Monique îşi privi ceasul. Era abia zece fără un sfert şi, de la sosirea ei, Lucie n-o lăsase niciodată să plece înainte de miezul nopţii.

Dirk o conduse pe Lucie şi se întoarse repede la Monique.

— E ciudat că Lucie ne-a părăsit atît de repede... foarte ciudat...

Apoi o luă de braţ.

—Ieşim?

Dacă ar fi ascultat vocea prudenţei, Monique ar fi trebuit să refuze, dar se lăsă dusă de dorinţă. De fapt, ardea de nerăbdare să fie în braţele lui. Şi aşteptarea nu fu lungă. La adăpostul întunericului, o cuprinse braţe, o sărută prelung şi înfocat, iar ea îi răspunse, deschizînd buzele. Se abandonară senzualităţii contactului; limba lui Dirk o ameţea. Strîns lipită de el, plutea într-un ocean de dorinţă, imposibil de reţinut.

Oare aşa să fie iubirea? Îşi pusese de multe ori această întrebare, dar niciodată nu încercase să-şi răspundă sincer. Fără îndoială, era atrasă de el, căci exercita o atracţie puternică asupra minţii şi trupului ei. Chiar şi aroganţa lui nu făcea decît să-i sporească seducţia fizică. Dacă se hotăra

să meargă mai departe, era pierdută. Şi totuşi, de două ori nu profitase de avantajele lui. De ce oare?

Îi cuprinse tandru sînii. Mîngîierile lui iradiau o senzaţie de plăcere în tot corpul fetei, dar în aceelaşi timp o şi înspăimîntau. Îşi descoperea cu nelinişte propria ei dorinţă: puternică, hărţuitoare, disperată. Vroia să lase totul pentru trupul bărbatului de lîngă ea. Asta era oare iubirea? Raţiunea îi şoptea altceva: ştia că totul nu era decît o legătură nepermisă. Dacă Miles n-ar fi părăsit-o, poate că nu l-ar fi sărutat niciodată pe Dirk.

Monique se întoarse către miezul nopţii. În faţa oglinzii, constată neorînduiala coafurii. Pe nesimţite, gîndurile îi zburară la Miles. Retrăi timpurile binecuvîntate ale logodnei lor. La Londra, totul era atît de simplu: împărtăşeau aceleaşi vise, aceleaşi aspiraţii... Ştiau exact ce-şi doresc şi amîndoi luptau să-şi atingă scopul.

Şi acum... Armonia le fusese distrusă de doi străini, două fiinţe pe care nu le-ar fi întîlnit niciodată dacă nu ar fi plecat din Anglia. Monique recunoaştea, în sfîrşit, puterea imensă a destinului.

A doua zi, după micul dejun, Dirk le-a părăsit pentru toată ziua. Fetele au luat, deci, un taxi şi au vizitat celebrele cascade

de la *River Dunn*. Ţîşnind dintr-o crăpătură a falezei, apa cădea de la o înălţime de zece metri şi se rostogolea în valuri sclipitoare.

S-au dezbrăcat în costum de baie şi, pe o cărare şerpuită, au ajuns la cascadă şi s-au bălăcit în apa sărată. La prînz, au gustat din mîncarea naţională, *acker*, garnisită cu bucăţele de peşte sărat. În drum spre hotel, au străbătut grădina botanică.

Dirk le aştepta. Îşi petrecură seara pe un vapor-restaurant, unde aveau o masă rezervată. Pe punte era amenajat un ring de dans şi au dansat la lumina lunii.

— Mulţumesc pentru tot, Dirk! Ce zi minunată! exclamă Monique la întoarcere.

—Plăcerea a fost de partea mea. Bine, vă las acum. Noapte bună.

Lucie se autoinvită la Monique. Se instalară într-un fotoliu. Cu picioarele încrucişate unul sub altul, o privea pe Monique care trăgea storurile.

—Îl iubeşti, nu-i aşa?

Surprinsă, Monique se întoarse spre ea.

—Dacă-l iubesc?

În defensivă, Monique se gîndi puţin înainte de a înfrunta perspicacitatea lui Lucie.

—Sigur că îl iubesc. Cine nu l-ar iubi?

Lucie rîse uşor.

—Multă lume! Mai ales femeile pe care le

trînteşte în boscheţi.

Monique nu-i răspunse. Aplecată peste fereastră, încerca să facă faţă vorbelor lui Lucie.

—Recunoaşte că te atrage, insistă tînăra.

— Sînt logodită cu Miles, îi aminti Monique, întristîndu-se.

«Logodită?» Fusese oare logodită vreodată?

— În orice caz, eu nu aş accepta să fiu părăsită în acest fel!

— Nu-i vina lui. Ştii cît de seducătoare e Olivia, spuse Monique indulgentă.

Lucie se gîndi puţin.

—Şi cu unchiul Dirk a stat ceva vreme. E sigur că le place bărbaţilor...

Şi pe neaşteptate, o întrebă:

—Mai vrei să te măriţi cu Miles?

Monique se bîlbîi, şocată de brutalitatea întrebării:

—Să nu mai vorbim despre Miles, Lucie... n-am chef, îi explică ea pe un ton obosit.

— Nu-i nimic. Eu sînt indiscretă... mi-ar place să-l cunosc. Nu ştiu de ce nu m-am gîndit la asta mai devreme, insistă Lucie, ca şi cum ar fi vorbit cu ea însăşi.

—Stă aproape toată ziua la plantaţie. N-ai avut încă ocazia.

— Mă vei prezenta cînd ne întoarcem, hotărî Lucie, continuînd să se întrebe cum

de nu fusese curioasă mai devreme.

A doua zi dimineaţa, Dirk le anunţă că îşi încheiase afacerile mai repede decît prevăzuse şi că poate merge cu ele pe plajă.

— Oh! Formidabil! exclamă Lucie cu obişnuita-i ironie. Te mai şi odihneşti, unchiule Dirk?

—Ce ştii tu?

— Cînd sînt aici, nu te obişnuieşti niciodată. Am dedus că nu ai niciodată timp liber.

—Toată lumea are nevoie să se odihnească puţin... Ochii gri alunecară spre Monique. Ea roşi, înţelegînd gîndul lui ascuns în priviri şi în vorbe. Pe buzele lui Lucie se desenă un zîmbet straniu.

Monique plecă genele, fără să ştie ce efect minunat dădea umbra lor pe obraji. Tăcerea devenise apăsătoare; trebuia ca cineva să spună ceva.

—Cînd am plecat spre Cayman, nu m-am gîndit că voi avea parte de o vacanţă.

—Credeai că ai să lucrezi toată ziua?

Îşi terminară micul dejun şi se pregăteau să coboare pe plajă.

— Sigur că da. Am fost dezamăgită cînd m-am văzut redusă la munca de secretariat. Speram să lucrez şi în alte domenii...

—Ce? întrebă Lucie interesată.

—Ei bine... Cred că mă pricep oarecum la culori, la decoraţii... Dar îmi făceam iluzii degeaba.

Dezamăgită, ridică din umeri şi se bucură cînd văzu că Dirk se ridică.

— Ar fi timpul să mergem, dacă vreţi să profităm de soare.

Au înnotat, au stat la soare, apoi au mîncat puţin şi s-au întors pe plajă. Monique admira puterea şi perfecţiunea trupului lui Dirk, acest trup elastic care ştia să o excite atît de tare...

— Ştii, şopti gînditoare Lucie, unchiul meu e un tip aparte. Sper că Olivia nu va avea parte de el.

Şi aruncă o privire spre Monique, care se albise.

—Am impresia că te preferă Oliviei.

— Te rog, nu spune prostii, zise Monique cu voce tremurată.

—Scuză-mă.

Lucie făcu un gest de scuză, apoi adăugă:

—Şi apoi, unchiul e cam în vîrstă pentru tine.

Dorind să o consoleze pe Monique, îi amintea de cei şaisprezece ani care o despărţeau de Dirk. Monique însă nu vedea aici decît o certitudine în plus: el cunoştea mai bine viaţa şi era destul de copt pentru a avea grijă de ea. Dar el ce dorea de fapt?

Era mai bine să se gîndească la altceva şi Monique se strădui să-şi alunge visele inutile.

Dirk tocmai ieşea din apă, iar pe trupul lui se prelingeau picături reci. Îşi îndepărtă de pe frunte şuviţele ude. Subjugată de farmecul lui atotputernic, Monique îşi încrucişă privirea cu ochii care îi mîngîiau insolent corpul abia acoperit cu un bikini. Jenată, ea se întoarse şi se prefăcu a fi brusc interesată de un pachebot care înainta lent pe întinderea mării.

— Mă duc să beau ceva, spuse Lucie, îndepărtîndu-se. Cine vine cu mine?

— Mulţumesc, n-am chef să beau nimic deocamdată.

— Nici eu, adăugă Dirk, aplecîndu-se şi luînd prosopul pe care Monique îl întindea mecanic.

Zîmbea, iar chipul lui îşi pierduse duritatea.

Monique se simţi cuprinsă de un val de căldură; era iarăşi pradă emoţiilor care o stăpîneau cu tot mai multă intensitate. Iată că acum nu mai dorea să lupte împotriva lor.

Mai tîrziu, cînd stăteau liniştiţi în holul hotelului, se apropie de ei un bărbat şi îl salută familiar pe Dirk. Richard Waltham era fostul proprietar al plantaţiei. Avea cam

cinzeci de ani, dar zîmbetul său spontan trăda un temperament aprins.

—Eşti singur? îl întrebă Dirk.

—Da, am venit pentru afaceri.

—Atunci vino să cinezi cu noi. Ne întîlnim la opt şi jumătate la restaurant, bine?

Urcînd să se schimbe, Monique se gîndi la modificarea imperceptibilă a atitudinii lui Dirk. Să fi fost efectul unei indulgenţe politicoase pentru o şcolăriţă aprinsă după un adult? Examină pe toate feţele situaţia şi conchise că, dacă dorea să-şi menajeze emoţiile, trebuia să se aştepte dinainte la o atitudine mai reţinută din partea lui.

Richard o invită pe Lucie la dans. Dirk se ridică şi el, iar Monique lunecă în braţele lui cu inima tresăltînd-i nebuneşte şi trupul fierbinte sub mîinile care o ardeau. Abia reuşea să-şi păstreze ţinuta ce se impunea la dans. Dirk îi simţi crisparea.

—Destinde-te, Monique. Ce s-a întîmplat? Eşti încordată ca un arc.

—Nu eşti prea amabil! exclamă ea indignată.

—Nu ţi-am făcut un compliment!

Şi o strînse din nou de mînă.

—Spune-mi ce te nemulţumeşte, insistă el.

—Nimic... Nu prea am chef să dansez, răspunse ea în doi peri, doar aşa, ca să

aibă o scuză.

Fără să-i pese de cei din jur, o cuprinse pe după umeri:

— Ei! Eşti o dansatoare fantastică! Nu cred nimic din tot zici. Altceva te macină.

Monique preferă să tacă. Vorbele lui Dirk o încurcau, dar o şi flatau. Era încă un semn că Dirk se schimbase.

După cină, zăboviră puţin la bar. Lucie îi anunţă că se duce la culcare şi, peste puţin timp, Richard făcu acelaşi lucru. Dirk îi sugeră o plimbare, iar ea acceptă, grăbită. Lucie nu se înşelase: el avea, într-adevăr, grijă de ea, chiar dacă Monique nu prea înţelegea de ce. Oricum, iniţial gîndurile lui nu fuseseră prea curate. Dirk ştia că ea îl iubea pe Miles, că erau logodiţi, şi totuşi, el era cel care o făcuse să creadă că merită să ai o legătură, să te distrezi, să profiţi de viaţă. Şi atunci, de ce tocmai el rezista tentaţiei? Pentru o clipă, ea avu impresia că, în felul lui, o respectă.

—E tîrziu, nu vom sta mult. Eşti obosită?

Ea scutură instinctiv din cap. Ochii lui Dirk erau luminaţi de un zîmbet. Pentru nimic în lume nu ar fi recunoscut că e obosită. Îşi puse mîna caldă şi dulce pe braţul ei, şi Monique fremătă la atingerea acestui trup de granit.

Traversară grădinile presărate cu licuricii

ce răspundeau sclipirilor stelare ale boltei. În noaptea cu miresme de iasomie, Monique savura magia clipei.

—De ce trebuie să dormim cînd ni se oferă un asemenea spectacol? spuse ea încet.

—Iarăşi romantică? rîse Dirk.

—Nu fii cinic, te rog.

— Monique, te-am avertizat că prea pui totul la inimă.

—Cum adică?

— Prea despici firul în patru, eşti prea sentimentală.

Ea primi lovitura în plin. Contrar iluziilor ei, Dirk nu era ataşat de ea. O trata tot ca pe o şcolăriţă cu fusta scurtă. Dezamăgită, se opri.

— Să ne întoarcem, Dirk, e prea tîrziu pentru plimbare.

Pe alee, cupluri care rătăceau ţinîndu-se de mînă îi contraziceau spusele.

Avea lacrimi în ochi; era dezamăgită, dezorientată, pierdută în atîtea necazuri adunate pe capul ei.

—De fapt, nu-ţi place să primeşti sfaturi.

Ea suspină.

—Nu înţelegi. A despica firul în patru n-o fi avînd sens pentru tine, decît dacă e vorba de restaurarea caselor.

El îi înlănţui talia şi murmură:

— Da, se poate. Fac orice pentru planta-

ţie, e ca o sfidare, ca şi *Rose Hall*. Şi asta va fi curînd doar o ruină.

—*Rose Hall*? Ce-i asta?

—E aici, în Jamaica. Ai auzit probabil cîte ceva despre vrăjitoarea de la *Rose Hall*?

Monique făcu un «nu» din cap, şi el continuă:

—Se spune că şi-ar fi ucis patru soţi prin vrăji malefice. Au omorît-o sclavele pe care le maltratase. Casa ei abia se mai ţinea pe picioare. Dar, de cînd a fost restaurată, e o proprietate de toată frumuseţea. Mă surprinde că nu ai auzit niciodată de casa asta şi de legenda ei. *Rose Hall* este cel mai vestit loc din Jamaica.

Monique dori să afle mai mult şi, tot pălăvrăgind, părăsiră grădina şi o luară pe o cărare îngustă, pe sub copaci.

Dirk îşi termină povestea şi, farmecul odată rupt, Monique îşi dădu seama că s-au îndepărtat prea mult.

—Vreau să mă întorc, sînt obosită, trînti ea sec.

—Nu te cred.

O luă în braţe şi, după o secundă de abandon, fata aruncă o privire rătăcită în spatele ei.

—Vreau să mă întorc, ţi-am spus că vreau să mă întorc, începu ea din nou, dar el o smuci atît de violent, încît trebui să se

sprijine de braţul lui ca să nu cadă. Buzele avide ale lui Dirk le căutau pe ale sale; o sărută prelung, sălbatic.

Monique încercă să se elibereze, dar fără succes.

—Lasă-mă să plec! Vreau să mă întorc la hotel.

Se vedea clar că nu era dispus să o asculte, iar ea înţelese că, de data aceasta, nu va mai scăpa. Odată resemnată să se supună voinţei lui, oricare ar fi fost aceea, dorinţa o cuprinse, irezistibilă, stimulată de atingerea mîinilor senzuale care urcau furiş înspre sînii ei sau se jucau cu pletele mătăsoase, aurii.

Ea întredeschise buzele, ca o invitaţie mută; inima îi bătea gata să-i spargă pieptul.

El îi înlănţui gîtul, iar Monique îşi înnodă degetele fierbinţi pe gîtul lui, răspirîndu-i buclele brune.

El îşi continua explorarea intimă a trupului ei subţire, deşteptînd în ea o fierbinţeală intensă. Era dinainte de acord cu orice ar fi avut el de gînd.

Vocea lui răguşită îi tăie respiraţia ca un duş rece.

— Să n'e întoarcem, Monique, aveai dreptate. Eşti tentaţia în carne şi oase. Dacă m-aş lăsa în voia mea, ai regreta

după aceea...

Şi o îndepărtă cu un gest brusc.

—Să plecă, repetă el sec.

«Să plecăm!» După îmbrăţişarea tandră, aceste vorbe erau pentru Monique ca o palmă. Zdrobită, dureros de umilită, îşi pierdu toată exaltarea. În mintea ei se ivi chipul lui Miles. Niciodată nu fusese atît de slabă. Brusc, se agăţă de puţinele ei amintiri. La urma urmelor, nu erau singurii în această situaţie. Şi alte cupluri trecuseră prin crize mai grave. Ce-i împiedica să salveze ce a mai rămas? Va vorbi cu Miles, îl va convinge să renunţe la slujbă, să se întoarcă în Anglia. Instinctiv, era sigură că va reuşi.

O voce interioară îi şoptea că se refugia lîngă logodnicul ei numai ca să scape de sub vraja lui Dirk. Dar Monique refuză să o asculte.

Capitolul 9

În realitate, Monique nu era deloc sigură de rezultatul demersului ei. O măcina îndoiala, dar trebuia să încerce cu orice preţ.

Chiar în dimineaţa sosirii, bătu la uşa lui Miles. Era şapte şi jumătate, şi ar fi trebuit să doarmă. Bătu apoi mai tare, dar nu răspunse nimeni. Cuprinsă de presimţiri sumbre, apăsă pe clanţă. Uşa era închisă cu cheia.

Coborî în fugă scările, fiind convinsă că-l găseşte jos, luîndu-şi micul dejun. În sală

nu era nimeni. «Poate înoată» se gîndi ea, şi fugi pe plajă. Ţărmul era pustiu. Monique urcă în cameră şi, disperată, formă numărul de la plantaţie. Nu răspunse nimeni.

Se făcuse opt şi jumătate. Hotărî să-l caute pe Dirk şi o luă spre plajă.

Cînd ajunse, el tocmai ieşea din piscină. Fără ca el să o fi observat, ea avu timp să-l admire dintr-o privire, fascinată de frumuseţea corpului, de eleganţa şi siguranţa gesturilor lui, de trăsăturile nobile ale chipului. Era atît de tulburată, încît, atunci cînd el o zări, rupînd vraja, aproape că-i mulţumi în gînd. Privirea lui era luminată de un zîmbet enigmatic.

— Ai ajuns mai devreme. S-a întîmplat ceva?

Ea ezită puţin.

— Vroiam să-l văd pe Miles. Trebuie să-i spun ceva foarte important.

Dirk o privi plin de interes.

—Adevărat? Ce anume?

Ea răspunse cu inima strînsă:

—Este ceva absolut personal.

Perspicacitatea lui Dirk nu dădu greş nici de această dată.

—Despre logodna voastră?

Se apropie de ea, ţinînd prosopul în mînă.

—Vrei să rupi logodna?

Ea făcu semn că nu.

— Vreau ca Miles să vină cu mine în Anglia. Nu e totul încă pierdut...

Vocea îi pieri. Dirk îi aruncă o privire plină de subînţelesuri.

— Nu te mai amăgi. S-au întîmplat prea multe... Nu poţi schimba trecutul.

—Ba da! ţipă ea disperată. M-am săturat! Miles e nefericit şi eu la fel!

Dirk făcu gest de nerăbdare.

— Logodna voastră ţine de domeniul trecutului. Crezi că Marsden îşi va părăsi munca? Va pierde totul...

Monique trebui să recunoască că furia lui era întemeiată. Pierzîndu-l pe Miles, îşi pierdea ajutorul cel mai preţios.

— Nu trebuia să venim aici! Eram atît de fericiţi înainte!

—De fapt, nu v-aţi iubit niciodată cu adevărat.

Dirk se apropiase de ea. Umbrela care îi adăpostea se apleca sub greutatea iasomiei răsucită pe spiţe.

—Ba da, ne iubeam, insistă ea cu greu.

Dirk o domina. Aparent indiferent faţă de emoţia ei, se ştergea şi o asculta cum se descarcă.

— Crezi că Miles nu vrea să mă asculte. Greşeşti. Putem repara greşeala şi putem fi

fericiţi împreună, au dovedit-o şi alţii. Noi de ce nu am face-o?

— Pe cine vrei să convingi? Pe mine, sau pe tine?

Monique roşi pînă la rădăcina părului.

—Putem reuşi, repetă ea.

— Nu, şi ştii foarte bine. Dealtfel, nu intenţionez să-l scutesc pe domnul Marsden de contractul semnat. Nu i-ai face un serviciu dacă l-ai obliga să-şi încalce angajamentele.

Ochii lui Monique scînteiau.

— Are dreptul să demisioneze. Nu-i poţi face nimic.

—Dacă demisionează, îl dau în judecată!

Monique făcu o grimasă, neîncrezătoare.

—Nu e stilul tău. N-ai să pierzi timpul cu un fleac ca ăsta.

Şi fu satisfăcută văzînd că l-a atins.

— Hotărîrea asta a ta e neaşteptată. Ieri parcă gîndeai altfel.

Încerca să o impresioneze, dar ea se ţinu tare.

—M-am hotărît în ultima seară petrecută în Jamaica.

—În ultima seară? De ce?

În sfîrşit, o întreba! Nu-l şocase nimic, nu-şi amintea nimic!

Cu inima strînsă, Monique trebui să fie de acord că pentru el nu era decît un nume

pe lista lui de cuceriri.

— M-am hotărît atunci, asta-i tot. Dar n-am putut să vorbesc cu el, nu e de găsit.

—Nu era la hotel? Eşti sigură?

Dirk aproape că ţipa; avea vocea aspră, iar fălcile îi erau încleştate.

— Da. Am telefonat şi la plantaţie, dar cred că se îndrepta încoace, sau era în grădină, adăugă ea.

Se întreba ce îl supărase pe Dirk, dar el reluă:

—Abia ai avut timp să-ţi iei micul dejun, spuse pe un ton acum potolit.

—Oh...ştii, nu mi-a fost prea foame.

—Vei lua ceva cu Lucie şi cu mine.

Blîndeţea din vocea lui îi umplu ochii de lacrimi.

Dirk servi micul dejun afară, pe veranda deschisă spre mare. Aerul translucid vibra uşor, stîrnit de zborul păsărilor şi de zumzetul insectelor. Parfumul acelor plante rare merita să fie numit " voluptate pură".

Monique nu era deloc liniştită. O preocupa viitorul, dar nu putea găsi nici o soluţie; totul se învălmăşea în ceaţă. Înţelegea doar că logodna era foarte importantă pentru ea: era liniştea care se împotrivea angoasei. Se gîndea cu recunoştinţă la sora şi la cumnatul ei. Casa lor va fi mereu şi casa ei, o asiguraseră de acest

fapt de mii de ori. Poate că nu era încă totul pierdut.

Apăru Dirk, îmbăiat şi schimbat, întrerupîndu-i reveria melancolică. Purta un pantalon gri deschis şi o cămaşă albă ce îi scotea în evidenţă chipul bronzat, strălucitor. O măsură cu nonşalanţă arogantă; un zîmbet îngheţat îi stăruia pe buze. Atitudinea lui o rănea mai mult decît orice cuvînt.

— Nu-ţi mai bate capul, Monique. S-a întîmplat şi gata. Nu-i prima logodnă ruptă. Este de preferat ca asemenea lucruri să se întîmple înainte, nu după căsătorie.

Oare nu şi Lucie spusese acelaşi lucru?

— Vreau să mă întorc acasă. Eram secretara lui Miles şi, cum el nu mai are nevoie de mine...

Dirk i-o tăie, sec:

— Ai acceptat să ai grijă de nepoata mea. Contez pe tine pentru perioada cît va sta aici. Ai înţeles?

O fixa implacabil.

Monique înghiţi în sec, protestînd:

— Lucie nu are de fapt nevoie de mine; ea...

— Dacă nu ar avea nevoie de cineva, nu te-aş fi angajat... Nu se pune problema plecării, nu are rost să mai vorbim despre asta!

În ciuda indignării, Monique reuşi să-şi reprime replica dură care îi venise pe buze. Nu-şi făcea nici o iluzie: Dirk nu va ceda. Din fericire, apăru Lucie; rochia ei de bumbac liliachiu îi dădea o notă de prospeţime. Pletele mătăsoase îi fluturau liber pe umerii goi. Le dărui un zîmbet larg, iar prezenţa ei radioasă avu darul să atenueze, cel puţin pe moment, nefericirea lui Monique.

Dirk o observa insistent. Va avea o explicaţie cu Miles, va încerca să-l convingă să abandoneze totul? Nici Monique nu mai ştia prea bine ce să facă în urma discuţiei cu Dirk. Nu putea nega înţelepciunea vorbelor lui. Chiar dacă Miles ar accepta să se întoarcă în Anglia, asta n-ar rezolva problema sentimentelor ei pentru Dirk. În cele din urmă, va trebui să accepte adevărul: alături de Dirk, încerca sentimente pe care Miles nu i le deşteptase niciodată.

Vocea lui Lucie o făcu să tresară. Îl întreba pe unchiul ei dacă-i permitea să ia una dintre maşini.

—Vreau să dau o fugă pînă la plantaţie ca să-l cunosc pe logodnicul lui Monique.

* * *

Miles fu surprins cînd văzu maşina şi cele două pasagere. Monique făcu prezentările, apoi pălăvrăgiră cîteva clipe despre una şi alta. Lucie îl hărţuia pe Miles cu întrebări despre munca lui. În sfîrşit, el îşi privi ceasul şi le propuse o ceaşcă de cafea.

—Cu plăcere, numai să-mi parchez maşina la umbră. Altfel nu ne vom mai urca în ea, exclamă Lucie.

Îi zîmbi lui Miles, iar privirea ei zăbovi asupra lui puţin mai mult decît s-ar fi cuvenit.

—Vin imediat! adăugă ea.

Ieşi în fugă şi se îndreptă spre maşină.

—E tare simpatică... Dar tu ce mai faci?

Miles nu se simţea în largul lui dinaintea chipului auster al lui Monique.

— Bine. Te-am căutat dimineaţă, vroiam să-ţi vorbesc.

—Dimineaţă...

Se opri. Apoi întrebă brusc:

—Vrei să ne despărţim?

Cum putea spune una ca asta? Nu-i venea să creadă că ceea ce auzea e real!

—Asta vrei?

Cum el nu răspunse, ea repetă:

—Te-am căutat toată dimineaţa.

Îl măsură din priviri şi insistă:

—Nu erai nici în cameră şi nici la hotel.

Miles se îngălbeni. Înspăimîntată, Monique gemu:

— Ai rămas la Olivia... Oh, nu! Nu-i adevărat!

Avea oare dreptul să-i facă acest reproş? Dar ea cu Dirk? Ar fi cedat de zece ori dacă el ar fi vrut!

— Da, am rămas la ea, răspunse Miles, dar n-am făcut nimic rău.

Şi atunci de ce avea aerul acesta de cîine bătut, se întrebă Monique. Ea reluă pe un ton rece:

— Dacă vrei să ne despărţim, ar fi mai bine să-mi spui.

O cuprinse un val de regrete şi de tristeţe. Erau cu adevărat ei, Miles şi Monique, cei care se înfruntau acum, vorbind despre despărţire?

Ea îşi aminti brusc de Londra. De ziua în care el spusese că e cel mai fericit om din lume că a cunoscut-o. Şi astăzi... ce mai rămăsese din iubirea lor zdrobită? Îşi amintea remarcile caustice ale lui Dirk. Miles şi ea nu s-au iubit niciodată cu adevărat. Acum nu-i mai rămînea decît să pună punct poveştii lor. Totuşi, Monique nu vroia să renunţe la o ultimă încercare. Trebuia să ştie exact ce gîndeşte Miles:

— Şi dacă ai lăsa totul baltă? Ne-am întoarce în Anglia şi am lua-o de la capăt.

—Vezi tu, nu pot...

Şi clătină din cap, cu ochii pierduţi în gol:

—Monique, mă simt atît de vinovat că te-am părăsit! Mi-e ruşine de mine, Monique, dar Olivia mi-a dat o şansă... Nu pot să-i rezist. Dumnezeu ştie ce se va întîmpla acum. Nu se pune problema să mă căsătoresc cu ea...

Inima lui Monique se opri pentru o clipă. Îndrăznise să-şi închipuie că s-ar putea însura cu femeia asta, îndrăznise să pronunţe acest cuvînt!

— E o aventură fără nici o perspectivă, Miles. Cred că s-ar putea aranja totul dacă am pleca de aici.

Vocea îi tremura şi trebui să facă un efort ca să poată continua.

—Dar la ce bun? Pierdem timpul fără rost vorbind...

Îl privi cu ochii înecaţi în lacrimi.

—Îţi voi înapoia inelul diseară. Va trebui să trec pe la hotel să mă schimb. Te găsesc în cameră?

—Cu siguranţă. Olivia nu se simţea prea bine dimineaţă şi diseară cinez singur.

Era pentru prima dată de cînd îl cunoştea că Monique nu se simţea în largul ei alături de el. Ezita dacă să-i spună sau nu că Dirk era la curent cu legătura lor. În cele din urmă, îi mărturisi.

—I-ai spus? Ştie că am minţit?

Pe chipul lui Miles se citea consternarea.

Monique ridică mîna stîngă.

—Acum nu se mai cunoaşte urma inelului, dar la început se cunoştea, iar Dirk a remarcat-o. Nu puteam să-l mint, înţelegi?

— Ai dreptate, recunoscu Miles cu inima strînsă. Dar mă mir că domnul Anderson îşi bate capul cu astfel de fleacuri. Cum aţi ajuns să vorbiţi despre subiecte atît de... intime?

Monique făcu un pas înapoi.

— Prefer să nu discutăm despre relaţiile mele cu Dirk...

Dar era prea tîrziu. Chipul lui Miles se împietri de ură.

— Şi totuşi, te-am prevenit că nu are o reputaţie prea bună. Ţi-a făcut avansuri?

O trădă roşeaţa subită.

—Nu te priveşte, îi trînti ea cît mai sec cu putinţă.

—Nu poţi să-mi ascunzi asta! E clar că-ţi face curte, repetă Miles cu dispreţ.

—Şi ce dacă? ţipă ea. Şi nu mă mai privi aşa, căci doar tu eşti vinovat! Tu m-ai părăsit!

Tăcu, furioasă şi cu ochii plini de lacrimi. Cu tot tumultul de sentimente care o încercau, îşi dădu totuşi seama cît de inutilă era iubirea ei pentru Dirk. Dacă ar fi

putut suporta un an de despărţire, n-ar fi ajuns aici, n-ar fi fost puşi în situaţia să se acuze reciproc, să ucidă întregul lor trecut fericit...

— Iartă-mă, şopti descumpănit Miles, văzînd chipul fetei descompus de durere. Ai dreptate, e vina mea, dar nici eu nu mai ştiu ce fac. Olivia m-a vrăjit.

Monique îl măsură din privire, compătimitoare.

— Te va distruge, şi tu o laşi fără să te împotriveşti. Ar trebui să încerci să te îndepărtezi de ea.

—Dar ştii că sînt obligat să lucrez cu ea.

Monique făcu un gest de nerăbdare.

—Atunci, descurcă-te singur.

Înainte ca ea să aibă timp să reacţioneze, el o şi cuprinse în braţe.

— Mai sărută-mă o dată, ultima dată, iubito. Dacă ai şti ce mult regret că am ajuns aici...

Ea nu protestă, dar nici nu răspunse sărutului lui. Corpul îi era îngheţat şi rigid, simţurile adormite. El nu insistă. Desfăcîndu-se din îmbrăţişarea lui, avu impresia că la o fereastră, la etajul doi, trecuse o umbră. Să fi fost oare Olivia?

Se auzi apoi o portieră trîntindu-se şi, din mijlocul grădinii, răsări silueta lui Lucie. Înaintă veselă spre ei, jucîndu-se cu cheile

maşinii.

— Gata! Maşina e salvată! Acum, haideţi să bem cafeaua! exclamă ea, cu exuberanţa-i obişnuită.

Mai tîrziu, Lucie şi Monique pălăvrăgeau pe marginea piscinei, cu picioarele atîrnîndu-le leneş în apă.

—Te-ai despărţit de tot de Miles?

Pe moment, Monique nici nu încercă să-şi explice o anumită nuanţă ciudată în comportamentul nepoatei lui Dirk. Dar, cîteva zile mai tîrziu, avea să-şi dea seama că Lucie nu era deloc indiferentă la farmecele lui Miles.

—Da, acum s-a terminat, spuse Monique tristă.

Şi adăugă, gînditoare:

—În sfîrşit, dacă tot am făcut o greşeală, e mai bine că am înţeles mai repede decît prea tîrziu...

— Oh, da! Divorţul e atît de neplăcut... Cred că e întotdeauna dureros.

A doua zi dimineaţa, pe la zece şi jumătate, Lucie anunţă că vrea să meargă la plantaţie pentru a urmări lucrările.

—Abia aştept să fie gata, va fi minunat!

Şi în ziua următoare simţi din nou nevoia să viziteze şantierul. Monique era preocupată de expresia ciudată din ochii tinerei. Şi, dintr-o dată, înţelese. Lucie era

îndrăgostită de Miles!

Nepoata lui Dirk nu negă.

—E prea bun pentru Olivia. Te înţeleg că ai fost îndrăgostită de el.

— Dar tu, tu eşti îndrăgostită? Cum ţi se pare? întrebă Monique, ştiind dinainte răspunsul.

— Oh, e minunat! replică Lucie fără să ezite.

— Totuşi, nu e primul bărbat pe gustul tău.

Fusese lipsită de tact, dar era sigură că Lucie nu-i va lua sinceritatea în nume de rău.

— Miles este nult mai atrăgător decît toţi bărbaţii pe care i-am cunoscut pînă acum.

—Dar e cu Olivia...

— Olivia nu are decît un scop: să-l facă gelos pe Dirk. Pe el îl vrea. Dar, după părerea mea, a mers prea departe. Drept urmare, unchiul Dirk nu e gelos, ba chiar nici nu-i mai pasă de ea. Planul ei a eşuat.

Monique ghici ce va urma.

— Zilele astea Dirk se ocupă mai curînd de tine decît de Olivia.

Monique roşi.

—Hai să vorbim despre altceva, te rog. Ce faci după-amiază? Ai de bătut la maşină?

—Dirk mi-a spus să trec pe la birou după prînz.

Lucie reflectă o clipă.

— Dacă eşti ocupată, trag o fugă pînă la plantaţie. Ne întîlnim cînd mă-ntorc.

Monique crezu de cuviinţă să o avertizeze:

— Să ştii că Miles e cu totul sub stăpînirea Oliviei. Mă întreb dacă e în stare să se uite la altă femeie.

—Cred că e tare nefericit.

—Poate, dar asta nu schimbă nimic.

—Vreau să-l fac să înţeleagă jocul Oliviei. Trebuie totuşi să-i deschidă cineva ochii, hotărî ea.

Monique ezită, dar preferă să tacă. La urma urmei, nu mai era logodnica lui Miles. Problemele lui nu o mai interesau.

Se întîlniră cu Dirk la prînz.

—Monique, am de lucru pentru tine.

Cîntări din privire silueta ei subţire; era îmbrăcată cu pantaloni scurţi şi maieu de plajă bleu deschis.

Ea încuviinţă politicos, neluînd în seamă examinarea lui insistentă, care nu neglija nimic din graţia rotunjimilor ei.

—Bine. Voi veni imediat după masă, dacă doreşti.

—Foarte bine.

— Ai nevoie de ea multă vreme, unchiule Dirk?

—Maxim două ore. N-ai decît să o aştepţi

lîngă piscină.

Fetele păstrară o tăcere prudentă asupra intenţiilor reale ale lui Lucie.

Trei ore mai tîrziu, Lucie o găsi pe Monique lungită pe un fotoliu, lîngă piscină.

— Olivia e pe punctul de a înnebuni, anunţă Lucie, aşezîndu-se alături de ea. Miles mi-a povestit multe... L-am rugat să-mi arate casa. Olivia a rămas singură. De altfel, tocmai se certase cu Ian pe teme de lucru. Era într-o dispoziţie foarte proastă. Îţi imaginezi ce mutră a făcut cînd m-a văzut!

Fără a aştepta un răspuns, Lucie continuă:

— S-a mirat de interesul meu subit pentru plantaţie. I-am închis gura, spunîndu-i că, fiind nepoata lui Dirk, e dreptul meu să mă interesez de afacerile lui. Iar bietul Miles a încasat-o şi el: «N-ai timp de pierdut», i-a spus ea. «În orice caz, nu-i nimic de văzut în grădină, peisagiştii n-au făcut încă nimic...» Dar el a lăsat-o să ţipe. Am avut impresia că se certaseră înainte de a veni eu.

—Chiar crezi?

— Da, şi el a prins din zbor ocazia ca să scape de ea. Am fost pretextul ideal.

Monique suspină imperceptibil. Miles începea să se vindece de Olivia...

—Deci ai petrecut bine?

Ochii lui Lucie scînteiau.

— Foarte bine! Ne-am plimbat prin grădină cam o oră, iar Miles mi-a explicat toate planurile. Vroiam să-i vorbesc despre Olivia. Dar îmi frămîntam creierul cum să deschid subiectul. Era mai greu decît credeam... Şi iată că Miles însuşi mi-a aruncat un fir. Cum unchiul ştia că aţi fost logodiţi, era firesc ca el să-şi închipuie că şi eu sînt la curent. L-am lăsat să-mi spună şi am profitat de ocazie pentru a-i spune că şi Olivia şi Dirk trebuiau să se căsătorească. Şi i-am explicat totul: cum că Olivia vroia să-l recucerească pe Dirk, şi cum el nu fusese decît o unealtă în mîinile ei.

Monique o privi surprinsă, neîncrezătoare:

—I-ai spus aşa... pur şi simplu?

— Bineînţeles, doar te-am prevenit. Trebuia să ştie cu ce femeie are de-a face.

—Dar totuşi...

— Era timpul să ştie totul. Acum sînt sigură că o va părăsi, conchise Lucie, evident satisfăcută.

— Iar el... te place? murmură Monique, observînd-o atentă pe Lucie.

—Cred că putem deveni prieteni.

Dar Monique nu se lăsă înşelată: Lucie spera la ceva mai mult decît o simplă

prietenie.

—Am vorbit mult, despre toate. Mi-a spus că Olivia l-a văzut sărutîndu-te.

Aştepta răspunsul lui Monique, care, roşind uşor, îi confirmă că era un sărut de despărţire.

—Ei bine, Olivia a făcut o întreagă scenă. A trebuit să îi spună că aţi fost logodiţi. Miles i-a explicat că a fost un gest prietenesc, dar ea era neagră de mînie.

—Ţi-a spus Miles aşa ceva? o întrerupse Monique. Nu prea e stilul lui, totuşi.

—Poate nu chiar cu cuvintele astea, dar acesta e esenţialul. O femeie ghiceşte uşor gîndurile unui bărbat.

Monique izbucni în rîs.

—Vorbeşti din experienţă, nu-i aşa?

Lucie rîse şi ea, apoi adăugă ca pentru sine:

—Acum, nu am decît să aştept urmarea.

* * *

A doua zi, sună telefonul. Miles dorea să vorbească cu Lucie. Waldo o găsi alături de Monique, pe terasă, bucurîndu-se de briza răcoroasă şi de umbra binefăcătoare după cîteva ceasuri de plajă.

—Vrea să vorbească cu mine?

Rămasă singură, Monique se gîndea la

întorsătura neașteptată a evenimentelor. Chiar în dimineața aceea, Lucie insistase să se întoarcă la plantație. Fără îndoială, Miles dovedea un interes crescînd pentru ea. Monique se mira că ei se înțelegeau ca și cum s-ar cunoaște de ani de zile. Păreau făcuți unul pentru celălalt. Și Miles se arăta mai încrezător, mai sigur pe el. Monique începea să recunoască bărbatul de fier pe care îl cunoscuse. Dar prietenia complice care îi unea nu-i împiedica pe nici unul dintre ei să o urmărească pe Monique, care nu se simțea niciodată în largul ei în prezența lor.

Lucie reveni emoționată, cu ochii scînteietori și cu un zîmbet radios pe buze:

— Monique, te superi dacă te las singură cu unchiul Dirk?

Privirea ei nu era lipsită de o umbră de șiretenie.

— N-o mai fă pe intermediarul, Lucie. Unchiul tău nu-și bate capul cu mine.

—Te place!

—Bun, de acord, admit că îi plac, dar nu-i nimic serios la mijloc.

— Atunci e un flirt nevinovat? Oh! Ai tot ce trebuie pentru a seduce... Dacă aș fi fost bărbat!

Monique o întrerupse, mimînd severitatea:

—Lucie, nu mai bate cîmpii! Cinezi, deci, cu Miles diseară! Vei putea profita de prezenţa frumoasei Olivia.

—Nu, nu. Vom fi doar noi doi, singuri.

Hotărît lucru, se schimbaseră lucrurile. Monique nu cinase încă singură cu Miles de cînd erau pe insulă.

Lucie zîmbi ca pentru sine.

—Urează-mi noroc, Monique! Să ştii că e o relaţie serioasă!

Şi pentru că Monique nu spuse nimic, Lucie se nelinişti:

— Nu regreţi nimic? Vreau să spun, eşti sigură că nu-l mai iubeşti?

Monique privi în depărtare un boschet de flori. Insectele zumzăiau în copaci, parfumurile amestecate ale florilor îmbălsămau aerul cald şi tansparent al Caraibelor. Toată această frumuseţe...

Monique îşi adună gîndurile şi se întoarse spre Lucie, care era încă aplecată pe fereastră.

—Nu-l mai iubesc, Lucie. Nu am nici un chef s-o iau de la capăt cu Miles. Dar aş minţi dacă aş spune că nu regret deloc... într-un anumit sens. Eram atît de fericiţi înainte de a veni aici!

—De fapt, nu aţi fost niciodată îndrăgostiţi cu adevărat. Aţi crezut numai că vă iubiţi...

—Şi unchiul tău spunea aproape acelaşi lucru.

—Mă surprinde şi atitudinea lui Dirk faţă de tine.

— Ţi-am spus de o sută de ori să nu-i alături numele de numele meu.

— Dar nu mă poţi opri să mă gîndesc că vă stă bine împreună!

—La ce oră te întîlneşti cu Miles?

— Monique, nu schimba vorba. Vezi că s-ar putea să am o mică discuţie cu unchiul Dirk despre tine!

— Dacă faci asta, nu mai vorbesc niciodată cu tine. Şi de altfel, nici nu ai îndrăzni!

—Atunci nu mă cunoşti! Şi, în plus, cred că ai fi o mătuşă minunată.

Capitolul 10

Soarele incandescent se pierdea în zare, aruncînd umbre purpurii asupra grădinii. Cerul se coloră în roz deschis, apoi în mov şi, în cele din urmă, se lăsă un întuneric dens, deplin.

Dirk fu surprins cînd auzi de planurile lui Lucie.

—Nu ştiam că-l cunoşti aşa bine pe fostul lgodnic al lui Monique!

Monique tresări uşor. Privirea lui Dirk avea o expresie bizară.

—Credeam că ia cina doar cu Olivia!

Nepoata lui i-o tăie, radioasă.

— Au cîteva probleme. A concediat-o pe Olivia, sau poate că s-a săturat pur şi simplu de ea.

Preocupat, Dirk schimbă subiectul discuţiei.

—Monique, cinăm aici sau la hotel?

—Aici, interveni Lucie, care nici nu fusese întrebată. Aici e mai intim, mai confortabil. Acum hotelurile sînt pline.

— Niciodată nu-i prea aglomerat în Cayman, e unul dintre farmecele insulei.

—De acord, tu ştii mai bine. Dar eu sînt sigură că Monique ar prefera să mănînce aici.

— Şi dacă am lăsa-o pe Monique să-şi spună părerea? remarcă sec Dirk.

Lucie începu să studieze revista de modă, iar Dirk se întoarse spre Monique.

—Ce părere ai?

Ea ezita. O masă singură cu Dirk, la lumina candelabrelor, în sufrageria imensă a casei, o tenta periculos de mult. Dar prudenţa nu-şi avea loc în acest univers magic, în această lume atît de departe de realităţile vieţii.

Alese să rămînă la el.

—Vrei să luăm un pahar pe terasă înainte de a merge la masă?

Vocea lui Dirk o nelinişti pe Monique. Îşi ridică ochii şi-l privi. Să fie ea prea sensibilă? Nu era, în fond, decît un bărbat. În picioare lîngă fereastră, în umbră, părea o

statuie antică. Da, un bărbat. Dar ce bărbat! Din trupul lui emana ceva extraordinar, ceva sălbatic, care făcea din el o ființă deosebită.

— Da, vreau, răspunse Monique invitației lui.

Avea un zîmbet ezitant, iar ochii lui, întunecați o fixară cu o expresie insondabilă. Se lăsă tăcerea... se auzea din cînd în cînd vîntul care se juca prin frunzele copacilor uriași și clipocitul valurilor pe plajă. Monique încremeni. Știa că Dirk o va săruta, că mîinile lui vor pune stăpînire pe corpul ei, dovenindu-și încă o dată dominația totală. Gura lui avea o expresie ironică, își savura deja triumful. Și Dirk îi strivi buzele într-un sărut pasionat.

Cînd îi întredeschise buzele, ea capitulă. Îi explora gura cu o senzualitate dominatoare ce-i biciuia emoțiile. Miles avea dreptate era un don Juan înrăit. Dar mai putea să se sustragă influenței lui mai ales acum, cînd era atît de prinsă? Nu-i era chiar indiferentă, o găsea seducătoare... «Cea mai seducătoare femeie pe care am cunoscut-o vreodată»... Spusese asta, dar altceva nimic. Dacă ar fi avut sentimente adevărate pentru ea, și-ar fi dat seama imediat.

Dirk o înlănțui, aproape strivind-o, în timp ce buzele lui umede, flămînde, străbăteau fiecare părticică a trupului ei. O

cuprindeau valuri de plăcere şi, instinctiv, îi răspunse şi ea, strîngîndu-l, înfingîndu-şi degetele în carnea lui.

Se despărţiră, obosiţi.

— Eşti fermecătoare, Monique, spuse el cu o nuanţă de cruzime. Ai să mă faci să-mi pierd cumpătul!

Se depărtă, iar ea se simţi brusc abandonată. Căuta cuvinte să spună ceva, orice, doar să rupă tăcerea.

— Nu eu te provoc... Dacă eşti cinstit, trebuie să recunoşti că tu ai făcut primul pas.

El zîmbi ambiguu.

— Aici bărbatul trebuie să-şi asume întotdeauna responsabilitatea într-un cuplu?

—Mi se pare normal.

Dirk izbucni în rîs.

— Bun. S-o luăm de la început. Cine a fost mai întîi ispitit în grădina Edenului?

—E excepţia care întăreşte regula, replică ea, fără a se da bătută.

Pufniră în rîs şi se îndreptară spre terasă. Waldo aduse cocktailurile.

—Ce mult mă bucur să te aud rîzînd! S-ar spune că optimismul lui Lucie ţi-a prins bine.

Monique înţelese dintr-o dată.

—Te-ai gîndit la mine cînd mi-ai cerut să-i ţin companie?

— Da, puţin. Dar doream să mă scapi de ea. Mă întrebi de ce vine aşa de des. Ştie

doar că mă deranjează...

— Se simte bine aici. Şi apoi, Dirk, te iubeşte şi te respectă. El înălţă neîncrezător din sprîncene.

— Mă respectă, zici? Fata asta habar n-are ce-i aia politeţe...

— Cum poţi spune una ca asta? N-am auzit-o niciodată vorbind urît.

—Bine... bine... Ai dreptate.

Monique nu-l slăbi din ochi, încîntată de dispoziţia lui neobişnuită. Cîte faţete contradictorii alcătuiau acest caracter! Şi fiecare dintre ele o atrăgea! Acum, toleranţa lui amabilă o încînta. Ar fi dorit atît de mult ca el să-i rezerve ei privilegiul duioşiei sale... O obseda o dorinţă halucinantă.

— La ce te gîndeşti, Monique? Ochii tăi sînt trişti. Acum cîteva secunde erai aşa de veselă!

Ea plecă genele, cu gestul acela ce-l mişca de fiecare dată pe Dirk.

—Am anumite dorinţe...

Şi tot atunci roşi puternic. Ce-o împinsese să spună o aşa enormitate?

—Dorinţe?

În ochii lui gri dansau luciri stranii.

—Ce fel de dorinţe?

—M-am înşelat, răspunse ea tremurat.

—Nu mă îndoiesc de asta, dar mi-ar place să aflu mai multe.

Monique îşi luă paharul şi bău încet, pentru a evita răspunsul.

— Cînd ai venit aici, aveai o singură ambiţie: să te măriţi şi să întemeiezi o familie.

Ea ridică resemnată din umeri. Ce putea spune?

—Majoritatea femeilor au aceeaşi vocaţie. E o nevoie fundamentală, aceea de a ne întemeia un cămin.

—Şi de a ne perpetua specia, nu-i aşa?

Cinismul lui Dirk o lovi din plin.

— Iubirea e cel mai important lucru, dar tu nu ştii ce înseamnă asta...

După o scurtă tăcere, el îi răspunse:

—Îţi aminteşti că ţi-am spus că eram gata să mă însor cu Olivia?

—Da, dar niciodată nu mi-ai spus că ai fi iubit-o.

— Crezi că m-aş fi putut căsători fără dragoste?

— Sînt sigură. Eşti incapabil de astfel de sentimente.

Ea îşi lăsă privirea să zăbovească asupra farurilor bărcilor pescăreşti care smălţuiau negura nopţii cu o mulţime de puncte luminoase.

— Pari sigură de ceea ce spui, rosti Dirk cu răceală.

— Poate că mă înşel. Dar ce importanţă are?

Îl privi pe furiş.

Ce liniştită era această insulă rămasă departe de valul de turişti! Poate că într-o

zi, aici va fi plin de clădiri din beton, ca pe alte insule din Caraibe. Dar acum, nimic nu împiedica natura să se dezvolte liber şi locuitorii insulei să-şi exprime simpatia spontană.

Unul, numai unul dintre ei o făcuse să sufere. I se furişase în inimă, era vinovat de şocul ce risca să-i zguduie din temelii întreaga existenţă.

El nu luă în seamă ultimele ei cuvinte şi aşteptară cina într-o tăcere punctată de o îndepărtată melopee. Cînd uşoară, cînd melancolică, urmînd meandrele propriilor lor gînduri...

Pradă unor emoţii contradictorii, lui Monique îi venea să plîngă.

Masa era uşor scăldată într-o lumină difuză, de la marile candelabre din argint. Paharele de cristal, porţelanurile fine, florile, mîncărurile rare creau o atmosferă de tihnă. După cafea, ieşiră pe terasă să servească un coniac.

Încă o seară de neuitat... dar şi o seară mai puţin. Căci se apropia plecarea lui Lucie, iar Monique ştia că aceasta înseamnă şi plecarea ei. Doar dacă Miles şi Lucie nu vor hotărî altceva. Dar ea ştia că va trebui să plece cît mai repede, dacă vroia să-l evite pe Dirk şi să-şi regăsească liniştea în Anglia.

Dirk tocmai îi propunea să o conducă, cînd intră Waldo şi le anunţă o vizită.

—La ora asta! exclamă Dirk.

— Domnişoara Cartwright, spuse impasibil Waldo. E în salon.

Dirk se întunecă la faţă, iar fălcile i se încleştară. Înainte de a se îndepărta, aruncă o privire spre Monique.

—Scuză-mă puţin.

Ea era la capătul puterilor. Fosta lui amantă, aici! Geamul rămăsese deschis, iar Monique auzi vocea Oliviei vibrînd de furie.

—Dirk, trebuie să-ţi vorbesc.

—Acum, în plină noapte?

Vocea arogantă şi seacă îi permise lui Monique să-şi imagineze atitudinea lui distantă.

— Trebuie să punem lucrurile la punct, odată pentru totdeauna. Vroiam să ştiu ce este între tine şi fata care era cu Miles.

Monique împietri. Ar fi plecat cu plăcere înainte de a auzi continuarea, dar trebuia să treacă prin faţa lor. Aşa că nu se mişcă din loc.

— Nu văd de ce te-ar interesa legătura mea cu Monique. Poţi să-mi explici?

—Legătura ta?

Cuvîntul căzu ca o lovitură între ei.

—Ai o legătură cu ea?

—Olivia, ce vrei de fapt?

—Vreau să ne lămurim. Să nu-ţi închipui că poţi să te porţi aşa cu mine!

Şi reluă:

— Vrei să spui că între noi nu mai e

nimic?

În tăcerea ce se lăsă, Monique ghici că Olivia era pe punctul de a izbucni în plîns.

— Să te porţi aşa după tot ce-a fost între noi...

— Intrigile tale n-au mers, asta te doare de fapt. Nimic mai firesc, în fond. Data viitoare să te gîndeşti de două ori înainte de a provoca gelozia unui bărbat. Trebuia să mă fi cunoscut mai bine. Credeai, poate, că eşti irezistibilă?

— Aşa ai crezut şi tu pînă... pînă ce a apărut puştoaica asta. Măcar de-ar fi genul tău! Dar n-are nici pic de personalitate, şi nici frumoasă nu e!

Monique amorţi; nervii i se crispară. Ce va spune Dirk?

—N-am nimic de spus. Aş prefera s-o laşi la o parte pe Monique şi să-mi spui ce vrei de fapt.

— Te urăsc, ţipă Olivia, nu vreau să te mai văd!

— Ce furie! Asta doar pentru că n-am reacţionat conform previziunilor tale!

Dirk fusese atît de dispreţuitor, încît Monique, în locul Oliviei, ar fi preferat să dispară din faţa lui înainte de a mai înghiţi încă o umilinţă. Dar discuţia continuă şi mai aprins.

— Da, am vrut să te fac gelos. Dar ai căutat-o cu lumînarea. Eşti prea autoritar, Dirk. Ţi-am spus că nu voi suporta asta

prea mult.

El îi răspunse calm:

—Şi eu te-am prevenit că niciodată nu voi accepta ordine de la o femeie. Ordinele le dau eu. Dacă ai fi acceptat autoritatea mea...

Monique nu mai auzi restul frazei. Iar cînd Olivia vorbi din nou, avea o voce şoptită, şi Monique nu mai reuşi să audă nimic.

Curînd, Dirk apăru pe terasă, iar Monique aproape că se sperie de trăsăturile lui aspre, cu gura crispată într-un rictus urît.

—Dirk... se bîlbîi ea.

— Dacă eşti gata, putem pleca, spuse el mînios.

Ezitînd dezorientată, ea încerca s'-şi reprime tremurul buzelor.

—Dirk... ce s-a întîmplat, rosti timidă.

I se păru că durează o veşnicie pînă va răspunde. În cele din urmă, el spuse, pe un ton inflexibil:

— Credeam că ai rupt logodna cu Marsden.

—Da...

— Atunci, de aceea l-ai sărutat ieri dimineaţă?

Mînia lui rece o îngheţă pe Monique. Lîngă ea, în picioare, o domina cu severitatea unui judecător convins dinainte de vinovăţia acuzatului.

—De ce l-ai lăsat să te sărute? Răspunde!

—Olivia ţi-a povestit? Nu mă atinge!

Ea făcu un pas înapoi, căci el începuse să o scuture de umeri.

—Întocmai!

— Şi ai crezut, nu-i aşa? Fără să mă întrebi ce s-a întîmplat?

Dacă s-ar fi gîndit puţin, Monique şi-ar fi dat seama că Dirk se purta exact ca un soţ gelos. Dar era orbită de propria-i indignare, atît împotriva Oliviei, cît şi împotriva lui Dirk. Venele i se zbăteau la gît cu putere. Se priviră un timp, iar Monique, disperată, avu pentru o clipă impresia că e deajuns de furios ca să o şi lovească.

Dar dintr-o dată, expresia lui se schimbă. Reluă cu o indiferenţă glacială:

— De fapt, nu mă interesează ce faci cu Marsden!

— Atunci pe viitor să nu te mai amesteci în viaţa mea intimă.

După zece minute era la hotel. Dirk plecase imediat, fără un cuvînt. Cu ochii plini de lacrimi, se îndreptă spre camera ei, cînd, dintr-o dată, uşa ascensorului se deschise larg. Era Miles. Ea deschise gura, dar nu putu articula nici un cuvînt.

—Monique! exclamă el. Ce-ai păţit?

Încercînd să se stăpînească, ea articulă:

—Nimic, nimic...

Apoi izbucni în plîns.

—Draga mea...

O cuprinse în braţe, iar ea îşi lăsă capul

pe umărul lui plîngînd.

—Micuţa mea, hai...

O conduse încet în camera lui, apoi o aşeză pe pat.

—Monique, nu plînge... Nu pot să te văd aşa. Spune-mi ce ai păţit, o imploră el.

Neliniştea sinceră din vocea lui o înduioşă pe Monique; ridică capul şi articulă, plîngînd în hohote:

—Dirk... este odios... Olivia i-a... i-a spus că m-ai sărutat.

Miles încercă să o liniştească şi, în cele din urmă, se calmă puţin. Nici unul, nici altul nu observaseră că, în pragul uşii, o siluetă îi privise o clipă şi apoi dispăruse.

* * *

O oră mai tîrziu, Miles şi Monique aşteptau în cameră sandwich-urile şi cafelele comandate de Miles.

— Mulţumesc, îi spuse Monique. Eşti cu adevărat amabil.

Nu mai plîngea, şi reuşea chiar să zîmbească chinuit. Îi povestise totul lui Miles, iar înţelegerea lui era o mare mîngîiere pentru ea. Îi spusese cît de rău se simţise să iubească un seducător care ştiuse să profite de slăbiciunea ei. Acum îi dezvăluise lui Miles cele mai intime gînduri ale ei, şi era surprinsă că putea să păstreze această relaţie amicală cu fostul ei

logodnic. Iubirea murise, e drept; rămăsese, însă, prietenia.

Numele Oliviei îl făcu să se crispeze pe Miles.

—O urăsc, Monique. E atît de rea! Ne-am certat zdravăn din cauza faimosului sărut şi, în cele din urmă, i-am spus să-şi vadă de treburile ei! Ştie că mă preocupă Lucie şi că Dirk te place. Pentru că a pierdut pe toate fronturile, vrea să se răzbune cu orice chip. Tu eşti ultima victimă.

—Dacă Dirk m-ar fi iubit cu adevărat... A fost drăguţ şi nimic mai mult. Acum însă...

Vocea i se frînse.

—E vina mea. Eu te-am împins în braţele lui Dirk.

O privi cutremurat şi speriat.

—Îmi pare atît de rău! Nici nu ştiu ce să-ţi spun...

— Nu-ţi fă singur rău, Miles. Cel puţin, am cîştigat o prietenie sinceră în loc de o căsnicie nefericită.

Miles consimţi.

—Totuşi, am fost fericiţi.

—Aşa credeam, Miles, dar sînt sigură că am fi eşuat.

—E drept că alături de Lucie e altfel. Cred că ai dreptate.

Monique zîmbi.

—După părerea mea, şi ea e îndrăgostită de tine.

—Da, aşa cred.

— Nostim, nu-i aşa? Stăm şi vorbim despre toate astea. Tu iubeşti pe altcineva acum, şi eu la fel...

Dar viitorul ei era altul decît cel al lui Miles. Spre deosebire de el, iubirea ei nu era dorită.

—Te gîndeşti să te însori curînd?

El înălţă din sprîncene.

— Mă tem că unchiul lui Lucie nu va fi prea încîntat.

—Dar n-ai nevoie de aprobarea lui.

—Nu, dar ar fi mai bine ca toată lumea să fie de acord.

—Unde veţi locui?

— Mi-ar place să rămîn aici, dar cred că ne vom întoarce totuşi în Anglia. Lucie n-ar vrea să-şi părăsească părinţii, e singurul lor copil. Şi sînt de aceeaşi părere cu ea.

—Şi eu vreau să plec cît mai repede.

— Te vei simţi mai bine în Anglia, sînt sigur.

Miles clătină trist din cap.

—Dacă l-ai putea uita pe Dirk...

Dintr-o dată, îi veni o idee. Deschise gura, dar se abţinu în ultima clipă. Gîndea intens, privind-o fix pe Monique. Surprinsă, ea îl privi întrebător.

—Mi-a venit o idee, murmură el. Cred că-i genială. Dar te rog să nu-mi ceri amănunte.

—În legătură cu mine?

Dar Miles refuză orice explicaţie. Parcă ar

fi fost hipnotizat.

Monique nu ştia ce să mai creadă. Se băgă sub cearceafurile curate, dar nu reuşi deloc să afle odihna binefăcătoare.

Era timpul să ia o hotărîre!

Va lua primul avion şi va părăsi insula. Lucie nu mai avea nevoie de prezenţa ei; se va ocupa Miles de ea. Monique se întrebă ce se va întîmpla cu Olivia. Oare Dirk o va reţine pentru a-l ajuta pe Miles? «Dar asta nu-i treaba mea» îşi spuse ea. «Am destule pe cap, nu-i cazul să mă încarc şi cu problemele altora».

Dormi agitată de o mulţime de coşmaruri, iar cînd se trezi, se simţi mai obosită decît la culcare.

Soarele lumina toate cotloanele insulei, adevărată perlă a Caraibelor. Dar sufletul ei era întunecat. Va trebui să plece de aici cît mai repede.

Încercă să se liniştească singură. Şi alte femei au suferit asemeni ei, dar au depăşit durerea. Va trebui să lupte împotriva disperării.

Făcu un duş, se îmbrăcă şi se simţi deja mai bine. După un mic dejun frugal, coborî la recepţie să se intereseze de zborurile apropiate.

—Cînd vreţi să plecaţi?

Recepţionerul o privi surprins cînd îi auzi răspunsul:

— Cît mai repede, chiar mîine, dacă îmi

puteţi reţine un loc.

— Voi face tot ce pot, domnişoară Thornton, dar nu vă promit nimic.

—Vă rog, faceţi tot ce vă stă în putinţă.

Şi se depărtă, nehotărîtă. Nu dorea cu nici un preţ să îl întîlnească pe Dirk. Şi, cum el nu ieşea niciodată înainte de nouă şi jumătate, ea putu să coboare pe plajă să o întîlnească pe Lucie, care înota în piscină. Monique se aşeză pe terasă.

—Nu vii?

—Nu am costumul la mine.

Lucie mai făcu un tur de bazin, apoi se întoarse la mal.

— Am să-ţi spun o veste mare. Olivia a fost expediată, spuse ea cu satisfacţie.

Monique nici nu ştia dacă e uimită sau nu.

—Cînd pleacă?

— A plecat deja. Unchiul i-a plătit o lună preaviz, i-a dat o oră să-şi facă bagajele, şi gata. N-am fost niciodată atît de fericită. Ian mi-a povestit, tocmai l-a întîlnit pe Dirk. Deci, a plecat din Cayman şi se întoarce în Anglia. Drum bun şi cale bătută!

—Dar îi va lipsi! Era o bună specialistă.

— Unchiul va găsi pe altcineva. Nimeni nu-i de neînlocuit.

Lucie începu să se şteargă pe picioare.

— Dacă am merge pe la plantaţie pe la unsprezece, să bem o cafea împreună cu

Miles?

Monique ezita.

Dirk părea a fi tot în casă. Monique îi sugeră să meargă chiar atunci.

Lucie înălţă din umeri.

— Cum vrei tu. Mă duc să mă îmbrac şi vin într-o clipă.

Lucie se întoarse cu un aer îngrijorat.

—S-a întîmplat ceva? întrebă Monique cu teamă.

—A telefonat Miles. Părea emoţionat de o descoperire de ultimă oră. Vrea să mă vadă!

—Vrei să spui că a descoperit o comoară?

— Nu cred că despre asta e vorba... şopti Lucie. Părea a fi... hmmm... ceva urgent.

— Urgent? se miră Monique, la fel de uimită ca şi prietena ei. Atunci hai să vedem...

Lucie clătină din cap.

— Îmi pare rău, Monique, dar aş vrea să mă duc singură.

—Serios?

— I-am spus că sîntem împreună, dar a insistat să vin singură... Sincer, îmi pare rău...

—Nu-i vina ta, Lucie.

Monique îi zîmbi încurajator.

— Poate vrea să-ţi propună ceva, glumi Monique.

Lucie înălţă din sprîncene.

— Dar asta nu-i nici o urgenţă. În sfîrşit, mă duc să văd despre ce-i vorba. Eşti aici

cînd mă întorc?

— Dacă nu te deranjează, aş prefera să merg la hotel.

—Dar...

— Mă găseşti la hotel, dă-mi un telefon cînd te întorci.

—Te conduc?

— Nu, nu-i nevoie. Îmi va face bine o plimbare pe malul mării.

Se despărţiră. Monique se îndreptă spre plaja de corali unde se instalaseră deja cîţiva clienţi ai hotelului.

De la hotel, Monique fu informată că putea lua avionul spre Miami chiar în acea zi. Legătura cu Londra era asigurată pentru a doua zi dimineaţa.

— Am rezervat un loc, dar trebuie să confirmăm înainte de ora unsprezece.

—La ce oră pleacă avionul?

—La unu şi jumătate.

I se tăiară picioarele, dar reuşi totuşi să articuleze:

—Foarte bine, sunaţi pentru confirmare.

Urcă apoi în cameră pentru a-şi face bagajele. Se mişca mecanic, cu sufletul amorţit de durere. Iată că toate temerile şi presimţirile ei se confirmaseră, una după alta! Acum, totul se terminase...

După ce îşi închise valizele, îi telefonă lui Lucie, dar Waldo îi răspunse că nu se întorsese încă. Monique sună apoi la plantaţie.

— Lucie, nu veni înainte de două după-amiaza.

Sfîşiată de remuşcări, nu putea face altceva decît să mintă. Nu putea să-i spună ce avea de gînd.

—Am altceva de făcut, îmi pare rău.

—Ce anume?

Monique încercă să adopte un ton ferm.

— Ceva absolut personal. Lucie, trebuie să plec imediat. E destul de urgent.

Cu lacrimi în ochi, închise telefonul. Acestea erau ultimele cuvinte pe care i le adresa prietenei ei!

Îi scrise un bilet, explicîndu-i cît de mult regretă că a fost nevoită să plece aşa! Lucie va fi surprinsă de brutalitatea deciziei ei, dar Miles îi va da toate informaţiile. Şi în cele din urmă o va înţelege.

* * *

La Miami, Monique se instală la hotelul aeroportului şi îşi scoase cele necesare pentru culcare. Nu mîncase nimic de la micul dejun, dar stomacul i se strîngea numai la gîndul că ar putea mînca ceva. Nervii hărţuiţi, apatia, durerea, toate acestea adunate laolaltă îi sporeau dezgustul de viaţă. Îi va fi greu să lupte cu suferinţa.

Se auzi telefonul. Ea se opri în mijlocul camerei. Nimeni nu stia că este aici. Era o

greşeală, îşi spuse, ridicînd receptorul. Nici n-avu timp să scoată o vorbă. Tresări puternic la auzul vocii de la celălalt capăt al firului.

—Monique!

Această voce atît de familiară...

—Eşti acolo?

—Da... da...

—Atunci, rămîi acolo unde eşti.

Dirk, cu tonul lui imperios, îi dăduse un ordin care nu-i lăsa nici o posiblitate de opţiune.

—Mă întreb ce joc e ăsta, Monique!

Ea îşi umezi buzele.

— Mă întorc acasă... De unde ştii unde sînt?

— Ce contează? Să pleci fără să-ţi iei rămas bun...

Vocea lui deveni scrîşnită şi răsună aspru în receptor.

— Aş vrea să ştiu dacă ai obiceiul să părăseşti un servici fără preaviz...

Inima îi bătea nebuneşte. Zadarnic încerca să-şi adune gîndurile, să înţeleagă semnificaţia acestui telefon. Dacă Dirk n-o iubea, atunci de ce-o sunase?

— Dirk, de ce m-ai urmărit? De ce telefonul acesta? bîigui ea.

— Pentru că n-am de gînd să te las să te întorci acasă. Mai întîi, trebuie să discutăm.

—Despre ce?

Teama începea să o părăsească, dar nu înţelegea de ce vroia Dirk să o aducă înapoi la Cayman.

— Vom începe prin a discuta despre neînţelegerile noastre.

Din tonul lui răzbătea acum o undă de duioşie.

— De exemplu, despre romantism. Iau avionul meu personal şi te aduc înapoi tot în seara asta. Să nu-ţi dea prin minte să părăseşti hotelul, ai înţeles?

Pe chipul lui Monique înflori un zîmbet radios.

— Nu m-aş mişca pentru nimic în lume, răspunse ea cu o voce supusă, care îi provocă lui Dirk un hohot de rîs.

— Te iubesc, draga mea, spuse el, închizînd telefonul.

* * *

Era o noapte senină şi calmă. În faţa plajei luminate, mîngîiată de valuri uşoare, Dirk şi Monique, în picioare pe terasă, se îmbrăţişau.

În avion, Dirk îi explicase totul. Neînţelegerile se risipiseră. Dirk îşi dăduse seama cît de mult ţine la ea, dar încercase să lupte cu simţămintele lui, căci nu vroia să-şi piardă încă preţioasa-i libertate de celibatar. Dar sărutul dintre Miles şi Monique stîrnise în el valuri de iubire.

—Tocmai te părăsisem, cînd m-am gîndit că sărutul vostru trebuie să aibă o explicaţie. Am revenit şi... te-am descoperit în camera lui Marsden, în braţele lui...

Şi chipul lui Dirk se întunecă la această amintire.

— Am plecat imediat. Eram convins că mi-am clădit singur vise. Nu mă iubeai, ţineai tot la Marsden. Credeam că v-aţi împăcat. Şi am suferit atît de mult, încît am înţeles cît te iubesc. Pentru mine, contai numai tu, şi nimeni altcineva...

— Şi eu, suspină Monique, eu care credeam că pentru tine nu sînt decît o puştoaică!

— Prostuţă mică! Să-ţi explic în continuare. Miles a găsit furia mea exagerată şi m-a suspectat de gelozie. Lucie era de aceeaşi părere cu el. Exact atunci ai telefonat să-ţi anunţi întîrzierea.

Dirk pilota cu uşurinţă. Pentru Monique, această primă aventură era fantastică.

—Amîndoi au înţeles ce vrei să faci. Miles era convins că vrei să pleci cît mai repede. Lucie m-a avertizat, am fugit la aeroport, dar avionul tocmai decolase. Ştiam că, din cauza legăturii cu Londra, vei face escală la Miami. Am dat un telefon ca să-mi verific intuiţia, iar restul îl cunoşti.

Acum erau împreună, cu sufletele tresăltînd de fericire.

—Te iubesc foarte mult, te voi iubi întot-

deauna, soţia mea adorată, îi şopti Dirk, cuprinzînd-o cu delicateţe în braţe.

Monique încercă să-i spună ce simte, să-i împărtăşească emoţia, mulţumirea şi iubirea ei. Dar fericirea era atît de tulburătoare, încît era incapabilă să scoată un cuvînt. Şi, în loc de orice răspuns, îi zîmbi tandru şi îi oferi buzele.

Iar Dirk se aplecă spre ea...

SFÎRŞIT